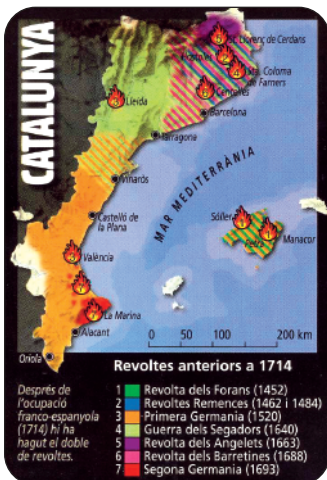

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 623

15 DE MARÇ DEL 2008

PREU: 2 €

SON FERRIOL

Fa 4 anys que n'Eugènia i n'Andreu obren el Taller Centre de l'Armarí al carrer Andreu Bibiloni, 10 de Son Ferriol. Telen la botiga al carrer Arxiduc Lluís Salvador, 104 A de Ciutat. Tel. 971 755 586

Fa 2 anys que n'Hermínia Parra ha obert la Perruqueria Hermi al carrer del Duc de Rubí, 7 de Son Ferriol. Tel. 695 879 713

En Miquel Salom és l'amo jove de l'oficina del Racc Automòbil Club al carrer del Cid, 86 de Son Ferriol. Tel. 971 429 810

CAMPOS

Diada dels caçadors. Grup de membres de l'associació de caçadors amb cans eivissencs de Campos. Tel. 629 684 651

Membres de l'associació de caçadors de torts Mont Reial de Sóller. Tenen el local al carrer de sa mar, 145. Tel. 971 630 151

En Tomeu Clar és mager i mestre de paret seca. El trobareu al carrer de sa Ràpita, 66 de Campos. Tel. 696 139 516

Эрика ERIKA
Россия / Москва
RUSSIA/MOSCOU
Территориально:
TERRITORIAL

Возраст: EDAT 19
Рост: ALTÀRIA 178
Размер груди: 1
Телосложение: худенькое

ПРИГЛАШАЮ В ГОСТИ.
ВОЗМОЖЕН ВЫЕЗД.

Цели знакомства:
• классический секс
• оральный секс
• анальный секс

Телефон:

89175560759

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

El triangle destapa que Pizarro com a mínim ja va per la tercera generació de fatxes

Davant l'auge de l'activitat guerrillera antifranquista a la província de Terol, el règim va designar el 28 de juliol de 1947 el general Manuel Pizarro Cenjor com a governador civil. Així, Pizarro assumia plens poders civils i militars, ja que, a més de governador civil i cap provincial del Movimiento, càrrecs que va ocupar fins al 1954, també era el cap de la V Regió de la Guàrdia Civil. Pizarro va arribar a Terol amb el mandat exprés de Franco de sufocar el moviment guerriller, igual que havia fet abans a les províncies de Lleó i de Granada.

Manuel Pizarro, estret col·laborador del general Franco, raó per la qual es vantava d'ésser dels pocs que podien anomenar-lo amb familiaritat Paco, tenia un caràcter dur, autoritari i implacable. Es recorda l'anècdota de com, una vegada, va ordenar a un funcionari d'un municipi de la serra de Cucalón que es mengés en la seva presència un exemplar del Butlletí Oficial de la Província atès que Pizarro li retreia haver incomplert una de les disposicions publicades.

Però Pizarro va ser molt més dur en la lluita contra el maquis. Uns quants mesos abans del seu nomenament com a governador de Terol, el règim havia aprovat el Decret llei de repressió del banditge i del terrorisme (18 d'abril de 1947). Cal recordar que una circular de la Direcció general de Seguretat (11 de març de 1947) prohibia expressament utilitzar el terme guerrilla o guerriller i ordenava que s'emprés el de bandoler o bandolerisme. Aquestes circumstàncies van ser utilitzades per Pizarro per, investit de plens poders, iniciar el que Mercedes Yusta defineix com una «guerra personal contra els maquis», els quals ell anomenava despectivament «forajidos».

En aquesta croada particular, Pizarro va tenir el suport de nombrosos contingents de la Guàrdia Civil i també de la Legió, la Policia Armada, voluntaris de Falange i sometentistes, amb els quals va intentar controlar els refugis naturals dels guerrillers a les zones muntanyoses. Per a això, va ordenar el desallotjament de totes les masies per tallar així el suport i els subministraments al maquis, va utilitzar noves tàctiques de contra-guerrilla (guàrdies disfressats de maquis que roben i torturen indiscriminadament) i de terra cremada (crema de collites) per posar fi als suports civils a la guerrilla. Igualment, sota el seu mandat es va viure una situació d'autèntic terror entre la població sospitosa de simpatitzar amb la guerrilla utilitzant mètodes d'enorme

duresa: les pallisses, els afusellaments simulats per assolir confessions, l'enverinament de queviures o la implacable aplicació de represàlies i de la fatídica llei de fugues van ser freqüents. A més, com a testimonis muts de tant patiment, aquí van quedar noves fosses comunes, com les existents a Alcalá de la Selva, Mora, Monroyo, Civán i altres llocs de trist record.

L'ofensiva de Pizarro es va iniciar el 9 d'agost de 1947 amb l'atac, mitjançant un bombardeig amb morters i el posterior incendi de la pineda on es refugiaven, del campament guerriller de La Cerollera, en el qual tenia la seva base d'operacions el Sector 17 de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó (AGLA), comandada per Ángel Fuertes (Antonio). Alguns mesos més tard, el 18 de desembre, la Guàrdia Civil va assaltar el campament del maquis al mont Camarracho, proper a Cabra de Mora i, l'endemà, l'objectiu va ser el campament escola del Sector 11 de l'AGLA del mont Rodeno, situat al terme de Valdecuenca.

Encara que el 1948 va tenir lloc l'anomenada ofensiva de primavera de l'AGLA, aquesta es trobava molt afeblida per l'acció repressiva de Pizarro. No obstant això, el maquis va mantenir una certa activitat fins a la fi de 1949, data en la qual va morir prop d'Alcanyís Pèlgrin Pérez (Ricardo), el seu màxim responsable, i el 7 de novembre era assaltat l'important campament de Santa Cruz de Moya, localitat de Conca convertida en l'actualitat en un autèntic memorial de la lluita guerrillera antifranquista.

La província de Terol, que tant va patir durant la Guerra Civil, així com amb la repressió de postguerra i el període del maquis, on la petjada del general governador Pizarro va quedar marcada a sang i foc, té encara un deute pendent amb tots aquells tenaços combatents antifranquistes, amb aquells guerrillers, els uns coneguts, els altres anònims, amb tots els enllaços civils que, en circumstàncies ben difícils, van donar la seva lluita per intentar obrir nous horitzons de llibertat i de progrés social per a Espanya.

Més de 800 detinguts per col·laboració

Segons dades oficials, durant els anys del general Pizarro es van produir a les terres de Terol les accions següents: xocs amb les forces de l'ordre (73), morts en la població civil (43), segrestos (27), sabotatges (57), cops econòmics (302), guerrillers morts (105), guerrillers ferits (32),

guerrillers presos (67), guerrillers entregats (10), enllaços de la guerrilla detinguts (812), membres de les forces de l'ordre morts (12) i membres de les forces de l'ordre ferits (32). D'aquestes dades, en destaca l'important nombre de terolans detinguts per col·laborar amb el maquis, així com els cops econòmics. Entre els morts, a més dels maquis caiguts, cal afegir-hi l'execució, a més d'alguns torturadors o confidents policials, d'autoritats franquistes locals, com ara els alcaldes de Villar del Cobo, d'El Cuervo i de Tramacastiel o els casos del cap de la Guàrdia Civil i del metge de Mas de las Matas. Aquestes accions només van servir per desfermar una violentíssima repressió, la qual, sota el mandat del general Pizarro, va caracteritzar la lluita antiguerrillera a les terres de Terol.

Un solsoní es va escapar del general

L'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó (AGLA), l'organització del maquis més important i activa dels anys quaranta, estava dividida en quatre grups, un dels quals –el 23 Sector, que actuava a Saragossa, Tarragona, Castelló i Terol– estava comandat per Jesús Caellas Aymerich (1921-1976), un solsoní conegut amb els àlies de Carlos o Català. Amb el nom de Carlos va actuar a la província de Terol, i amb el de Català o Catalán, per Tarragona i pel País Valencià, si bé el seu grup també va fer incursions per Conca. Carlos o Catalán era una llegenda, perquè la Guàrdia Civil mai no el va poder enxampar, tot i que la seva identitat es va mantenir en secret fins després que s'exiliés a França al desembre de 1948. En els últims temps de guerriller, operava per Terol; però, per la pressió del general Pizarro, va muntar l'últim campament a la Sénia abans de marxar a França. La seva esposa, Cinta

Solà (la Sénia, 1929), explicava que ella va deixar el seu poble i se'n va anar a Solsona, a casa la sogra, on Caellas la va passar a buscar per marxar, caminant, cap a França. Es van establir a Orleans. —/ El número dos del PP per Madrid, Manuel Pizarro Moreno, presumeix d'haver nascut a Terol. L'historiador aragonès José Ramón Villanueva realitza un esbós biogràfic de qui va ser el seu avi, Manuel Pizarro Cenjor (1888-1954), en aquest article publicat a 'Diario de Teruel' el 18 de gener passat./

Més informació al setmanari ELTRIANGLE. Cada dilluns al teu quiosc.

Reproduït de www.eltriangle.info

KOSOVO-CATALUNYA

Qui diu que lo de Kosovo és diferent a lo de Catalunya? Quina diferència hi ha entre les tropes sèrbies dels propers-passats anys 90 i les tropes castellanes d'en Felip V des de 1707 al 1715 quan van arrasar els Països Catalans? "Me lo ejplica sr. Bono?"

Ah, si !! Es veritat. Hi ha una gran diferència: En aquells temps no es podia telefonar al Primo del Zumosol (OTAN-USA) sinó...un altre cara feriem. O no?
FRANK DUBÉ (Febrer 2008)

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor
d'*Elogi de la transgressió*.

Al'antiga Grècia el foc era símbol de vida, d'energia i d'intel·ligència. Amb el propòsit de deslliurar l'home de la tutela divina, el tità Prometeu va pispar el foc als déus. D'aquí ve que Prometeu sigui considerat el preceptor de la humanitat. És a dir, l'episodi mitològic ens diu que un desafiament d'aquest estil és allò que va facilitar el desenvolupament de la civilització.

Haver de mostrar humanisme és una de les necessitats que solen a tenir els col·lectius maltractats. I és que maltractar és una forma de deshumanitzar.

Hi ha persones que per tal de ser tolerades viuen abocades a no deixar esclatxos sobre la seva solidaritat amb mig món, a deixar-se enganyar per evitar conflictes, a carregar-se d'una enorme paciència... N'hi ha altres que per tal de ser respectades fan gestos clars de desafiament davant els que manen. Pensen, segurament com Prometeu, que transgredir davant de maltractes dignifica les persones.

En el decurs de la història hi ha hagut altres prometeus, això sí de carn i ossos, que del foc també n'han fet un element de revolta. Ho va fer Martí Luter, fundador d'un corrent protestant, quan va fer fogueres amb documents acreditatius d'indulgències papals de Lleó X. Ho va fer Henry Thoreau, un dels pioners de la desobediència civil, quan va cremar

la Constitució americana el 1854 com a protesta davant l'esclavitud dels afroamericans i l'imperialisme ianqui. Ho va fer Mohandas Gandhi calant foc, mentre va residir a Sud-àfrica, a una mena de salconduits. I, posteriorment, incendiant piles gegants de roba teixida al nord d'Anglaterra a partir de matèria primera de l'Índia. Les accions de Luter, Thoreau i Gandhi, que sempre es convocaben en llocs públics, van aconseguir un ressò propagandístic considerable. Mai cap d'ells es va amagar de res perquè cap d'ells volia adaptar-se a la injustícia.

Sense perdre de vista el foc transgressor, en una de les primeres convocatòries de la Flama del Canigó, cap a mitjan anys 70, la policia espanyola va aconseguir interceptar els

participants. Un cop identificat el portador de la torxa, els agents van fer-la apagar. Just en aquell moment algú del seguici catalanista va encendre expressament una cigarreta. Simbòlicament aquell foc va persistir estimulat per les calades de tabac. I és que en terra catalana, la cultura del foc ha estat un dels eixos vertebradors de la nostra identitat. El seu màxim esplendor es produeix la nit de sant Joan. L'encesa de focs és un costum ancestral que, amb pas del temps, ha esdevingut una de les festes més populars, amb presència en algun moment o altre de l'any, arreu de la nació catalana. De fogueres no només se'n fan per St. Joan sinó també per St. Josep, St. Pere, St. Antoni dels rucs... La tradició de St. Antoni es manté en llocs tan distants com Fraga i Sa Pobla o en el

barri de Gràcia. De falles no només se'n fan a València, sinó també a Taüll i Isil (Pallars). I a cap festa major no hi manca mai el correfoc.

Amb la crema d'andròmines i altres faramalles, que eren els materials usats perquè el foc prengués, els mals esperits quedaven foragitats i l'ambient purificat. Per això, no ens ha de venir de nou que darrerament part de l'independentisme català hagi convertit en cendres imatges d'una monarquia obsoleta i atrotinada, que des de fa tres segles no ens deixa viure en llibertat. Ben mirat, per fer foc no cal esperar cap data assenyala. Els pagesos, posem per cas, sovint amunteguen la brossa i les males herbes, que són les que no deixen créixer res al seu voltant, perquè siguin pastura de les flames.

PERE FELIP I BUADES

En la lluita contra la dictadura, el moviment obrer de l'estat espanyol incloïa en el seu programa la defensa de tots els drets democràtics, com el dret d'autodeterminació de les nacions, la separació de l'Església i l'Estat, el dret al divorci i a l'avortament.

El primer govern d'en Felipe González presentà a les Corts un projecte de Llei Orgànica de Modificació de l'article 417 bis del Codi Penal el 25 de maig de 1983. L'exministre d'en Franco, Fraga Iribarne, en nom d'Alianza Popular (antecessora del PP), realitzà un furibund al·legat en contra. Al mateix temps, les associacions eclesiàstiques, els franquistes i entitats corporatives com el Col·legi de Metges organitzaven mobilitzacions contra la Llei.

Just aprovada la llei, 54 diputats d'Alianza Popular presentaren un recurs d'an-

ticonstitucionalitat que paralitzà durant dos anys la seva aplicació.

Però la llei que presentà el PSOE no era la legalització de l'avortament que exigien les dones i que recolzaven els treballadors. Era una mera despenalització en tres suposats: evitar un greu perill per la vida o la salut física o psíquica de l'embarassada, embaràs com a conseqüència d'un delictes de violació, o presumpció, greus tares físiques o psíquiques del fetus. Peraixò, la llei seguia negant el dret de la dona a disposar del seu propi cos i deixava la qüestió en mans dels jutges, metges i psiquiatres.

Com a sùmmum, la llei incloïa una "guinda": l'objecció de consciència del personal sanitari, que podia negar-se a intervenir en un avortament. Emparant-se en aquesta objecció, no sols molts de metges i infermeres se negaren a realitzar avortaments, sinó que dels caps

de Servei reaccionaris pressionaren als pocs metges que no havien objectat. Molts acabaren per rendir-se. L'avortament fou expulsat de la sanitat pública, i el 97% dels avortaments se realitzen en centres privats.

Els darrers mesos, jutges i policies hi han tornat esser, organitzant una vertadera persecució i intimidació contra les clíniques de l'IVE.. Sota el pretext d'un suposat "incompliment de la llei" s'han organitzat registres de clíniques, inspeccions sanitàries, han estat detinguts ginecòlegs i psiquiatres. Al mateix temps, la Delegació del Govern de Madrid ha autoritzat manifestacions "pro-vida" davant les clíniques.

Al mateix temps, les dones que han avortat són intimidades per jutges i policies. Moltes truquen aterrides a les clíniques demanant que destrueixin els seus historials clínics, davant el temor de ser acusades

d'avortament il·legal o simplement que se difongui públicament allò que és un acte íntim, dolorós i difícil.

S'aprofiten de la legislació actual, i del poder, que la Constitució monàrquica concedeix a l'aparell represiu que ve del franquisme i de l'Església, en tots dos casos amb el recolzament de la Unió Europea.

Totes les organitzacions dels treballadors han de defensar el dret a l'avortament. Ens hem d'oposar a la ofensiva contra les dones que avortaren.

Cal defensar el dret a l'avortament lliure i gratuït, segons lliure decisió de la dona, a càrrec de la sanitat pública, i eliminant subterfugis com l'"objecció de consciència". És urgent imposar la democràcia, la separació de l'Església i l'Estat, la fi de l'aparell judicial i policial heretat del franquisme.

El dret a avortar lliure i gratuït

L'alcaldesa (PP) d'Antella no condemna un atac terrorista

Faja dos setmanes que una família d'Antella vinculada a una associació contra el P.A.I i al Grup polític Gent d'Antella, patiren una atac indiscriminat en un bancal de la seua propietat.

Ni més ni menys que els talaren 150 tarongers. La tensió que es viu al poble respecte a la política municipal fa apuntar que l'atac és un avís feixista per a tots i totes el que defensem el nostre territori. Però no callem davant el caciquisme, autoritarisme i feixisme de Marisabel Gimenez.

Peraixò amb la llei de partits en la ma... que il·legalitzin el Partit Popular d'Antella, pel seu silenci còmplice.

Si voleu més informació la podreu trobar a un blog que hem fet per demanar la dimissió de l'Alcaldesa de PP. Ací hi ha tomaca!!!

<http://marisabeldimissio.blogspot.com/>

L'espoli fiscal al País Valencià

“La imatge estereotipada que el País Valencià té és la d'un territori on la vida és fàcil, amb abundància de recursos, bon clima, etc.

Tota una mena d'expressions transmeses pels mitjans de comunicació i per una determinada classe política ('Califòrnia de l'estat', 'la Florida europea', 'oasi', 'terra de flors', etc.).

Però és real, aquesta visió?

La primera cosa que sembla important ressaltar per començar és que el País Valencià, des de l'entrada a la Unió Europea (UE) ha estat considerat com a regió 'objectiu 1', és a dir, ha estat rebent des de 1989 fons que la Unió Europea té previstos per a tots aquells territoris la renda dels quals està per sota del 75% de la renda mitjana comunitària.

L'IDH [Índex de Desenvolupament Humà] per al conjunt de l'estat espanyol entre l'any 1981 i 2000 ha anat creixent de manera continuada, tendència que s'ha perllongat fins l'any 2003.

El País valencià es troba per sota de la mitjana estatal en tots dos moments de referència, ja que si la mitjana estatal de l'any 1990 era de 0'862 i l'índex valencià estava en 0'855, l'any 2000 les dades eren de 0'900 i de 0'888 respectivament.

El País valencià ocupa els darrers llocs de desenvolupament humà de l'estat l'any 2000, tan sols per davant d'Extremadura, Canàries i Andalusia.

Les xifres del PIB per càpita per al període 1960-1996 mostren que la situació relativa del País Valencià ha anat enrere. L'any 1960 era superior a la mitjana estatal. El 1994 era equivalent a la mitjana i a partir de 1995 sempre està per sota de la mitjana i continua retrocedint: 99'87 el 1995 i 94'44 el 2004.

Castella-Lleó i Cantàbria (receptores netes de fons de solidaritat) han superat el País Valencià (cotitzant net als fons

de cohesió interterritorial).

Les xifres de formació del capital humà són insuficients i preocupants des d'una perspectiva de futur. Aquesta realitat no sols està en correspondència amb una estructura productiva de petita i mitjana empresa sinó també amb un nivell tecnològic de baix perfil. És per això que la productivitat industrial valenciana és la més baixa de tot l'estat i l'evolució de les exportacions és clarament preocupant des de fa molt temps.

Aquesta situació és conseqüència d'una política educativa insuficient.

El País Valencià ocupa la cinquena posició en la despesa total en R+D de l'estat espanyol, és a dir, el 8'18% del total del pressupost dedicat a aquests assumptes. Aquesta quantitat i posició no són proporcionals al pes econòmic valencià (9'71% del PIB total estatal).

Posen en evidència la mancança de compromís envers el País Valencià de les autoritats polítiques de tot signe i color, tant en l'àmbit estatal com en l'autonòmic.

El País Valencià es troba entre els territoris menys dotats en infraestructures de ferrocarril i de vies d'alta capacitat.

La dotació d'autovies lliures de peatge en comparació amb altres comunitats autònomes amb població molt menor i teixit productiu molt més modest és molt petita, excepció feta de Catalunya.

A l'estat espanyol el 'problema' de les balances fiscals territorials ha estat qualificat per molts com 'el secret més ben guardat del regne' en una clara al·lusió a l'opacitat en què els governs espanyols, de tot color i tendència política, han tingut el tema.

A cap regió [no] li pot resultar completament gratuït el manteniment de l'aparell estatal, com és el cas de Galícia,

Canàries, Extremadura, Astúries, Melilla i Ceuta.

Regions receptores de fluxos de solidaritat com ara Canàries, Castella-la Manxa, Astúries, Múrcia, Aragó i Navarra han vist reduïda la seva renda per càpita en termes relatius respecte a la mitjana. Els fons de solidaritat no estarien acomplint un dels seus objectius justificadors: la convergència interterritorial.

Castella-Lleó, Cantàbria, Canàries i Astúries avancen el País Valencià després de la 'solidaritat'.

Quan comparem aquests resultats amb els elaborats amb el criteri del flux territorial no només desapareix qualsevol signe de balança fiscal positiva per al País Valencià sinó que a més el dèficit augmenta significativament de manera que l'any més favorable, el 1995, presenta un dèficit del 2'1% del PIB que augmenta fins al 3'5% l'any 1996, sobrepasa el 4% els anys 1997 i 1998, se situa en el 5'7% l'any 1999 i sobrepasa el 6% l'any 2000. És a dir, el dèficit fiscal, encara que és un problema antic, ja existia amb els governs PSOE, es dispara amb els governs del Partit Popular al País Valencià.

El mercat natural de bona part de l'exportació valenciana és Europa, i que la seua posició més excèntrica respecte el seu mercat fa més incomprensible, per una banda, la inexistència d'una bona xarxa de comunicacions, però, per altra, la potenciació política (no pas econòmica) de l'eix Madrid - País Valencià - Balears que el govern valencià defensa i el rebuig de formar part de l'euroregió proposada per tots els territoris a cavall de l'eix pirinenc oriental. És un suïcidi econòmic.

[relació entre el nombre de funcionaris i les comunitats amb dèficit fiscal] El fenomen no sol afecta les autonomies governades pel PSOE sinó

també Castella-Lleó, que està en mans del Partit Popular, cosa que permet plantejar la qüestió de si són els dos grans partits d'àmbit estatal els que es dediquen al clientelisme polític a expenses dels territoris més industrialitzats i productius.

Cal remarcar que la majoria de les comunitats receptores de fluxos de solidaritat (Galícia, Andalusia, Canàries, Múrcia, Extremadura i Castella-Lleó) no solament presenten disminucions [de llits d'hospital per miler d'habitants] per sota del 5% [entre 1996 i 2001] sinó que a més, tenen un índex més gran de llits que el País Valencià.

Segons dades de l'enquesta de pressupostos familiars de l'INE corresponents al primer trimestre de l'any 2005, el País Valencià es trobava al cinquè lloc de la classificació de comunitats amb molta dificultat d'arribar a fi de mes.

Pel que fa a la pobresa, si considerem el grup d'edat de més de 65 anys, la mitjana europea minva fins al 13%, mentre que les mitjanes espanyola i grega se situen al 18% i al 22% respectivament, les més altes de la UE. La taxa valenciana és superior a la de l'estat i assoleix xifres al voltant del 24%.

Excepte Madrid i les dues comunitats forals basques, els tres territoris que 'clarament' presentaven dèficit fiscal havien retrocedit [en l'IDG, Índex de Desenvolupament de Gènere o humà relacionat amb la dona] respecte l'any 1981 (Catalunya tres llocs i el País Valencià i les Balears un).

Es pot afirmar que la superfície valenciana en espais naturals i protegits és la meitat, en termes proporcionals al territori, de la mitjana del territori estatal. Per darrere del País Valencià tan sols hi ha la Rioja, Castella-la Manxa i Aragó.”

[extret del llibre *L'espoli fiscal del País Valencià*, de Celestí Gimeno]

Les guerres fraticides posen Catalunya i Balears en mans dels espanyolistes del PSOE

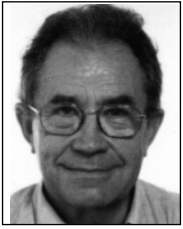
La guerra fraticida entre CiU i ERC al Principat els ha sortit molt cara a tots dos. CiU va pagar molt car el seu suport al PP. Ara li ha tocat a ERC pagar molt car el seu suport i el seu seguidisme del PSOE. A Balears, tres unces del mateix. Totes i tots els "independentistes" de boqueta que ahir vespre, després de donar el seu vot als espanyolistes del PSOE, moguts pel ressentiment i odis personals, celebraven que **Unitat per les Illes** no tingués a

hores d'ara un diputat a Madrid no tenen cap motiu per estar contents i alegres ja que l'únic que han fet ha estat omplir-se de descrèdit i quedar retratats de per vida. Durant anys i panys PSM i UM s'han barallat com a moixos disputant-se les miques i els roissos que quedaven al marge dels grans partits forasters PP-PSOE. Amb dos mesos de campanya, d'una bona campanya, per cert, no n'hi ha hagut prou per canviar inèrcies, ressentiments, buranyes, mis-

èries humanes, malentesos que s'arrossegaven des de, com a mínim, 1978 ençà. Des del **Lobby per la independència** pensam que s'ha tocat fons, que ha acabat un cicle històric però també que s'ha obert una porta a l'esperança que passa indiscutiblement per reagrupar les forces disperses, primer, i després per passar a l'ofensiva. O sobrevivim tots plegats o ens enfonsam tots plegats. A Balears ara sabem que hi ha més de 25.000 per-

sones autocentrades que posen per davant la defensa dels països a les lluites partidistes i als odis africans. Aquest és el punt de partida: 25.000 illencs de centradreta i de centraesquerra que han après a fer feina plegats, a col·laborar, a juntar esforços i disposats a iniciar un procés de reconquesta de la nostra nació.

lobbyperlaindependencia.org

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Un dels principis per a ser feliços, és respectar i que et respectin, tolerant les múltiples opcions que et pot donar la vida, amb via lliure i maduresa adquirida, amb l'útil esforç d'acceptar el fet que a la societat hi romanguin religions diverses, i el rellogat d'ateus que també existeix. Un fet antidemocràtic, és que els poders públics mantinguin un bon pressupost a alguna de les opcions perquè així es produeix una discriminació, que pot exasperar opinions.

Escrivíem sobre tolerància i intolerància, no és un tema menor la tolerància, n'hem fet un petit esbós en l'anterior paràgraf, les religions són un gran referent per saber on situar ideològicament els col·lectius i les persones. No sé quina religió la "feta més grossa", en la qüestió de ser intolerants amb els que no han estat fidels a ells. Quedem-nos amb la què tenim a casa, la catòlica. Dels fons de la història, veiem croades arreu per cristianitzar les terres on posaven les botes -dels militars- acompanyats de les sandàlies -dels capellans.

No foren ni són cap exemple de tolerància, els fets de voler imposar una creença, dins de tot un entremat de disposicions legals i de càntics a la felicitat

eterna, per tenir-los ben ensinistrats. Tanmateix, només volíem esmentar les religions com a referència, les altres, les islàmiques o les que siguin, han usat els mateixos mètodes, i els usen avui amb represàlies inacceptables envers els laics i sobre la conducta de les dones, que els hi sembla que no assumeixen al cent per cent les normes promulgades, provinents de pràctiques absolutistes.

Si ens fiquem en el camp de la sociologia i la política, és esfereïdora l'exploració de la sistematització i imposició de costums impregnats en els capteniments de les persones i la seva expressió màxima, les lleis que fan els governs. Per sortir de dictadures, constitueixen Cartes Magnes, com a norma suprema. El cas és que al cap de trenta anys, romanen intocables partits, associacions, símbols, i un seguici de mostres més, que no es que vinguin inspirats per la darrera dictadura, és que són del mateix esperit, i idea de la societat.

Per veure'ls, no calen prismàtics per contemplar-los en la llunyania, estan en llocs preeminents, dins de l'economia, de la política i de tots el ressorts de que disposa el poder.

Si sotgem a Alemanya, només com a exemple i per no allargar-nos massa, a sendemà d'acabada la guerra el 1945, van il·legalitzar tots els partits d'extrema dreta, allà se'n deien nazis, aquí franquistes; setanta anys

més tard encara són fora de les lleis i qualsevol manifestació de les seves "idees", és perseguida pel codi penal.

A l'estat espanyol, la gent situada dins d'aquest espai ideològic, de la intolerància, com és l'extrema dreta, llueixen descaradament càrrecs polítics, als ens locals, als nacionals i als estatals en total impunitat, alguns emparats per sigles que els dissimula la seva posició mental, d'altres han format partits i els seus ornaments ideològics són un pur engany, trien a l'atzar qualsevol excusa per lluitar contra els nacionalismes que no pertanyem a la idea imperialista de l'estat, ells gaudeixen del cripto -d'amagat- i del hiero -el sagrat- nacionalisme, amb aquesta dues formes prefixades ens quedem curts, doncs tenen d'altres atributs gens falaguers, al ser guionistes, directors, i actors, de fets històrics criminals.

Al País Valencià el mateix govern de la Generalitat, tanca la televisió catalana. Mentre emeten lliurament desenes de televisions il·legals. A Castelló n'hi ha una que emet publicitat clarament nazi, darrera seu un parell d'homes del PP. Promotor visible: José Tirado "Jose-ty". Hem vist en un vídeo reproduint un programa d'aquesta televisió quatre homínids, fent proclames, un d'ells expressa el seu desig de que tothom que parli el català a la, -tal com ho diu ell-, *provincia* de Castelló sigui multat, quan d'hermetisme

demostrin!; segur que els seus espasmes vomitius els són dolorosos, d'aquí els seus sorolls guturals, els seus esgarips, esgaldins histèrics.

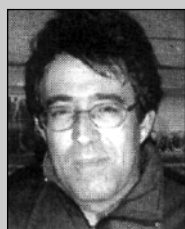
Situem-nos i formulem la pregunta una altra vegada: Som tolerants, podem ser-ho amb la intolerància? Pensem que no! La societat s'ha de protegir d'aquests grups i personatges que en llurs misèries morals, no respecten la democràcia. Hem de fer, seguint el paradigma alemany, barrar-los el pas amb el codi penal a la mà. No pot ser que un personatge es presenti a Barcelona, per organitzar un acte de presentació d'un llibre que nega l'holocaust. Aquestes barbaritats s'han d'evitar. El trist record militar criminal del segle passat, s'ha d'escombrar de la societat i no es pot ser enze en aquesta qüestió. El 2008 hi ha una sentència que **DESPE-NALITZA la NEGACIÓ dels GENOCIDES NAZIS**, converteix el **REGNE ESPANYOL**, en un centre d'acollida, **UN VERITABLE SANTUARI** per aquests homínids assassins històrics. Espanya es troba còmode amb aquests companys en pregona comunió de ments planes. Passa en temps del PSOE, amb el PP, seria igual.

La sang encara corre per les nostres terres, quan grups d'extrema dreta assassinen a un jove perquè van de cacera "vamos a matar a estos catalanufos de mierda", i ho fan, com van fer amb en Josep Ma. Isanta. O que

l'assassí d'un xiquet independentista valencià, es passi només quatre anys a la presó i que després pugui presentar-se a les eleccions del seu ajuntament amb un partit d'extrema dreta legal. Impresentable! Que marquin amb ganivet a la galta dreta d'un jove de Castelló una creu gamada, como va succeir aquest darrer mes de gener. Cal abolir tota aquesta permissible i truculenta realitat! La democràcia de que es vanta l'estat que ens junyeix és només un dibuix en els núvols!

No podem ser tolerants amb la intolerància, la tolerància bastida sobre legislacions democràtiques, és la plataforma per aconseguir la llibertat. Els simulacres demòcrates de les llibertats fraccionades, com a petites mossegades, i en espais curts, és un engany, on l'omnipotent poder es guarda els mecanismes per escurçar-les, on i quan li convingui. Usarem una terminologia abrupta, per aïrtar-hi, volem topar brusca-ment amb la mentida, per vèncer-la: No podem deixar lliures els opressors i assassins històrics, ni els actuals. No estan amortitzats els guanys que han obtingut amb trenta desenes d'anys d'absolutismes, inquisicions, borbonismes i d'altres regressions, encara els tenim integrats en el passat i en el present, sinó els foragitem amb rapidesa, els tindrem ancorats en el futur.

La única seguretat

ANDREU SALOM I MIR

En els darrers devuit anys, Europa ha vist la creació d'un bon nombre de nous Estats, producte de l'esfondrament, per consumpció interna, d'altres Estats plurinacionals o de la separació, via referèndum, d'alguna o algunes de les nacions integrants. Països com Eslovàquia, Lituània, Letònia, Estònia, Eslovènia, Croàcia, Bòsnia, Ucraïna, Bielorrússia, Geòrgia, Armènia, Moldàvia i, més recentment,

Montenegro, tenen actualment reconeguts els seus drets nacionals, i fins i tot alguns d'ells ja s'han integrat a la Unió Europea. Tot aquest conjunt de processos, talment una concatenació de vies democràtiques a les llibertats col·lectives, no ha finalitzat ni en porta traça (Kosovo ja s'ha declarat, *de facto*, independent, Escòcia ja ha anunciat la futura convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació al 2010, i d'altres països, com Euskadi, Catalunya o Flandes la podrien anunciar en un termini de temps no gaire llunyà).

Europa és, doncs, el conti-

nent on s'estan desenvolupant tot un seguit de transformacions democràtiques d'alliberament nacional i una redifinició de les fronteres basades cada cop més en les nacions reals i menys, alhora, en els Estats supranacionals (l'origen dels quals és, sempre, l'ocupació violenta i el genocidi de pobles i nacions). La progressiva assumpció de la plena disposició d'un futur propi -amb els errors i els encerts inherents a tota acció política sobirana-, sense intermediaris ni tuteles anquilosadores, suposa, en uns casos, i suposarà, en d'altres, unes possibilitats vera-

ment plausibles de crear unes polítiques més justes, més honestes, més efectives, molt més properes al ciutadà i, per tant, molt més democràtiques i consistents. Es tracta de fer una política pròpia, i no pas que aquesta sigui feta per altri i, en conseqüència, contra el país que deixa de fer-la o no la fa.

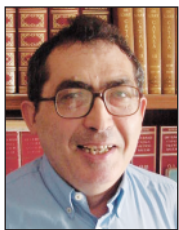
L'independentisme, si no està manipulat per una potència estrangera, és un efecte o conseqüència d'una injustícia flagrant i d'una oposició frontal contra aquesta desraó, contra un estat de la situació política que no permet ni consent que les nacions puguin viure en lib-

ertat ni que disposin dels mecanismes per regular el seu present ni, menys encara, preparar el seu futur. I aquesta és la clau, i el motiu, de multitud de conflictes a escala mundial. Ja ho va dir l'enyorat Lluís Maria Xirinacs, "la independència de cada nació és el bé més preuat per a establir la pau a la Terra". Aquest és l'objectiu normal de totes les nacions normals del nostre planeta: la **independència**. I, per descomptat, no hi ha hagut mai cap nació que, una vegada l'ha obtinguda, se n'hagi pedit ni, lògicament, cap que hi hagi renunciat voluntàriament, perquè la independència és l'única possibilitat que tenen les nacions per a sobreviure i per a sortir als mapes.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

Salvador Galmés, Llorenç Villalonga, Jaume Vidal Alcover, Miquel Àngel Riera, Antoni Serra, Baltasar Porcel, Gabriel Janer Manila, Antònia Vicens, Antoni Marí, Maria Antònia Oliver, Miquel López Crespí, Biel Mesquida, Carme Riera, Pau Faner, Miquel Mestre, Ponç Pons, Gabriel Galmés i Neus Canyelles: *Narrativa breu a les Illes Balears* (Editorial Moll)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

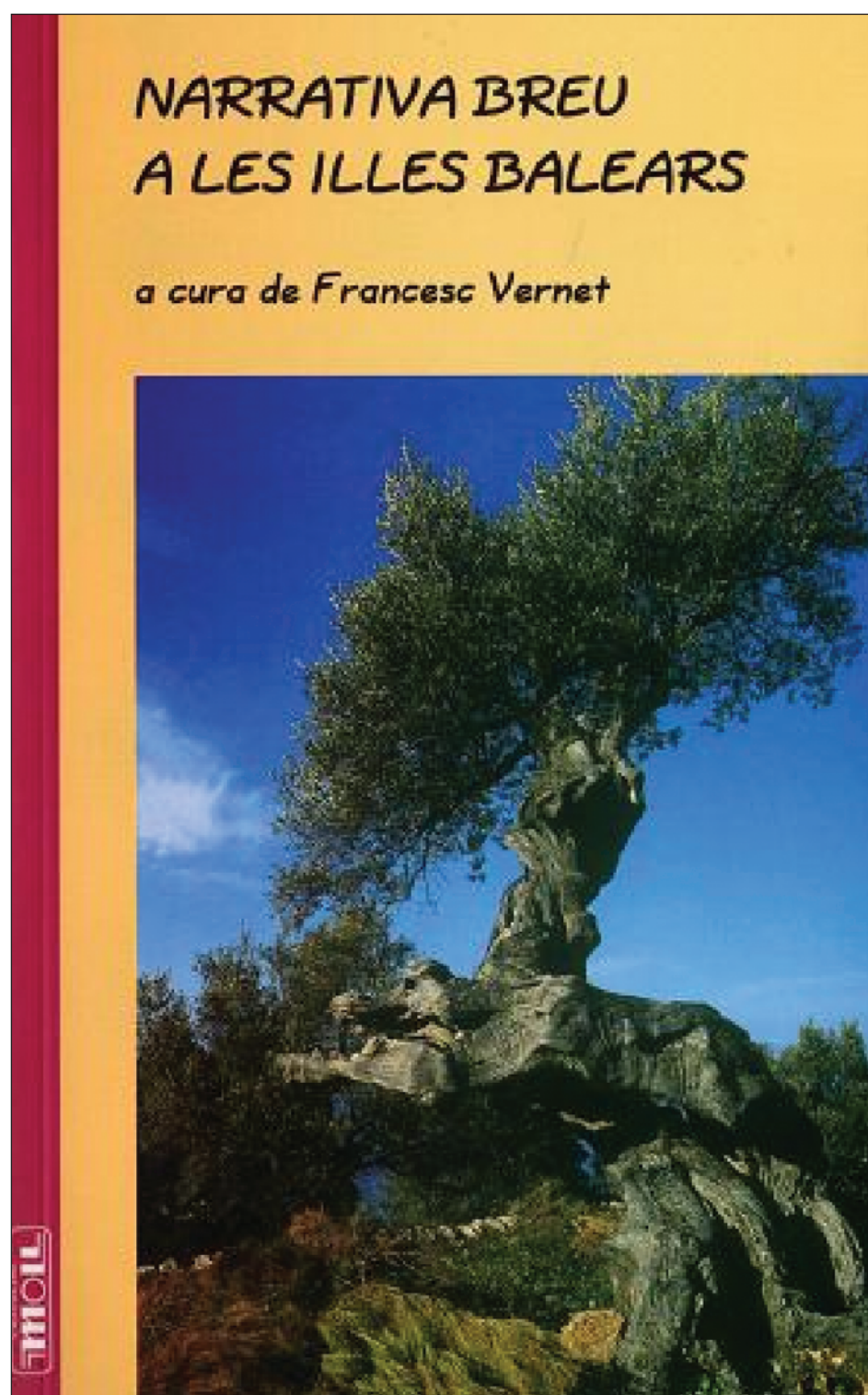
El comissariat neoparanoucentista que malda per controlar la nostra cultura sap molt bé a quin autor o autora ha de promocionar. Si us fixau amb cura sobre qui hi ha rere algun o alguna de les “stars” més aviciades pels poders fàctics de la cultura, sovint trobareu que ben al costat d’aquell “famos” o “famosa” hi ha determinats partits polítics—aquells que controlen els pressupostos, evidentment!—, i uns poders acadèmics ben concrets i econòmics

La publicació de l’antologia *Narrativa breu a les Illes Balears* (Editorial Moll, Ciutat de Mallorca, 2006), una acurada selecció feta per Francesc Vernet, em recorda com, en aquests darrers anys, he tingut l’oportunitat de veure editades obres de poesia i narrativa en diverses antologies col·lectives alhora que altres editorials em demanaven llibres específics, reculls de narracions, de poesia, etc., etc., per fer-ne les corresponents antologies. Entre els llibres de poesia on els especialistes, en aquest cas l’escriptor i catedràtic Pere Rosselló Bover, han publicat poemes meus hi ha hagut les antologies col·lectives *La poésie aux Baléares à la fin du millénaire* (*La poesia a les Balears al final del mil·lenni*) (Publicacions de Montpellier, Université Paul Valéry, 2002) i *Poetry in the Balearic Islands at the end the millennium* (*La poesia a les Balears al final del mil·lenni*) (Documenta Balear, Ciutat de Mallorca, 2003). En el primer llibre, les traduccions al francès han anat a cura de Jean Marie Barberà, de la Universitat de Provença; en el segon cas, les traduccions a l’anglès són d’Estelle Henry-Bossonney.

No sempre un autor contemporani té el plaer de veure, en vida, mínimament reconeguda la seva obra. El més normal, llevat casos excepcionals, és que l’autor nostrat—i ho poden confirmar la majoria d’amics i amigues del gremi de la ploma—passi pel turment de veure la seva obra silenciada, per molta qualitat literària que aquella novel·la, poemari o obra teatral pugui tenir. I encara hauria de donar gràcies,

aquell o aquella, que es vegi solament silenciada i no sotmesa a les més diverses campanyes rebentistes! Per aquestes contrades és un lloc comú, i molt ho hem patit en la nostra pròpia carn, que quan el silenci i els menysteniments no basten per a desanimar la “competència”, l’intel·lectual que no és a les ordres de qui mana, els detemptors dels poders fàctics culturals, passen a la “segona fase” de l’anhilament. I, aquesta segona fase, ningú no ho ignora, és l’atac rebentista. En voleu algun exemple concret? El que ha patit recentment l’escriptor Ponç Pons, un home de provada vàlua literària que ha despertat la ràbia i l’histerisme de tots aquells que saben que mai no podran bastir una obra literària com ell ha bastit des de Menorca. I, com el de Ponç Pons, hi ha molts de casos semblants. La llista es podria fer interminable! Bastaria que cada autor o autora repassés la pròpia experiència personal per a entendre a la perfecció el que deia. En el llibre *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Edicions Cort, Ciutat de Mallorca, 2003) em vaig fer ressò d’alguns articles de Llorenç Capellà, Joan Guasp, Miquel Ferrà Martorell i Olga Xirinacs que denunciaven aquesta situació. L’investigador Pol Sureda—en parlarem més endavant—ho ha estudiat prou bé, i les seves anàlisis es poden trobar en el web El Talp (feu clic en l’estudi: [Actituds de la intel·lectualitat catalana davant la guerra i la postguerra hispanofeixistes](#)).

El comissariat neoparanoucentista que malda per controlar la nostra cultura sap molt bé a quin autor o autora ha de promocionar. Si us fixau amb cura sobre qui hi ha rere algun o alguna de les “stars” més aviciades pels poders fàctics de la cultura, sovint trobareu que ben al costat d’aquell “famos” o “famosa” hi ha determinats partits polítics—aquells que controlen els pressupostos, evidentment!—, i uns poders acadèmics ben concrets i econòmics. La lluita cultural establerta a la nació d’ençà la transició, amb la marginació i ridiculització de la mal anomenada “literatura resistencialista”, de les agosarades i combatives resolucions del Congrés de Literatura Catalana dels anys

76-77, lluita dirigida per sectors propers a CiU, PSOE i tots aquells partits que ja els anava bé la restauració borbònica, era enfocada a substituir i anihilar tot el que pogués haver-hi de construcció d’una cultura nacional-popular en la línia que marcava el citat Congrés de Cultura Catalana. Cal estudiar, com ja hem indicat, l’imprescindible treball de l’investigador Pol Sureda titulat *Actituds de la intel·lectualitat cata-*

lana davant la guerra i la postguerra hispanofeixistes per a copsar la brutalitat de la situació, l’oblit dels patriotes antifeixistes, l’enlairament dels intel·lectuals al servei del franquisme i la reacció mundial tant a la postguerra com ara mateix.

La consolidació de la postmodernitat havia d’acabar amb el que significaven, tant per a la literatura catalana com per a la nació, l’exemple

d'homes com Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Josep M. Llompart o Gabriel Alomar

Les maniobres per anar marginant l'obra i l'exemple cívic de Salvador Espriu, Josep M. Llompart, Montserrat Roig, Gabriel Alomar, Pau Vila, Joan Santamaria, Joan Puig i Ferrer, Alexandre Jaume, Emili Darder, Andreu Crespi, Jordi Arquer, Avel·lí Artís-Gener, Josep Renau, Gonçal Castelló, Miquel Àngel Colomar —per dir solament uns noms—, alhora que s'enlaira fins a límits increïbles l'obra de botiflers profeixistes com Josep Pla, Llorenç Villalonga, Ferran Valls i Taberner, Joan Estelrich, són un bon exemple del que anam dient. La consolidació de la postmodernitat havia d'acabar amb el que significaven, tant per a la literatura catalana com per a la nació, l'exemple d'homes com Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Josep M. Llompart o Gabriel Alomar. Pensau uns moments en la llarga llista de grans intel·lectuals catalans afusellats, empresonats o exiliats pel feixisme. Recordau que poc hi han pensat els partits i governs del règim —de totes les tendències!— i constatareu el que us anam dient. Pensant en la llarga llista de represaliats pel franquisme i la postmodernitat que cita Pol Sureda en l'estudi abans esmentat... no seria hora que els responsables culturals, tant del Principat com de les Illes i el País Valencià, valorassin com pertoca, com és deure de tota nació culta, aquest nombrós exèrcit d'escriptors, polítics, publicistes, etcètera, oblidats sistemàticament en el postfranquisme?

És ben curiós que, a Mallorca, les anomenades “forces progressistes” hagin estat les que han tirat endavant, emprant una immensitat de diners, el Casal i les activitats relacionades amb l'obra d'aquell falangista de primera hora que va ser Llorenç Villalonga. I també és ben curiós que aquestes mateixes forces no hagin fet el mateix amb Gabriel Alomar, Emili Darder, Alexandre Jaume o Miquel Àngel Colomar. Malgrat que els hagiògrafs de Villalonga vulguin justificar el seu reaccionarisme polític i cultural dient, cofois, que la l'adhesió al feixisme de Llorenç Villalonga només va durar fins al 37, dissimulant el paper fonamental de suport a la reacció anticatalana i antiesquerrana de l'hivern dels 36-37, el cert és que mai va amagar les seves concepcions reaccionàries; primer com a enemic del Principat i del catalanisme, amb les seves actuacions, juntament amb el seu germà Miquel, contra els intel·lectuals mallorquins de l'època i posteriorment, ja en els anys seixanta, amb els atacs a les resolucions progressistes del Concili Vaticà II, per posar solament un exemple. L'any 1966, trenta anys després de la seva adhesió a *Falange*, encara afirmava que continuava estant om havia estat l'any trenta-sis i mantenia en vigència el carnet de falangista.

L'enlairament d'intel·lectuals del tipus de Llorenç Villalonga i Joan Estel-

rich, en detriment de la intel·lectualitat compromesa amb l'esquerra i la nació, és prova evident de les mancances que existeixen. La brutalitat de la postmodernitat, el que hem viscut en aquests darrers vint anys, per no anar més enllà, ens ha fet veure ben clarament la intensitat de les campanyes de silenciament dels intel·lectuals més compromesos en la tasca de reconstrucció nacional i de lluita antifeixista. Pedrolo, Fuster, Estellés, Llompart, Alomar o Montserrat Roig, fins i tot Miquel Martí i Pol o, cas que conec prou bé perquè en parlàvem sovint, tant quan vengué a Mallorca com quan li trucava a casa seva, a Premià de Mar, el malaguanyat Valerià Pujol, eren noms per anar oblidant. A les Illes va ser i és encara menystinguda l'obra, d'una vàlua i una dignitat indiscutibles, d'Antoni Mus López, Josep M. Palau i Camps, Pere Capellà i l'exemple més sagnant que ja hem comentat, el cas de Gabriel Alomar.

La postmodernitat, l'atac a la línia de flotació de la cultura catalana que representaven i representen Espriu, Calters, Pere Quart, Estellés, Llompart, Fontseré, Renau, Oliver Domenge, Rahola, Nin o Montserrat Roig, es combinava amb la lenta però inflexible marginació del moviment de la Nova Cançó, el teatre experimental català, les aportacions de Ricard Salvat, Feliu Formosa o Xavier Fàbreges a la modernització de la nostra escena teatral. En el cas illenc i dins el camp teatral, la consolidació del règim sorgit de la reforma del franquisme, significà la marginació de l'obra d'Alexandre Ballester que, de ser el capdavanter de la modernització del teatre català de Mallorca, representat arreu, passà, com ell mateix em deia a una entrevista publicada a Última Hora l'any 1984, a viure en un profund exili interior.

El que s'havia fet amb la generació anterior, amb Josep Trueta, Aurora Bertrana, Agustí Bartra, Xavier Benguerel, Miquel Llor, Manuel Cruells, Màrius Torres o Ricard Blasco, ara, en plena restauració borbònica, es fa amb molts d'autors de la generació dels anys seixanta i setanta. Alexandre Ballester és un exemple prou evident, però també ho és el cas de Joan Soler Antich.

Soler Antich, un gran renovador del teatre mallorquí, autor d'ideologia marxista, compromès activament en la lluita contra la dictadura, ha estat exclòs del panorama cultural illenc i de tot l'àmbit dels Països Catalans. Joan Soler Antich no solament era silenciats, sinó que fins a la seva mort, si exceptuam les obres publicades per Documenta Balear, era completament desconegut a les Illes. L'obra teatral de Josep M. Palau i Camps va ser igualment escarnida i deixada de banda. Guillem Cabrer, una vegada traspassat, deixà d'interessar els poders fàctics culturals. Què n'hem de dir de les aportacions contemporànies a l'escena mallorquina? Per què no s'han representat com pertocava les obres de Llorenç Capellà, de Miquel

Àngel Vidal, de tants i tants autors contemporanis d'una vàlua indiscutible?

Vista i comprovada aquesta tèrbola situació; constatat el que el neoparanoucentisme dominant ha fet i fa amb la nostra intel·lectualitat, o el que fan cada dia amb nombrosos companys del gremi, amb qui signa aquest escrit... ens ha d'estranyar la importància que donam a les antologies recentment publicades per Editorial Moll, Calambur Editorial, la Fundació Sa Nostra o Documenta Balear?

Salvador Galmés, Llorenç Villalonga, Jaume Vidal Alcover, Miquel Àngel Riera, Antoni Serra, Baltasar Porcel, Gabriel Janer Manila, Antònia Vicens, Antoni Marí, Maria Antònia Oliver, Miquel López Crespí, Biel Mesquida, Carme Riera, Pau Faner, Miquel Mestre, Ponç Pons, Gabriel Galmés i Neus Canyelles

He parlat d'aquestes antologies de poesia i contes en relació amb la publicació recent de *Narrativa breu a les Illes Balears*, una mostra molt representativa de la narrativa breu a les nostres Illes des de principis del segle XX fins a l'actualitat. Com diu la ressenya de l'Editorial Moll que presenta el recull de Francesc Vernet, aquesta és una antologia “que permet observar l'evolució de la nostra literatura des del modernisme, passant pel boom dels anys 70, fins a les manifestacions actuals dels autors més joves”. El llibre, a més, es complementa amb una breu introducció a càrrec de Bartomeu Carrió i unes propostes didàctiques interessants i molt útils. Com explicava Josep Antoni Calvo i Femenies, professor del IES-Marratxí en un article de *Diario de Mallorca*: “Cal afegir que el llibre es complementa amb unes propostes didàctiques de Francesc Vernet per a cadascun dels contes; a més a més, el llibre també inclou un glosari de tècniques narratives (molt clar i entenedor per a alumnes d'ESO) on s'expliquen, a grans trets, les diferents tècniques: el punt de vista narratiu (primera o tercera persona), l'estil (directe, indirecte o indirecte lliure), el temps literari (lineal, retrospectiu o acronològic), el to narratiu (irònic, dramàtic o líric) i el desenllaç (obert o tancat).

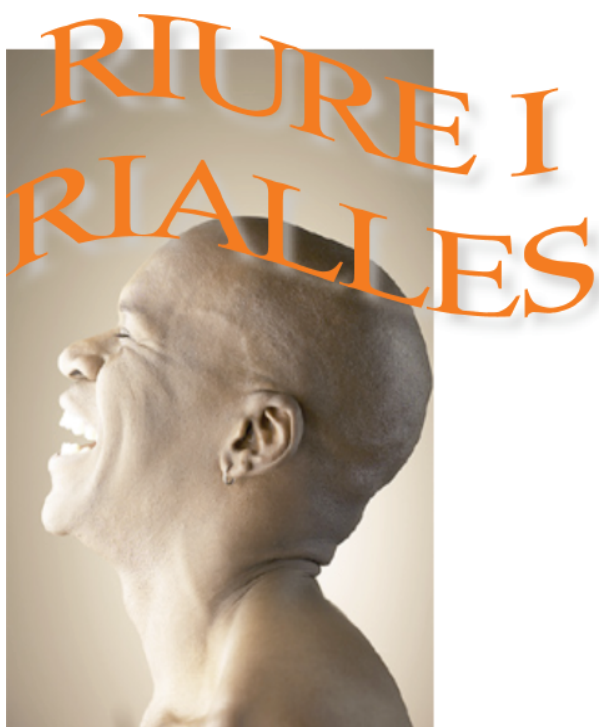
“Un dels valors d'aquest llibre (que jo recomanaria per a quart d'ESO) és la possibilitat que tenen els alumnes d'assaborir estils molt diferents d'autors nostres dels quals, és probable, que no n'hagin sentit parlar mai. A banda d'això, si teniu en compte que les narracions són breus, es pot optar, si ens interessa, per fer la lectura d'alguns contes a classe, per tal de comentar-los amb l'alumnat. Evidentment, entre les narracions que ens ofereix el llibre, els nostres alumnes en trobaran qualcuna que, potser, els interessarà. És possible que, més endavant, siguin els alumnes mateixos que voldran conèixer més a fons els nostres narradors i no els relacionaran només, com ha passat qualque pic, amb la placa d'un carrer o amb el nom d'un centre educatiu”.

Com explica Josep Antoni Calvo i Femenies: “Aquest volum ens ofereix un tast d'alguns dels nostres narradors illencs. Les narracions breus que ens ofereixen són dels autors següents: **Salvador Galmés, Llorenç Villalonga, Jaume Vidal Alcover, Miquel Àngel Riera, Antoni Serra, Baltasar Porcel, Gabriel Janer Manila, Antònia Vicens, Antoni Marí, Maria Antònia Oliver, Miquel López Crespí, Biel Mesquida, Carme Riera, Pau Faner, Miquel Mestre, Ponç Pons, Gabriel Galmés i Neus Canyelles**. Tots ells, d'estils molt diferents, són presentats abans de la narració amb una nota biogràfica breu, on s'ofereixen algunes dades bàsiques i algunes pinzellades sobre les característiques de cada autor. El llibre compta amb una introducció a càrrec de Bartomeu Carrió que es divideix en quatre apartats: 1. Els precedents: costumisme, modernisme i entreguerres. Salvador Galmés i Llorenç Villalonga; 2. La postguerra. La generació dels 50. Jaume Vidal Alcover, Miquel Àngel Riera i Baltasar Porcel; 3. El boom narratiu a les illes. La generació dels 70. Antoni Serra, Gabriel Janer, Miquel López Crespí, Antònia Vicens, Maria Antònia Oliver, Biel Mesquida, Carme Riera i Pau Faner; 4. Els anys 80 i 90. Antoni Marí, Miquel Mestre, Ponç Pons, Gabriel Galmés i Neus Canyelles”.

Tot plegat, com deïem més amunt, una eina prou útil per a professor i alumnes a l'hora d'iniciar el coneixement d'alguns dels principals escriptors de les Illes.

Al costat de tota aquesta sèrie d'antologies podem parlar igualment de la proposta de Gabriel Janer Manila i de l'IEB per incorporar una antologia de la meua obra poètica a la col·lecció *Biblioteca de las Islas Baleares* que publica a Madrid *Calambur Editorial*, dirigida per Fernando Sáenz. Cal dir que la idea de fer una antologia de la poesia que he escrit en aquests darrers trenta anys, a més de ser una alegria —qualsevol escriptor sap a la perfecció el que significa que les editorials vulguin traduir la seva obra—, em va entusiasmar i de seguida em vaig posar a la tasca. Aquesta vegada l'antologia seria traduïda a un idioma estranger, en aquest cas el castellà, i, com s'esdevengué amb *Antologia (19972-2002)* editada per la col·lecció El Turó, podria deixar constància de la majoria de poemaris editats en aquestes tres dècades de dedicació constant a la poesia.

Gabriel Janer Manila i l'Institut d'Estudis Balearics em proposaven participar en una col·lecció que ja porta catorze títols i que disposava de traduccions de l'obra de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Miquel Costa i Llobera, Josep M. Llompart i Blai Bonet, entre d'altres. No cal dir que la proposta era un honor a què no podia renunciar, sobretot si tenim en compte els entrebancs per a donar a conèixer la nostra obra que sempre hem tengut molts poetes de les Illes.

(1ª part).

Recull a càrrec

d'en
Ricard Colom.

(Pot ser lliurement reproduït, si ☺ és en llengua catalana i sens afany de lucre ☺).

EXCLUSIVITAT

HUMANA DEL RIURE

☺ “L’home és l’únic animal que riure i plora; perquè és l’únic animal que és colpejat per la confrontació entre el que les coses són i el que podrien haver estat” (William Hazlitt, 1773-1830, assagista i crític anglès).

☺ “...no s’estigué de comentar Jorge de baix en baix-Joan Crisòstom ha dit que el Crist no rigué mai.

-Res de la seva natura humana no l’en privava –remarcà en Guillem-, car el riure, com ensenyen els teòlegs, és propi de l’home.

-Forte potuit sed non legitur eo usus fuisse –féu resoltament Jorge, tot citant Pere Cantore” (Debat entre l’integrista Jorge de Burgos i el prehumanista Guillem de Baskerville, a «Primer dia. Completes», d’«El Nom de la Rosa», d’Umberto Eco).

“Les mones no riuen. El riure és particular de l’home” (G. de Baskerville a “El Nom de la Rosa”,

d’Umberto Eco, *1932, escriptor i comunicòleg).

UMBERTO ECO.

SAMUEL BUTLER.

☺ “L’home és l’únic animal que riure i que té una legislatura d’Estat” (Samuel Butler, 1835-1902, escriptor anglès).

☺ “El riure és aquesta divina mercè que Déu sols a l’home s’ha dignat a concedir” (Manuel García Morente 1886-1942, catedràtic d’ètica de Madrid i prevere catòlic).

☺ “Una polzada d’alegria és major que un pam de sofriments, perquè riure és propi del ser humà” (François Rabelais, 1494-1553, escriptor satíric francès que visqué a Occitània).

☺ “El riure és el toc de geni més inequívoc de la creació” (Christopher Fry, 1907-2005, dramaturg gal·lès).

RIURE I VIDA, RIURE ES POSITIU

☺ “És propi de l’home riure’s de la vida abans que lamentar-se’n” (“L’art de la Serenitat”, Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

☺ “Riure’s molt i sovint, guanyar el respecte de la gent intel·ligent i l’afecte dels infants... guanyar en la consideració d’uns crítica honesta i suportar la traïció dels falsos amics, apreciar la bellesa, trobar el millor en els altres, deixar el món una mica millor sia per un nin amb salut, per un trosset de jardí o per la redempció de la condició social... saber inclús que la vida d’algú ha pogut alenar més fàcilment perquè tu has viscut. Això és haver triomfat” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

☺ “El riure és la melmelada que assaona el pa de la vida: li dona sabor, li lleva la sequegat i la fa més passadora” (Diana Johnson, ¿*1966, alt càrrec del Partit Laborista anglès?).

☺ “Qui fa riure als seus amics mereix el paradís” (Abu’l-asim Mohammed ibn Abd Allah o Mafumet 570-632, profeta de l’Islam).

☺ “Si fos possible hem de fer riure fins i tot als morts” (Leonardo da Vinci, 1452-1519, gran artista del Renaixement italià).

☺ “Com a mínim una manera de mesurar la llibertat de qualsevol societat és la quantitat de comèdia que es permet, i clarament una societat sana permet més comentari satíric que una de repressi-

va, de manera que si la comèdia ha de funcionar d’alguna manera com a un alliberament de seguretat llavors hagi de tractar òbviament d’aquestes àrees tabú. Això és part de la responsabilitat que concedim als nostres bufons, una llicència, que no hi hagi excusa per a no obrir la llum esbrinadora de la comèdia. Si tot pot sobreviure a la investigació de l’humor és clarament de valor, i al contrari tots els grups que reclamen immunitat de riure-se’n estan reclamant privilegis especials que no s’haurien de concedir” (Eric Idle, *1943, autor i comediant anglès).

L. DA VINCI

ERIC IDLE

V. BORGE.

RIURE I AMAR, SIMPATIA

☺ “El riure és la distància més curta entre dues persones” (Victor Borge, 1909-2000, humorista i pianista estatunidenc).

☺ “La capacitat de riure plegats és l’essència de l’amor” (Françoise Sagan, [Françoise Quoirez], 1935-2004, novel·lista francesa).

☺ “Res no s’encomana tan rabent d’unes ànimes en unes altres com la simpatia del riure” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

☺ “No podem estimar realment ningú amb qui mai no riem” (Agnes Repplier, 1855-1950, assagista de Pennsilvània).

☺ “Plora tant com voldràs, quan seràs nuvi riuràs” (Refrany català).

☺ “I jo, que anava a riure, al veure que ella feia com si plorés, també ho vaig voler provar, d’entendre-me; i no vaig poder, i vaja, que no vaig poder; i...arrenco a riure tan fort, que fins les muntanyes contestaven! I varem quedar promesos” (En Manelic, a “Terra Baixa”, 1897, obra teatral

cimera d'Àngel Guimerà, 1845-1924).

😊 “La teva amistat m’alegra el cor.

La teva amistat és com un toc de primavera que escalfa i ho il·lumina tot.

El teu somriure és sol, el teu riure és contagiós, la teva amistat és inapreciable!” (No en consta l’autor).

UTILITAT DEL RIURE: ARMA, BETZOAR

😊 “El meu riure és la meva espasa, i la meva alegria, el meu escut” (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

😊 “El riure és l’antídot de l’enfelleniment” (Jean François de la Harpe, 1739-1803, escriptor francès).

😊 “La raça humana té un arma veritablement eficaç: el riure” (Mark Twain [Samuel Langhorne Clemens], 1835-1910, escriptor i periodista estadounidense).

😊 “El riure és un arma carregada de futur” (Gabriel Celaya [Rafael Mújica Celaya], 1911-1991, poeta basc).

GABRIEL CELAYA. JOHN BUCHAN.

😊 “En un temps com el present, quan s’han relaxat tristament els lligams de la religió, hi ha una tendència entre els líders populars d’exaltar-se a si mateixos com en una mena de divinitat falsa i creure que llurs credos superficials són una revelació divina. La resposta a tota eixa mena de folia és riure-se’n” (John Buchan, 1938, novel·lista escocès i 1er Baró Tweedsmuir, 1875-1940).

😊 “El riure guareix, és l’obra social més barata i efectiva del món” (Roberto Pettinato, *1955, músic, periodista i presentador de TV argentí).

😊 “Una vegada que aconseguix fer riure la gent, escolten i els pots dir gairebé qualsevol cosa” (Herbert Gardner, 1846-1921, polític liberal britànic i 1er Baró Nurchlere).

😊 “Jo no era tan sofisticada com perquè les coses em rellescassin o per a respondre amb una frase aguda. Em sentia segura tot fent-los riure. Esperava que les reaccions fossin: “vaja, una noia divertida”, en oposició a: “material apte per portar-me al lli” (“Lauren Bacall. Per mi mateixa”, [Betty Joan Perske], *1924, actriu de cinema judeo-neoiorquina).

RIURE’S DE SI MATEIX

😊 “Quan algú és incapaç de riure’s de si mateix ha arribat el moment que uns altres se’n riguin d’ell” (Thomas Szasz, 1920, psiquiatre i acadèmic honorat, nacionalitzat nord-americà).

😊 “I tothom reia amb los meus *ditxos*. I van voler que ballés, i vaig ballar de qualsevol manera perquè no ens traguessin, que encara plovia. I quan més ballava jo, més reia la gent...” (Na Marta, a “Terra Baixa”, 1897, obra teatral cimera d’Àngel Guimerà, 1845-1924).

ÀNGEL GUIMERÀ. HERMANN HESSE.

😊 “El veritable humor comença quan ja no et prens seriosament la pròpia persona” (Hermann Hesse, 1877-1962, escriptor alemany).

😊 “Com tots els joves, jo em proposava de ser un geni, però afortunadament hi intervingué el riure” (Lawrence George Durrell, 27-2-1912 - 7-11-1990, novel·lista britànic).

😊 “Creixeràs el dia que veritablement riguis per primera vegada de tu mateix” (Ethel Barrymore, 1879-1959, actriu estadounidense).

😊 “Rigueu-vos dels vostres problemes. Tots els altres ho fan!

Els qui no es poden riure de si mateixos deixen la feina per a altres.

Beneïts són aquells qui es poden riure de si mateixos perquè mai no els faltarà una font de distracció” (Paràfrasi de Mateu 5:10b, Versió *desautoritzada*).

DONES RIALLERES

😊 “La dona se’n riu i entre riures i besades dissipa ombres receloses, Les llàgrimes poden enganyar; e riure sempre és claror i a la seva llum les ànimes queden transparents. Quan la dona és poesia, l’home, per molt vulgar que sia, és també poeta” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

😊 “Les dones podrien haver estat les companyes de l’home, però són les seves enemigues, sempre a punt de mentir, de dissimular, de ficar-se en intrigues i parladeries, de riure’s de la bona voluntat de l’home, d’enganyar-lo, d’unir-se en contra d’ell. I l’home, naturalment, se n’ha de defensar, ha de defensar el propi benestar” (Edmond Jaloux, 1878-1949, novel·lista i crític francès).

EDMOND JALOUX. LAWRENCE DURRELL.

😊 “Sabina anava entre els dos, del braç, trontolant amb els seus meravellosos vestits de nit, com una bella dona borratxa...Mai no vaig oir un riure més natural i franc que el seu” “Mentre passava llista dels mals que em sufocaven comencí a trobar-los força graciosos, i tot canviant la tonada me’ls torní a contar amb una exasperació tan tenebrosa que na Melissa llançà una de les rialles més delicioses que mai he oït...na Melissa estengué la seva mà i la posà en la meua, mentre es reia arrugant el nas; el seu riure era tan sincer, tan lleu i espontani, que allí mateix i en aquell instant decidí que l’amaria. Aquella horabaixa vagarem per voramar, agafats del braç. La nostra conversa pareixia feta de restes de vides viscudes sense previsió, sense cap ordre. Les nostres afeccions no tenien absolutament res en comú. Tant per caràcter com per tendències erem totalment distints, i tanmateix hi havia en la nostra amistat una espontaneïtat tan màgica, que hi sentíem una promesa...Un petó interromput per la riallada que Melissa no va poder contenir en recordar el relat de les meves calamitats. Un símbol de la passió que ens unia, feta d’humor i de manca d’intensitat: de caritat” (*Justine*, 1957, del “*Quartet d’Alexandria*”, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

EL RIURE EN EL RECORD

😊 “La veu de la Princesa Gaetani despertava en la meua ànima un món de records llunyans que tenien eixa indefinició riallera i feliç dels records infantils” (“*Sonata de Primavera*”, Ramón del Valle-Inclán, 1866-1936, escriptor gallec de l’*esperpent espanyol*).

😊 “I com qualsevol benaurat qui cuida deixar aquesta vida, evoqué el matí de la meua infantesa: la casa blanca oberta en arcades i terrasses envers la vinya, el boscatge i la mar. I ma mare, jove i dempeus damunt les lloses de la sala: el seu riure

alça un eco clar sota els alts sostres i, ara, en les voltes del record. I una altra vegada ma mare, fràgil i anciana, als meus braços la diada del nostre darrer adéu al moll, entre els crits de les gavines" (*"Peregrinatge a les fonts"*, d'en Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

EL RIURE

EN LA BÍBLIA

☺ "Sara digué: 'Déu m'ha fet riure; i tothom qui ho sàpia riurà amb mi' I afegí: 'Qui li havia de dir a Abraham que Sara alletaria fills? Doncs bé, li ha donat un fill a les seves velleses' (Gènesi 21:6-7, primer llibre de la Bíblia atribuït a Moisés, ca. 1350-1230 a. C.).

☺ "Quan el Senyor restablí la captivitat de Sió, ens semblava un somni.

Llavors se'ns omplí la boca de rialles, i la nostra llengua d'un crit de lloança.

Entre els pagans es deia aleshores:

"Ha fet una obra magnífica, el Senyor, amb aquests."

És magnífic el que ha fet el Senyor a favor nostre, i n'estam ben joiosos" (Psalm 126: 1-3, els psalms generalment són de ca. 1000 a. C.).

☺ "Em vaig dir interiorment: 'Vine, doncs, que jo et provaré amb la vida alegre i tastaràs la felicitat' Però, heus ací que això també era vanitat.

Vaig dir al riure: "Embogeixes", i al plaer: "No

vals res".

Em vaig decidir a estimular el meu cos amb el vi, mentre a dins de mi mantenia l'enteniment, i em lliurava a la niciesa a fi d'esbrinar en què seria plaent que els fills dels homes s'ocupassin en aquest món durant els dies de llur vida" (*Qohèlet -o Eclesiàstès-*, 2: 1-3, llibre de la Bíblia que significa *Home d'Assemblea*, ca. s. V-IV a. C.).

☺ "Per a tot hi ha el moment oportú,

i un temps per a cada cosa en aquest món.

(...) Temps de plorar i temps de riure.

Temps de lamentar-se i temps de ballar" (*Qohèlet* 3: 1 i 4, llibre de la Bíblia, ca. s. V-IV a. C., però atribuït al rei Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

☺ "És millor la tristor que la rialla,

perquè la severitat del rostre ennobleix el cor.

El cor dels savis és a la casa de dol,

i el cor dels insensats és a la casa del festí.

És millor atendre reprensions de savis

que escoltar cantarelles de necis,

perquè igual que l'espetic de l'argelaga sota l'olla

és la rialla del neci; i això també és vanitat!"

(*Qohèlet -o Eclesiàstès-*, 7: 3-6).

☺ "Hi ha camins que a l'home li semblen rectes, però que acaben sent vies de mort.

Fins en les rialles pot entristir-se el cor,

i l'alegria pot acabar en dolor.

El cor de l'infidel s'afatarà de la seva conducta; l'home de bé fruitirà de les seves obres" (Proverbis 14: 12-13, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

☺ "Fixa't que Déu no rebutja l'home íntegre,

ni allarga la mà als malvats.

Ell omplirà altre cop de rialles la teva boca, i de crits de joia els teus llavis.

Els qui et volen mal es cobriran de vergonya, i la casa dels malvats desapareixerà" (Job 8:20-22, llibre de l'Antic Testament de potser cap al XVI o X a. C.).

☺ "Quan dejeneu, no aparenteu tristesa, com fan el hipòcrites, que es desfiguren la cara a fi que tothom s'adoni que dejenen. En veritat us ho dic: Ja tenen la seva recompensa. Tu, en canvi, quan dejunis, perfuma't el cap i renta't la cara" (Jesucrist a l'Evangeli segons Mateu 6:16-17, escrit a les darreries s. I).

☺ "Feliços els qui ara passeu fam, perquè sereu saciats! Feliços els qui ara ploreu, perquè riureu! (...) Ai de vosaltres, els qui ara aneu tips, perquè passareu fam! Ai de vosaltres, els qui ara rieu, perquè gemegareu i plorareu!" (Jesucrist a l'Evangeli segons Lluc 6:21 i 25, evangelista †83, escrit cap al 64-90 d.C.).

☺ "Tingueu contrició, planyeu-vos i ploreu; que el vostre riure es convertesca en plor i el vostre goig en tristesa; humilieu-vos davant el Senyor, i us aixecarà" (Lletra de Jaume 4: 9-10, Epístola cap al 40 d. C., del mig "germà de Jesús", del qual es diu falsament que és soterrat a Compostel·la).

Unitat per les Illes, un projecte que no ha fet més que començar

PSM, UM, Entesa i ERC no han reeixit en l'objectiu de portar **Pere Sampol** al congrés de diputats. Tots sabíem que era un projecte molt difícil però que s'havia d'intentar. El pitjor que es pot fer ara és tirar la tovallola i donar-se per vençut. Això mai!

El pitjor que podria passar és que ara, després de tots els esforços i sacrificis que s'han fet els últims mesos, aquestes organitzacions pensassin que cadascuna per separat pot escapar-se del bipartidisme ferotge i dels gegants forasters que les volen engolir. Fora d'**Unitat per les Illes**, ni PSM, ni UM, ni Entesa ni ERC no tenen cap mena de futur. I sinó, que ho demanin a EU. El PP, des de fa dècades ha fet intents desesperats de fagocitar i destruir UM. Per altra banda, als forasters del PSOE ja els aniria bé esborrar del mapa el

PSM, ERC i Entesa i absorbir-los. Totes aquestes forces no dependents de Madrid només tenen futur si es recolzen unes amb les altres per plantar batalla a la dreta i a l'esquerra colonial que tenen els seus centres de decisió a Madrid. El projecte d'**Unitat per les Illes** ha de continuar endavant, s'ha de convertir en un punt sense retorn i ha de créixer a partir de la descomposició de la xarxa social del PP a Balears però també a partir de combatre i plantar cara al PSOE sense perdonar-li cap claudicació i el seu sucursalisme davant Madrid.

Unitat per les Illes té una base petita però ferma (25.000 vots de pedra picada) a partir de la qual s'ha d'iniciar un procés agressiu d'expansió. Cal reconèixer que s'ha fet una campanya molt bona però amb tres mesos no n'hi

ha prou per rompre inèrcies que vénen d'anys enrere i perquè un projecte triomfi a la primera investida enmig d'enemics tan poderosos. Ara cal insistir, no afluixar, analitzar amb fredor i rigor

tot el que es pot millorar i començar a treballar de valent per a les eleccions de 2014. Hala vengà, torna-m'hi que no ha estat res!

lobbyperlaindependencia.org

La cara inhumana i racista del colonialisme espanyol. Estem sense drets i hem d'aprendre a defensar-nos

COMUNITAT NACIONAL
CATALUNYA LLIURE - Culturals

Ahir va fer 4 anys que van operar el meu fill a la Vall d'Hebrón. Després de més de 10 hores a la sala d'operacions el van traslladar a l'UCI. Tenia 2 anys i 10 mesos i ara ja és mort. Quan vam haver de marxar de l'UCI amb el cor encongint vam demanar a una infermera, Pepa, que si us plau que quan es despertés li parlessin en català: ell no sabia castellà i...

La infermera cridant ide mala manera ens va dir que ni parlar-ne, que què ens havíem cregut, que era el nen que tenia l'obligació de saber castellà, que aquell era un hospital "nacional". En aquella situació, el fill a l'UCI en mans estranyes i amb un fil de vida, vam decidir no fer res per

por de represàlies. Represàlies contra el nostre fill. Ens vam empassar la ràbia.

Però ara, que el fill ja és mort i no li poden fer mal, si algun dia em trobo la Pepa -recordo bé la seva cara- podré dir-li el què no vaig gosar dir aquell dia. I alguna cosa més.

<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/71627>

El PP censura a Estel·lés

Una vegada més, la dreta cavernícola tracta de silenciar al gran poeta de Burjassot. Davant aquesta mostra d'ignorància, només ens queda recordar la seua figura.

<http://blocs.mesvilaweb.cat/delsud>

La indigència cultural de Dolors Nadal

Un dels espectacles més galdosos que dia rere dia ens ofereix la vida és la gosadia de la ignorància, sobretot quan l'ignorant té infules de saviesa. Però encara pot ser pitjor quan la ignorància s'ajunta amb el nacionalisme i l'autofòbia. Aleshores, l'espectacle deixa de ser galdós per esdevenir esperpèntic. Aquest és el cas de Dolors Nadal, diputada del Partit Popular.

Dolors Nadal és una catalana autofòbica que ha trobat en el nacionalisme espanyol una manera de justificar el rebuig que sent pel seu país. Cosa comprensible, per altra banda, atès que el catalanisme, sempre infinitament més culte que l'espanyolisme, no admet polítics amb un perfil tan grotesc com el seu. Tocada per la histèria i per l'es-

nacionalisme espanyol una manera de justificar el rebuig que sent pel seu país. Cosa comprensible, per altra banda, atès que el catalanisme, sempre infinitament més culte que l'espanyolisme, no admet polítics amb un perfil tan grotesc com el seu. Tocada per la histèria i per l'es-

perit de petit dictador que tot espanyolista porta a dins, Dolors Nadal no parla, crida—d'aquí les seves constants afonies—, i promou el lerrouxisme i la catalanofòbia amb la mateixa metàl·lica

mateixa naturalitat amb què hom pren un got d'aigua o compra una barra de pa. La última de les seves atzagaiades ha estat afirmar que el català i el valencià "són idiomes diferents".

Ja diu la saviesa popular que d'on no n'hi ha no en raja, però tenint en compte que en el cas de la diputada Nadal s'ajunta l'analfabetisme filològic amb l'espanyolisme arqueològic, es comprèn que s'empari en la mentida. Afirma, la senyora diputada, que la prova que el català i el valencià són idiomes diferents és que "així ho recullen els estatuts català i valencià". Deu pensar que el fi de la seva obsessió justifica la fal·làcia de la seva argumentació. L'autèntica veritat, però, és que l'Estatut de Catalunya s'hi refereix com a català i l'Estatut del País Valencià ho fa com a valencià. Això és tot. En cap dels dos textos es diu que el català i el valencià siguin llengües diferents. I si arribessin a dir-ho seria una afirmació política—mai filològica—tan esperpèntica com si la Constitució espanyola i l'Estatut d'Andalusia diguessin que el castellà i l'andalús no són la mateixa llengua. En aquest sentit, per cert, caldria veure quina seria la reacció de la diputada Nadal i del seu partit si, tot d'una, la Constitució argentina, posem per cas, incorporés un article que digués

que l'argentí és un idioma diferent de l'espanyol. No és descartable que els populars gosessin amenaçar militarment l'Argentina. Per sort, però, ni l'Argentina és Perejil ni els polítics d'aque-

ll país són tan analfabets com els del Partit Popular. Curiosament, ves per on, hi ha més diferències dialectals entre l'espanyol i l'argentí que no pas entre el català

i el valencià.

En tot cas, per paradoxal que sembli, i per damunt de la vergonya aliena que produeix un espectacle amb tanta indigència cultural com aquest, l'independenisme català s'ha de felicitar. Ho dic perquè ja sabem que el Partit Popular sempre ha tingut problemes per formar llistes electorals a

Catalunya—cosa lògica, atès que els seus militants s'avergonyeixen de fer-ho públic—, però ara la situació deu ser realment dramàtica. La prova és que, després d'una meticulosa garbellada, no han pogut trobar millor candidat per a Madrid que Dolors Nadal. Llevat, és clar, que es tracti d'una deportació.

Per copsar la cínica política

Fragments d'“El Príncipe” de Maquiavel

“No hi ha ciència sense retenir allò que hom ha entès” (Dante).

“Seguretat, comoditat, pacifisme, lleure devastador, privatització: vet ací el catàleg de la decadència que protagonitza la darrera generació de prínceps de la Itàlia descomposta. El luxe i l'ornament han substituït la força i l'esforç. Han perdut l'embranchada i, amb aquest, el mateix nord de l'acció” (Pròleg de Marcos Sanz Agüero a “El Príncipe” de Maquiavel).

“Tot fingint que alliçona els reis, en realitat, alliçona, i a muntó, el poble” (Rousseau, en referir-se a “El Príncipe” de Maquiavel).

“Qui vulgui fundar un Estat i forni-li lleis deu suposar d'antuvi que tot-hom és dolent i que la gent sempre estan disposats a mostrar llur maldat totes les voltes que en tinguin ocasió” (*Discorsi*, I:3, Maquiavel).

“*Nihil rerum mortalium tam instabile ac fluxum est quam fama potentiae non sua vi nixae* / Res dels afers terrenals no és tan inestable i fluix com la fama d'un poder no basat en la pròpia força” (Tàcit, *Annals* XIII:19).

“*Res dura, et regni novitas me talia cogunt moliri, et late fines custode tueri* / Haig de guardar necessàriament les meves fronteres perquè el meu regne és nou i la meua situació compromesa” (*Eneida*, 1:562-563, de Vergili).

ALGUNES CITACIONS INTERESSANTS D'AQUEST CLÀSSIC DEL PRAGMATISME POLÍTIC

“Perquè la pròpia antigor i contin-

uïtat del govern apaivaga els desigs i fa minvar les dèries d'innovar, mentre que un canvi deixa sempre assentats els ciments per a un altre de nou” (Niccolò Machiavelli, a “*El Príncipe*”, cap. II, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Cert és, nogensmenys, que reconquerits, els països que es revoltent es perden després més difícilment perquè el senyor, tot aprofitant l'avinentesa de la revolta, hi aplica sense mirar prim els mitjans adients per assegurar la seva dominació, castiga tots els qui van delinquir, aguaita els sospitosos i reforça les parts més febles i desunides” (Niccolò Machiavelli, a “*El Príncipe*”, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Els Estats que en ser conquerits són afegits a un altre Estat antic del conqueridor, o són del mateix país i de la mateixa llengua o no ho són. En el primer cas, s'escau fàcil de servir-los, sobretot si no es troben avesats a viure lliures. Per a posseir-los amb certa seguretat hi ha prou tot extingint la dinastia que abans hi dominava, i mantenir-los en tota la resta amb llurs antigues tradicions i formes de vida. Així ha succeït, per exemple, a Borgonya, Bretanya, Gascunya i Llobardia, unides a França durant tant temps, perquè encara que hi hagi algunes diferències en la llengua, els costums són, tanmateix, molt semblants i poden, les unes i les altres, viure en harmonia. Aquell qui adquireix territoris nous amb aquests trets deu tenir en compte, si desitja retenir-los, un parell de principis: extingir la dinastia de l'antic príncep i no alterar les lleis

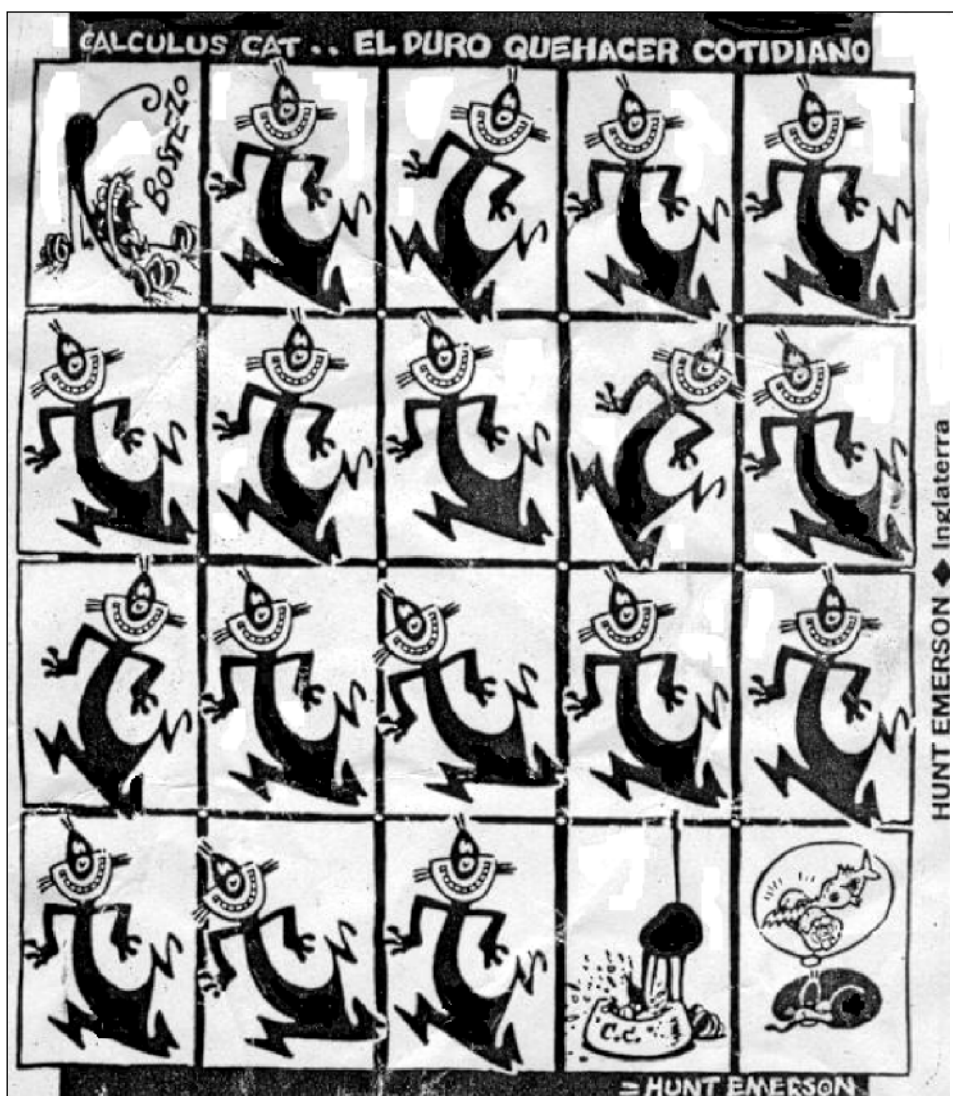

ni els tributs. En complir tals requisits, el nou territori serà annexionat en breu al l'antic principat i constituïran tots dos un sol cos. Però quan són conquerits Estats en un país de llengua, costums i institucions distintes, la tasca de mantenir-los subjectes es troba ericada d'entrebancs, i requereix tant la mercè de la fortuna com una habilitat extraordinària. Un dels millors i més eficaços procediments consisteix en el fet que aquell qui els adquireix hi sojorni de manera permanent, a fi de fer més segura i duradora la possessió (...) Perquè sols vivint al país conquerit hom veu sorgir els desordres i poden ser arbitrats els remeis amb prestesa; en canvi, si hom està alluny, se n'adonarà sols

quan ja s'han escampat i no tenen remei. En tal cas, a més, la nova província es veu lliure de l'espòli a què puguin sotmetre-la els governadors just nomenats, i els súbdits es troben més satisfets perquè poden apel·lar directament al príncep, raó per la qual tindran ocasions per a fer-se témer, en cas contrari. Tingau present, per fi, que el sojorn del príncep al territori conquistat imposa més respecte als estrangers que desitgen ocupar-lo. En viure-hi el príncep, en resum, la seva defensa s'esdevé molt més fàcil i molt més difícil perdre'l” (Niccolò Machiavelli, a “*El Príncipe*”, cap. III, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Un altre excel·lent remei (per a servir els pobles conquerits) consisteix a establir colònies en una o dues places clau dins l'Estat amb el fi de mantenir vinculat el territori, perquè de no fer-ho així caldrà ocupar-lo militarment amb amplies estols de cavalleria i d'infanteria. Les colònies no són massa costoses i amb poca despesa hom assoleix de mantenir-les, i tan sols són perjudicats els que es veuen privats de llurs hisendes -que són lliurades als nous habitants-, els quals solen ser una part exigua de la població indígena. Talment, els desposseïts, en quedar pobres i dispersats, no li poden fer prendre cap mal, i els restants, davant la temor de ser espoliats com els altres, romanen silenciosos per a no cometre cap error. Conclo, doncs, tot assenyalant que aquestes colònies no fan dependre massa, són més fidels i ocasionen menys perjudicis a l'Estat, i els agreujats, enfonsats en la pobresa i l'abandó, manquen de facilitat per alçar-se. Deu ser norma a seguir que els homes han de ser

guanyats –adés pels fets, adés amb les paraules- o aixafats, perquè es vengen de les ofenses lleus, no pas de les grans. Talment, el greuge que rebí un home deu ser de tal nivell que no hi hagi lloc a témer la seva venjança. Però si en lloc d'establir colònies hi és mantingut un exèrcit d'ocupació, la despesa és, de llarg, molt major, perquè totes les rendes obtingudes en el nou Estat s'invertiran en el manteniment de les tropes" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. III, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"El nou sobirà d'Estat distant i diferent del seu deuria, a més, ser cap i protector dels veïnats més febles amb l'objecte d'afeblir els més poderosos i impedir, cost que costàs, la intervenció en qualsevol afer d'un estranger tan fort com ell, perquè aquest seria cridat pels menyscontents, adés per temor o per simple ambició (...) Allò normal en aquest ordre de coses és que, tan prest com un estranger poderós envaeix un país, se li adhereixen i es posen a la seva disposició els menys potents, moguts per l'enveja envers els qui són més poderosos que no ells (...) Sols ha de procurar, en tal cas, que aquests no adquireixin excessiva força ni autoritat, i, assolit això, pot, amb els seus propis mitjans i l'esforç dels més dèbils, aixafar els poderosos i quedar com a mestre i àrbitre absolut de tot el país; així, el qui no sàpiga valdre's d'aquests procediments perdrà ben prest tot el que hagués adquirit o experimentarà innumbrables dificultats i entrebancs" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. III, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Els romans feren aleshores allò que qualsevol príncep prudent deu fer sempre, és a dir: no sols tenir en compte els problemes presents sinó també els de l'avenir i la manera de superar-los amb tots els recursos de la pròpia habilitat perquè en albirar d'antuvi les dificultats llunyanes, hom pot trobar-hi fàcil remei, però cas d'esperar llur arribada, el bàlsam no arriba pas a temps per ser ja inguarible la malaltia (...) Així, lluitaren a Grècia contra Filip i Antioc per evitar haver de fer-ho a Itàlia anys després. Fàcil els hagués resultat llavors eludir la contesa. Però ni van voler eludir-la ni feren cas de la màxima de gaudir del benefici del temps, sempre en boca dels savis de la nostra època" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. III, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"El rei Lluís cometé, doncs, els cinc errors següents: anihilar sense més les petites potències, fer créixer el poder dels grans, dur fins a Itàlia un estranger fort, no fixar ací la seva residència i no establir-hi, per últim, colònies. Errors greus que, amb tot, no haurien estat irreversibles de no haver comès un sisè error: despollar els venecians de llurs territoris; perquè de no haver augmentat el poder de l'Església ni cridat els espanyols a Itàlia, humiliar Venècia hauria estat necessari i encara raonable; però després d'adoptar tals mesures, mai no degué consentir la ruïna dels venecians en tant que una Venècia poderosa era garantia ferma per mantenir els altres allunyats de Llombaria (...) Mai no deu ser permesa la continuació d'un desordre per eludir una guerra, perquè aquesta no és evitada, ans tan sols retardada en propi perju-

dici" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. III, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Regla general que o mai o molt rarament falla: qui ajuda un altre a engrandir-se llaura la pròpia ruïna, perquè deu emprar-hi o la seva habilitat o les seves forces, mitjans tots dos que infonen greus sospites a qui s'ha fet fort i poderós" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. III, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Turquia està governada per un sol senyor i són tots els altres els seus vassalls: dividit el regne en províncies, hi envia administradors que nomena i canvia al seu albir. El monarca francès, per contra, està envoltat per innumbrables nobles cadascun dels quals té fidels i obedients vassalls, nobles amb privilegis que no els poden ser arrabassats pel rei sens arriscar-se a perills de tota mena. Qui consideri i reflexioni a tomb de tots dos Estats conclourà en la gran dificultat per a conquerir l'Estat turc, però també com, un cop realitzada l'ocupació, seria extremadament fàcil de servir-lo" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. IV, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Les contínues revoltes d'Hispania, de Gal·lia i de Grècia contra els romans, tingueren origen en els nombrosos principats existents en aquells Estats, raó per la qual els romans mai no estigueren segurs mentre en romangué la memòria. Esborrat el record, emperò, els romans hi fixaren llur domini gràcies a la pròpia força i a l'estabilitat de llur govern, fins a l'extrem que, quan (els romans) estaven enfrontats entre ells, assolien atraure's cada fracció una o unes altres províncies (...) perquè, desapareguts els antics senyors, sols obeïen els romans" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. IV, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Els espartans adquiriren Atenes i Tebes i hi establiren un govern format per un reduït nombre de ciutadans, malgrat això, al capdavant, les perderen. Els romans, en canvi, destruïren Càpua, Car-

tago i Numància per tal de servir-ne la possessió i ja no les perderen. Quan volgueren servir Grècia de manera semblant als espartans, tot deixant-la en llibertat de regir-se per les pròpies lleis, fracassaren en l'intent i es veïeren obligats a destruir nombroses ciutats a fi de subjectar el país (...) Així, qui s'esdevingui senyor d'una ciutat avesada a viure en llibertat i no l'anihila, compti de ser destruït per aquella, perquè el record dels seus antics furs, difícil d'oblidar pels beneficis o pel transcurs dels anys, li servirà sempre com a bandera per a la rebel·lió i per més que hi faci o prengui precaucions, si no dispersa els seus habitants, mai no oblidaran ni llur llibertat ni llurs institucions i hi recorreran en qualsevol moment, tal com féu Pisa després de cent anys de sotmetiment als florentins" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. V, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"L'home prudent deu triar sempre les vies traçades pels grans homes i imitar aquells que reeixiren de la resta a fi que, si no arriba a igualar-los, almenys se'ls atansi. Hom deu fer, doncs, com els prudents arquers que, quan troben molt distant el blanc i coneixen bé l'abast de llur arc, apunten a major altura que l'objectiu desitjat amb la finalitat no pas d'arribar amb la fletxa a tanta altura sinó d'assolir el blanc proposat" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. V, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Res no hi ha més difícil de dur a terme ni res de més dubtós èxit en la pràctica que la implantació de noves institucions, perquè l'introduïdor té com a enemics tots els qui van traure profit del règim anterior i troba sols tímids defensors entre els afavorits amb l'ordre nou, tebiesa que naix tant de la por als adversaris com de la incredulitat dels homes, els quals no es convenen de la bondat de res de nou fins que no ho veuen confirmat en la pràctica. D'ací prové que els enemics de qualsevol canvi s'unescuin per combatre'l tan sols troben una conjuntura favorable, mentre la resta el defèn amb tebiesa tot fent així perillar el príncep

EL SINDROME POSTELECTORAL...

i a ells mateixos” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. VI, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Les innovacions (de Savonarola a Florència) fracassaren tan aviat com la gent començaren a perdre la confiança en ell perquè mancava dels mitjans coercitius per mantenir fermes els qui havien cregut i per fer obeir els incrèduls” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. VI, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Tanmateix, no pot ser considerada *“virtù”* (=energia, coratge intel·ligent) l’assassinat dels conciudadans, la traïció als amics ni la manca de paraula, d’humanitat i de religió. Tals mitjans poden fornir el poder, no pas la glòria” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. VIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Podem dir que han estat ben emprades –si s’escau lícit parlar bé del mal– aquelles crueltats que són exercides una sola vegada, amb l’objectiu de fonamentar i afiançar el domini, i no són repetides ja més (...) Mal emprades són, en canvi, les que, poques al principi, van acreixent-se en lloc de minvar amb el decurs del temps. Els qui fan ús de la primera mena (de crueltat) poden, amb ajut de Déu i dels homes, posar algun remei a llur situació, tal com succeí a Agatocles; els altres és impossible que s’hi mantinguin” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. VIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Els grans (=aristòcrates) adopten, en relació al príncep (=monarca), dues actituds distintes: s’hi vinculen del tot a la seva sort o no ho fan així. Els qui s’hi comprometen (...) deuen ser amats i respectats: aquells enquadrats en el segon grup és menester considerar-los sota dos aspectes: si actuen així per pusil·lanimitat i flaqueza d’ànim deus servir-te’n, sobretot si són bons consellers, perquè t’honoraran en la prosperitat sense necessitat de témer-los en l’adversitat. Però si són addictes per ambi-

ció i per càlcul, indici que pensen en ells més que no en tu, guarda-te’n, príncep, i ten-los per enemics declarats, perquè en les hores adverses contribuiran a la teva ruïna” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. IX, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“En Nabis, príncep dels espartans (205-192 a. de C.) sostingué el setge de tota Grècia i d’un victoriós exèrcit romà, defensant la seva pàtria i el seu Estat contra tots dos: en tingué prou, quan li caigué el perill damunt, de ficar en lloc segur uns quants ciutadans, mesura que hagués resultat insuficient d’haver tingut el poble com a enemic. I que ningú no rebutgi aquesta opció única amb el proverbi tòpic de qui edifica en el poble edifica en la sorra, perquè això és sols vàlid en el cas del ciutadà privat que cregués ser salvat pel poble quan els enemics o els magistrats el sotgessin. En tal cas podrà sofrir a sovint un desengany, tal com succeí amb el Grec a Roma (...) Però si el que fonamenta el seu domini en el poble és un príncep amb coratge i capacitat de comandar, que no s’esporgueix davant les dificultats, no oblida les mesures escaients i sap, amb el seu ànim i les institucions existents, suscitar l’entusiasme entre els ciutadans, mai no serà enganyat per aquell” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. IX, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“En els moments de perill, el príncep no està a temps d’assumir l’autoritat absoluta, perquè els ciutadans i súbdits, avesats a rebre les ordres dels magistrats, manquen de disposició, en les conjuntures tempestuoses, per obeir les d’ell, per la qual raó no compta en temps dubtosos amb homes en qui disposar la seva confiança. En semblant circumstància, un príncep no pot guiar-se pel que percep en èpoques normals, quan els ciutadans necessiten la seva autoritat i tots corren devers ell, li prometen i fins i tot li ofereixen la vida, perquè la mort queda lluny (...) Un príncep prudent, per això, deu imaginar un

procediment mitjançant el qual els seus ciutadans tinguin necessitat de l’Estat sempre i en qualsevol circumstància. Sols així, en resum, no serà aventurat conjecturar que li romandran fidels” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. IX, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Un príncep que disposi d’una ciutat fortificada i no hagi suscitat odi és difícil que sia atacat, i cas de ser-ho, l’agressor es veurà obligat a alçar, avergonyit, el setge perquè les coses del món són tan variables que s’escau gairebé impossible de mantenir el setge a una plaça durant una anyada sencera. I si algú em replica que el poble, quan té les possessions a fora i les veu cremar, perdria la paciència, i el llarg setge i el seu propi interès li farien oblidar el del seu príncep, respondria que un príncep poderós i valent supera sempre aquestes dificultats, adés fent veure als seus súbdits que el mal durarà poc, adés fent-los témer la crueltat de l’enemic, adés assegurant-se amb habilitat dels més agosarats o provocadors (...) un príncep prudent pot, des del començ fins al final d’un setge, mantenir inclinats a favor d’ell els ànims dels ciutadans, sempre i quan no hi hagi carestia de queviures ni manca de mitjans de defensa” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. X, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Mantingué els Orsini i Colonna en el trist estat en què se’ls trobà, perquè encara que no havien desaparegut entre ells els caps capaços de promoure aldarulls, dues coses, tanmateix, els obligaven a romandre submisos: la grandesa de l’Església els atemoria, d’una banda, i no comptar amb cardenals de llurs famílies, motiu constant d’enfrontament, per l’altra. Mai no romandran assossegades tals faccions mentre tinguin cardenals, perquè aquests mantenen, a Roma i a fora, bàndols que els nobles són forçats a defensar. Les discòrdies i els desordres entre els barons naixen, així, de l’ambició dels prelats” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. XI, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Qui recolza el seu Estat sobre exèrcits mercenaris mai no se sentirà mai ferm ni segur, perquè tals tropes manquen d’unitat, són ambiciosos, indisciplinades i deslleials, fanfarrones en presència de l’amic i covardes davant l’enemic; sense temor de Déu i sense fe en els homes, hom ajorna amb aquests el desastre sols en la mesura en què l’atac és ajornat (...) La causa de tot plegat rau en el fet que tals tropes manquen de qualsevol altre incentiu al camp de batalla que llur sou escàs, insuficient per aconseguir que vulguin morir per tu. Desitgen servir el príncep en temps de pau i quan arriba la guerra o s’escapen o deserten (...) la ruïna actual d’Itàlia obeeix al fet d’haver encomanat la defensa durant a muntó anys a tropes de soldats (...) L’experiència ensenya que sols els

prínceps i les Repúbliques amb exèrcits propis assoleixen progressos dignes d’elogi (...) Lliures i amb exèrcits propis van romandre molts segles Roma i Esparta. I els suïssos, que gaudixen d’ampla llibertat, no poden estar millor armats. Com a exemple d’exèrcits mercenaris en l’antiguitat podem adduir el dels cartaginesos els quals, un camí conclosa la primera guerra contra els romans, cuidaren de veure’s en mans de llurs propis soldats malgrat trobar-se encapçalats i manats per ciutadans cartaginesos (...) Els milanesos, a la mort del duc Felip, llogaren Francesco Sforza per tal de lluitar contra els venecians i, després de batre’ls a Caravaggio, s’hi alià per subjugar els milanesos, els seus patrons (...) Sforza, son pare, que es trobava a sou de la reina Joana de Nàpols, no tingué escrúpols a l’hora d’abandonar-la i obligar-la, sense tropes, a llançar-se als braços del rei d’Aragó” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. XII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“L’emperador de Constantinoble, a fi de contrarestar el poder dels veïnats, dugué a Grècia deu mil turcs, els quals, finida la guerra, es resistiren a abandonar el territori, fet aquest que marcà el principi de la subjecció de Grècia al jou dels infidels. Sols, doncs, el qui no desitgi vèncer deu valdre’s de semblants tropes, molt més perilloses encara que els soldats, perquè, vençudes o no, sempre n’obeeixen un altre. Els mercenaris, en canvi, quan vencen han de menester més temps i millor ocasió per atacar-te, ja que no formen un cos únic d’exèrcit i han estat formats i pagats per tu (...) en les tropes soldaderes és més perillosa la covardia, i en les auxiliars (=dependents d’un altre Estat estranger) ho és el coratge. Els prínceps prudents, per tant, han defugit sempre aquestes tropes i recorregut a les pròpies, perquè prefereixen perdre amb les llurs a vèncer amb les d’uns altres, i no consideren vertaderes victòries aquelles assolides amb armes alienes” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. XIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Un príncep, doncs, no deu tenir cap fita ni preocupació ni conrear cap altre art sinó el de la guerra, el règim i la disciplina dels exèrcits perquè aquesta és la ciència de debò del governant (...) Trob que la causa fonamental que duu a la pèrdua és la descurança envers aquest art (...), als naturals dissorts que embarquen tot príncep que desconeix l’art de la guerra, hi és menester afegir el de no ser preuat pels seus soldats, dels quals, altrament, no se’n pot refiar” (Niccolò Machiavelli, a *“El Príncep”*, cap. XIV, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“(El governant o rei), a part de mantenir ben organitzats i ensinistrats els seus exèrcits, deu consagrar-se a la caceria tant per avesar el cos a la fatiga com

per a observar la naturalesa dels terrenys i conèixer com es formen les valls i les muntanyes, com s'estenen les planúries, i analitzar els trets dels rius i de les marjades, estudi en el qual ha de posar la màxima atenció possible" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XIV, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Molts han imaginat Repúbliques i principats que ni van veure mai ni existiren en realitat. Hi ha, en efecte, tanta distància entre com vivim i com deuriem viure, que aquell que abandona la realitat per centrar-se en l'"ideal" camina més cap a la seva ruïna que no pas cap a la seva preservació, perquè l'home que pretengui fer en tots els sentits professió de bondat fracassarà necessàriament entre tant bergant" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XV, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"(El príncep) qui gràcies a la seva moderació en té prou amb les seves rendes, pot defensar-se de qui li declari la guerra i escometre empreses sense carregar els seus pobles amb més impostos. Talment, al final, ve a ser generós amb tots aquells als qual no furta res, el nombre dels quals és molt elevat, i garrepa amb aquells a qui no dona res, que són pocs. Sols els qui han adquirit fama de gasius han realitzat en la nostra època grans coses; els altres han fracassat. El Papa Juli II féu servir, és cert, la seva reputació de liberal per accedir al Papat, però a partir de llavors no pensà a servir-la a fi d'estar en condicions òptimes per fer la guerra (...) Per tant, un príncep deu témer poc els retrets de gasiu si així no es veu obligat a despullar els seus súbdits, pot defensar-se, no es veu reduït a la pobresa i al menyspreu ni forçat a esdevenir rapaç. L'avarícia és aleshores un dels vicis que asseguraren el seu regnat" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVI, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Talment és possible ser considerablement més generós amb allò que

no és teu ni dels teus súbdits, com ho foren Cirus, Cèsar i Alexandre, perquè despendre allò que és d'altri no perjudica la teva reputació, ans, al contrari, l'acredita. Despendre allò que és teu és l'únic que et perjudica i res no hi ha que consumesca tant a un mateix com la liberalitat, perquè mentre l'exerceixes perds la capacitat de fer-ne ús, t'empobreixes i et fas menyspreable i, en pretendre fugir de la pobresa, rapaç i odiós (...) Per tant, hi ha més saviesa a suportar la reputació de gasiu, que produeix retret sense odi, que no veure's obligat en virtut de la fama de liberal a incórrer en la de rapaç, que genera retret amb odi" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVI, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"El príncep nou deu procedir amb humanitat cautelosa i prudentment tant en les seves reflexions com en els seus actes, sense crear-se imaginàries temors, de manera que ni l'excessiva confiança en faci un incaut ni la suspicàcia el torni intolerable" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Perquè dels homes, en general, hom pot dir açò següent: són ingrats, versàtils, donats a la ficció sobre si mateixos, esquius al perill i àvids de guanys (...) El príncep que descansa en les promeses dels homes i manca d'uns altres recursos està perdut, perquè l'afecte adquirit a canvi de guardons i no pas amb la grandesa i noblesa d'ànim, deixa d'existir quan els contratemps el posen a prova (...) El príncep deu, comptat i debatut, fer-se témer de manera que si no es fa amb l'amor assolesqui, si més no, defugir l'odi perquè pot ben bé ser, alhora, temut sense ser odiat. I això ho atenyirà sempre que s'abstingui de robar tant la hisenda com les mullers dels seus ciutadans i súbdits. En el cas que li sia indispensable vessar la sang qualsevol que ho faci sols quan hi hagi justificació convenient i causa manifesta. Però, per damunt de tot, que s'abstingui de prendre els béns aliens

perquè els homes obliden més ràpidament la mort de son pare que la pèrdua del seu patrimoni" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Els exèrcits d'Escipió se li revoltaren en Hispània a causa de la seva excessiva clemència, per la qual donava als seus soldats més llicència de la que a la seva disciplina militar convenia. Fabi Màxim el censurà per això al Senat i li digué que era el corruptor de la milícia romana (...) Però, com hagué d'actuar sota la direcció del Senat, aquesta perniciosa peculiaritat seva no sols va desaparèixer, ans acabà per cobrir-lo de glòria (...) com que els homes estimen seguint llur voluntat i temen segons la voluntat del príncep, un príncep prudent deu recolzar-se en la part que li és pròpia i no en la dels altres. Deu tan sol defugir l'odi dels seus súbdits" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Un príncep prudent, doncs, no pot —ni deu— mantenir-se fidel a la seva paraula quan tal fidelitat redunda en perjudici propi i han desaparegut les raons que motivaren la seva promesa. Si els homes fossin tots bons, aquest precepte fos discutible, però com són roïns i sense lleialtat amb tu, no és just que tu sies lleial amb ells (...) qui ha sabut imitar la guineu ha eixit millor parat. Però és menester saber encobrir bé semblant natura, així com posseir habilitat per a fingir i dissimular: els homes, en efecte, són tan simples i se sotmeten fins al punt a les necessitats presents que qui enganya trobarà sempre algú que es deixi enganyar (...) Alexandre VI (Borja) mai no féu ni pensà en res sinó a enganyar els homes i sempre tingué al seu abast mitjans per a realitzar els seus desig-nis. No hi hagué mai un home que asseguràs amb major contundència i més fermes juraments afirmar allò que després no observava. Els seus enganys, tanmateix, li van sortir sempre a la mesura dels seus dissenys perquè coneixia a la perfecció eixa cara del món" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"No cal, doncs, que un príncep sia el cresol de totes les qualitats esmentades, però sí molt necessari que sembli posseir-les. Gosaria dir, inclús, que si les té i les observa sempre són perjudicials i si aparenta posseir-les, útils. Així, pots semblar clement, fidel, humà, íntegre, devot i ser-ho, però tenir l'ànim de tal manera predisposat que, si és menester no ser-ho, puguis i sàpigues adoptar l'actitud contrària. I ha de ser tingut en compte que un príncep —i en especial un príncep nou— no pot actuar segons tots els trets que són tinguts com a bons per la gent, perquè a sovint es veu obligat, per a servir el seu Estat, a obrar contra la fe, contra la caritat, contra la humanitat i contra la religió" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Deu, per tant, un príncep tenir gran cura que mai no surti de la seva boca res que no vagi ple de les cinc qualitats esmentades i que sembli, quan se l'escoltin, tot clemència i bona fe, tot integritat i tot religió. I no hi ha res més necessari per a aparentar tenir que aquesta darrera qualitat, perquè els homes en general jutgen més pels ulls que per les mans, perquè a tothom li és donat de veure i a pocs palpar. Així, tothom veu allò que sembles però pocs toquen el que ets i aquests pocs no s'atreveixen a oposar-se al parer de molts, màxim si posseeixen l'autoritat de l'Estat que els protegeix (...) Procura, doncs, el príncep de servir el seu Estat i els mitjans seran sempre tinguts per honorables i lloats per tothom perquè la plebs es deixa seduir per les aparences i l'encert final, i en el món no hi ha sinó plebs" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

"Un príncep dels nostres dies (es refereix a Ferran el Catòlic), el qual no està bé de dir el seu nom, mai no predica cap altra cosa sinó pau i lleialtat malgrat ser acèrrim enemic de la una i de l'altra. Si hagués observades totes dues hauria perdut més d'una vegada o la reputació o l'Estat" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. XVIII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

El poder de la raó i la raó del poder

Aquest joc de paraules anomenat quiasme, com a figura literària, em permet fer la reflexió de l'article d'avui, a vetlles de les eleccions generals com de l'interstici entre els dos debats paral·lels o els dos monòlegs dels dos líders dels partits majoritaris. O amb altres paraules, diàleg de sords.

En efecte, una cosa és *el poder de la raó*. Poder que intenta convèncer i no vèncer, Dialogar i no imposar. La raó té les seves raons que, com diu Pascal, el cor no entén i com el cor té corades que la raó no comprèn.

La raó raonable, i no racionalista en tant que instrument, té un poder convincent.

Aquesta raó demana fer ús de forma correcta de totes les formes literàries com de les formes d'argumentació de la lògica formal, a la qual no tothom hi arriba en el seu desenvolupament. D'aquí que el poder de la raó queda minvada per falta d'aquest raciocini lògic i en no evolucionar, l'etapa d'operacions concretes, de no poder fer una reflexió lògica, però sí especulacions de números, ens porta al quiasme la raó del poder.

La raó del poder, enfosquida per les emocions primàries, les passions, la part instintiva d'ambició, de cobejança, d'enveja, de domini, és a dir, de domini, no pot mai convèncer sinó únicament vèncer, no pot dialogar sinó només imposar. Un poder impregnat de corades infantils, immadures, irracionals, àdhuc de destrucció.

Ara bé, tant el poder de la raó com la raó del poder fan ús dels propis mecanismes o recursos psíquics a fi d'enfortir les seves motivacions o d'amagar-les.

Per tant, el poder de la raó es troba en les persones madures, assenyades. Cercadores de la pregonesa de l'ésser humà a fi que la consciència evolucioni. Una consciència no únicament individual sinó familiar com col·lectiva. Una evolució de consciència universal. On cada ésser humà en ser complet és alhora part d'una totalitat. Totalitat en evolució contínua. Consciència d'explorador, d'indagador i d'intuïcions que pot veure o contemplar un panorama humà interior diferent de la raó del poder. Certament, i en cap moment, aquest poder de

la raó és aliè o ignorant de la realitat humana concreta; ans tot el contrari.

Per contra, la raó del poder es troba en les persones que emocionalment estan imbuïdes, impregnades d'odi, eixelebrades, de manca de memòria o d'absència d'alteritat pregonia com de sentit profund de pau, justícia i amor. Un narcisisme els embolcalla. La raó del poder argumenta des del tron. Des de la mirada orgullosa per sobre dels altres.

Cal tenir en compte que aquest quiasme és vàlid no únicament per les persones que ostenten càrrecs públics, de l'entitat que sigui, sinó també privats. No sols a nivell empresarial sinó també a nivell grupal o familiar. I hem de poder arribar, i aquest és al meu entendre el punt de partença, al nivell individual: Qui governa la nostra subjectivitat, la nostra vida? Sabem que en som responsables. Però gestors de la vida, o propietaris? El jo narcisista viu que n'és propietari i aleshores aliena la seva vida. Amés, en saber que una part de les nostres motivacions de la nostra vida són inconscients, amagades o no ben conegudes per la raó del jo superficial o instrumental, aquest jo o ego centrat, egoista, individualista que creu que ho sap tot i ho coneix tot, deixa de banda, dimensions o nivells de consciència tan necessaris per a ser profundament humans per bé que són gratuïts.

I aquí torna una vegada més l'apoteigma o axioma o principi dèlfic: Coneix-te a tu mateix i sabràs qui mana: la raó del poder o el poder de la raó.

No debades, un bon pedagog ha de formar les persones per ser màquines de trens i no vagon. Un AVE té una màquina però la resta per moderns que siguin són vagon.

Contemplem un avanç molt tecnològic, però aquest progrés tècnic va acompanyat de evolució i progrés d'humanització i humanització o d'equitat social?

Certament que el poder de la raó ho pot fer, però certament que la raó del poder no.

Jaume PATUEL i PUIG
Psicopedagog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

L'amic Cossiga dona canya a Espanya, a tomb de Kòsovo Cossiga reclama a Espanya que reconegui l'autodeterminació de catalans, bascos i gallecs

L'ex-president italià vol que els EUA i la UE pressionin el govern espanyol perquè ho faci

L'ex-president italià Francesco Cossiga ha dit que la Unió Europea i els Estats Units haurien de pressionar el govern espanyol perquè desisteixi de reprimir les nacions catalana, basca i gallega i els reconegui el dret d'autodeterminació. Cossiga s'ha pronunciat així tenint en compte l'ampli reconeixement internacional del nou estat de Kosovë, que ha estat saludat pels EUA i pels grans estats europeus. Espanya, en canvi, no l'ha reconegut.

Segons Cossiga, Espanya adopta una actitud franquista envers els militants independentistes bascos, catalans i gallecs.

Vilaweb

L'IB-Salut menysprea els drets lingüístics dels ciutadans

04/03/2008 · Palma

La negociació entre treballadors i sindicats per al' oferta pública d'ocupació a l'àmbit de la sanitat ha acabat amb un acord que significa un nou menyspreu per a l'ús de la llengua catalana, segons ha denunciat l'STEI-i. El fet és encara més greu tenint en compte la conflictivitat lingüística desbocada a aquest àmbit, amb nombrosos casos de metges i infermeres que no entenen els seus pacients. Les denúncies per discriminació lingüística han estat una constant durant els darrers mesos. L'STEI-i recorrerà la decisió negociada per l'IB-Salut amb CCOO, UGT, USAE i CSIF, per no regular l'acreditació del coneixement de la llengua

catalana, tal i com marca la llei. L'idioma propi, a més, tindrà una valoració molt baixa com a mèrit, fet que el sindicat considera gravíssim.

Reproduït de www.tribunamallorca.org

Els metges fatxes forasters del PP empren els mallorquins com a carn de canó per afavorir el PP

Mallorca ja ha començat a descobrir què s'amaga darrere l'organització mafiosa fatxa i forastera del PP, **Sindicato Médico**. Cada vegada que hi ha eleccions i el PP no ocupa el poder fan una vaga. Ja la van fer l'abril de 2003. Ara l'han tornada a convocar. El que fa més pudor però és el suport incondicional que van donar a l'especulació urbanística i a la corrupció de son Espases. Si a això hi afegiu que el màxim dirigent, el psiquiatra boig de son Dureta, **Miguel Lázaro**, és un col·laborador d'**El (In)Mundo** que escriu articles bavorosos a favor del PP, amb això ja està dit tot. Els pacients que patiran

i seran víctimes d'aquesta vaga política convé que quan tinguin davant un fatxa foraster del **Sindicato Médico** sàpiguen molt bé a qui s'enfronten. Feixistum foraster pur i dur!

Alfonso Fernández, Isidro Torres i Ignacio Fernández a la roda de premsa. Foto: J. MOREY.

El PP pagant els deutes de García Gasco (amb diners públics, of course)

La Generalitat Valenciana cobreix amb 4,8 milions d'euros un desengany financer de García Gasco

L'arquebisbe de València, Agustín García Gasco, no té per costum informar als seus feligresos de l'estat de les finances en la seva diòcesi. Per això no ha estranyat tant, com hagués estat normal en altre personatge públic, que el prelat catòlic – recentment nomenat cardenal per Benet XVI – mantingui un absolut mutisme entorn d'un lleig assumpte, on surt de protagonista principal, amb un desengany financer milionari d'afegitó.

El daltabaix econòmic s'ha produït amb la paràlització, per falta de finançament, d'unes obres per a construir un temple ecumènic, prop de la turística població d'Oliva. La Generalitat Valenciana, presidida per Francisco Camps, ha hagut de pagar els plats trencats: 4,8 milions d'euros, a càrrec de l'erari públic valencià, s'han volatilitzat en el fracassat projecte del porprat valencià.

"Incompliment de contracte"

El Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, ha criticat en una recent sentència la conducta de García Gasco en aquest assumpte "per incompliment de contracte". La mateixa sentència – a la qual cap un últim recurs – obliga a l'església catòlica a retornar els terrenys que havien d'acollir l'edifici religiós a l'ajuntament d'Oliva, tal com ho va aprovar un ple municipal, al març de 2006, al constatar que l'obra religiosa no anava cap a endavant.

Falta de transparència

El regidor del Bloc Nacionalista en l'ajuntament d'Oliva, David González, en declaracions al Plural defensa la sentència de l'alt tribunal, perquè "deixa clar que l'arquebisbat de València ha anat incomplint, una a una, totes les promeses que va fer des del principi del projecte". Segons les clàusules d'aquest contracte, les obres del temple havien d'haver-se començat en el 2002 per a acabar-se tres anys després, en 2005. No s'han complert cap d'aquests terminis. La fundació TECSAL (Temple i Centre Ecumènic 'El Salvador'), creada pel propi García Gasco exclusivament per a

aquesta fi i presidida pel jesuïta, Vicente Sastre, tampoc ha aportat cap informació sobre quins han estat les aportacions econòmiques d'església catòlica, ni d'altres confessions que havien promès ajudar econòmicament. Pel que sembla, la falta de transparència ha estat la principal raó perquè al projecte li rebutgi la Unió Europea subvencions milionàries.

Altre projecte emblemàtic

Segons creu el mateix regidor González, l'arquebisbe García Gasco "haurà també de retornar els 4,8 milions d'euros de subvenció de la Generalitat, perquè així ho estipula la llei", a més dels 25.592 metres quadrats que quedaran lliures. En aquest lloc, estudia l'ajuntament instal·lar altre projecte emblemàtic, però que "no tindrà gens que veure amb el religiós" matisa l'edil nacionalista.

Els promotors

Qui coneixen bé la història de l'esvortat monument ecumènic, recorden al Plural que els seus promotors inicials, en 1998, van ser Eduardo Zaplana des de la presidència de la Generalitat i García Gasco. Aquest últim, a més de ser l'arquebisbe de València, ocupava llavors la presidència de la Comissió de Relacions Interconfesionals -competent per a assumptes ecumènics- en la Conferència Episcopal Espanyola. A l'abandonar Zaplana el govern regional per a anar-se a Madrid de ministre d'Aznar en 2002, i García Gasco, al seu torn, deixar d'encarregar-se dels assumptes ecumènics en la prefectura catòlica espanyola, "el temple va quedar relegat a un segon pla", diuen.

Vuit constructors

Malgrat això, l'execució de les obres del monumental temple - on estava previst aixecar una torre de 106 metres d'alçada - va atreure al concurs d'adjudicació fins a vuit importants constructors. Contenen que va ser l'arquebisbe, García Gasco en persona "i a porta tancada" qui va adjudicar el projecte a la Unió Temporal d'Empreses (*UTE), formada per FCC i la

promotora València Torres Càmera. Aquesta última mercantil és propietat de l'empresari, Juan Càmera Gil, amb arrels familiars a Oliva -allí està la seu social de l'empresa- i és el president de l'Associació de Promotors i Constructors d'Obres Públiques a la Comunitat Valenciana. El lobby empresarial més potent a escala autonòmica. Aquesta *UTE va parar, no obstant això, en sec les màquines per falta de pagament, al juliol de 2003. Des de llavors no s'ha mogut una pedra.

Els diners, en perill

Segons ha pogut saber El Plural, des de la Generalitat Valenciana, al veure perillar la seva aportació dinerària al projecte de 4,8 milions d'euros, va instar a l'Institut Valencià de Finances (*IVF), la màxima autoritat financera pública regional, que busqués recursos per a salvar el projecte. Es van arribar a proposar avals per a possibles crèdits bancaris. Però les gestions han estat infructuoses, "a la vista d'on ha anat a parar el projecte", conclouen fonts financeres a València. El director general del *IVF és Enrique Pérez Boada, membre del "Opus Dei" i home d'absoluta confiança del president Francisco Camps i del conseller de Benestar Social, Juan Cotino, igualment opusdeista.

Primera pedra beneïda per Juan Pablo II

Queda per al capítol de les anècdotes que la primera pedra del frustrat temple ecumènic la va beneir l'anterior Papa Joan Pau II. La hi va dur en mà, Eduardo Zaplana, en una visita al Vaticà. Va ser dipositada en els fonaments del solar on anava destinat el monument, el 5 de desembre de 1999, pel cardenal Edward Idris Cassidy, president del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians. Així consta encara en una placa que roman en peus, a la meitat de les obres abandonades.

Ignasi Pellicer

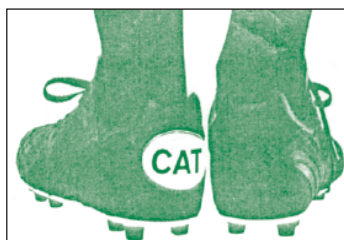
De: <http://www.elplural.com/politica/detail.php?id=18108> i traduït amb INTERNOSTRUM

CIUTAT
DE MA-
LLORCA

N'Esperança Mulet és la madona del Restaurant can Matgí al carrer d'Andrea Dòria, 60, davant l'Hospital de son Dureta de Ciutat. Despatxa menús a 10 euróns. Reservau taula al 971 287 822

¿Vols deixar
de beure?
PODEM
AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

Catalunya s'ho val
SELECCIÓ INTERNACIONAL!

BAR
RESTAURANT
ES POU
CUINA MALLORQUINA

LLORET
C/ Ciutat, 1
Tel. 971 52 41 98
Mòbil: 679 40 59 87

BANQUETS · NOCES
COMUNIONS · CATERING

Presentació a Santa Coloma de
Farners del llibre
Elogi de la transgressió
(La Busca edicions)

a cura d'Assumpció Cantalozella, escriptora, i amb
la presència de Quim Gibert, coautor.

Dia: Divendres, 18 d'abril de 2008

Hora: 8 del capvespre

Lloc: Llar del Pensionista i Jubilat

**Adreça: carrer Anselm Clavé, 19, Sta.
Coloma de Farners**

En aquesta vida cal ser pràctics

Que no vos agrada la política d'en Bush?

A mi tampoc, però cal pensar que sols vota a les eleccions americanes un 40% de la població.

Si volem ser independents mai no pot ser en contra dels interessos dels U.S.A., per què? molt senzill ells són la primera potencial mundial (econòmica i militar).

Els EEUU han ajudat moltes nacions a ser independents, per què? per debilitar uns altres Estats.

Els EEUU es van crear independitzant-se d'una potencia mundial (Regne Unit).

Nosaltres no hem de crear-nos enemics sense cap mena de trellat, hem de convèncer als mandataris americans que, per a ells, és millor que el nostre país siga independent, així els espanyols serien més dèbils, penseu que els espanyols sí són enemics dels americans; recordeu: Guerra de Cuba, Amèrica for Americans ... reflexioneu i voreu.

Gràcies a l'ajut anglès s'independitzà Veneçuela i la major part de l'Imperi castellà a Amèrica (mentre a Europa els anglesos ajudaven els espanyols contra Napoleó, a Amèrica ajudaven els criolls contra els espanyols: això és diplomàcia d'agranar cap a casa, òbviament). I gràcies als USA, Cuba, P, Rico, Filipines deixaren de ser colònies espanyoles. Gràcies als USA s'independitzà Irlanda d'un Estat fins i tot tradicional aliat dels USA (Anglaterra). Gràcies als USA s'independitzaren després de la 1ª Guerra Mundial (per activa: Doctrina d'en W. Wilson) i després de la caiguda dels Estats stalinians (per passiva: deixar fer de l'administració Bush) multitud d'Estats: Polònia, Hongria, Txecoslovàquia, l'exJugoslàvia, l'exURSS..

Dades objectives i irrefutables: Els USA han donat o permès un fum d'independències a nacions europees. Els Estats Units han donat la independència directament o indirecta a Irlanda (1920), Txèquia (1919, 1992), Eslovàquia (1919, 1992), Lituània (1919, 1990), Letònia (1919, 1990), Estònia (1919, 1990), Finlàndia (1919), Eslovènia (1991), Bòsnia (1995), Kòsova (1999), Hongria (1919), Polònia (1919), Ucraïna (1919, 1990), Belorús (1919, 1990), Kurdistan (1920)...fins a Timor (1996), Bòsnia (2000), Montenegro (2006) i Kosovo (2008).

Per què hi ha gent xenòfoba anti-americana que vol ignorar i silenciar certs fets històrics evidents i constatables que no quadren amb dogmes prefabricats?

Potser perquè treballen al servei dels espanyols (conscientment i inconscientment) i no volen per res del món un acostament català als USA i per això

emboliquen la troca?

Als anti-ianquis: Com de costum us heu oblidat de les invasions imperialistes dels vostres amics islamonazis: Sudan contra dinkes o nubis, sunnites iraquians contra kurds i xiïtes, Iran o Turquia contra kurds i armenis, islamistes palestins contra cristians palestins, indonesis contra immigrants xinesos, budistes, cristians, etc.

Teniu el color de les lentilles que interessen als cervells grisos de Madrid.

A veure si us el canvieu per un de translúcid que us deixi veure l'Arc de St. Martí dels imperialismes i de les víctimes, sense discriminar segons religió o ideologia.

És gràcia que esperem que ens siga concedida de vostres vucències.

Per ex., el cas del suport dels congressistes d'Idaho (EUA) a l'autodeterminació d'Euskalherria és l'admirable resultat de la tradicional fermesa basca de pedra picada amb el sentit pràctic i el bon sentit polític anglosaxó: caràcter i metodologia, en tots dos casos d'indubtable i fortíssim rerefons cristià. Així és com es fan bé les coses, la política com a ciència exacta, lògica elemental i pensament fort i realista,

Estigueu segurs que els EUA i prou estats de la Unió Europea i d'Europa (tret de França i algun altre més arrimat a Ecspanya com Itàlia, Txèquia, Suècia, Portugal, Turquia, Rússia...) els semblaria perfecte la independència d'Euskalherria i dels Països Catalans

Ara bé, això exigeix un procés viable que vosaltres no sou per a res capaçs d'organitzar a causa de la vostra total marginalitat dins l'extrema esquerra

Quan parreu al català (valencià) corrent en comptes de parlar exclusivament a un sector molt minoritari del jovent autòcton, aleshores podrien començar a canviar les coses, però tot sembla indicar que la marginalitat absoluta ja us va bé perquè és on us trobeu més còmodes

Així que: a viure, xiquetes, que són dos dies!

Acudit sobre un progre antiianqui.

"Les reaccions d'un home quan troba la seva dona al llit amb un altre:

Si es un fatxa és molt clar: agafa una pistola i els mata tots dos, si és liberal els diu: això és molt greu, vestiu-vos i anem al menjador que hem de parlar, si és progre s'enrabia, convoca una reunió i fan una mani udolant contra els EUA davant el consolat americà més proper."

Els nostres enemics no són ni Cuba ni EUA sinó Espanya

Ficar-nos constantment a arreglar la casa d'altres és una dada clara de la nostra colonització mental i descentrament

Deixeu ja els americans i torneu a agranar casa

Aquest suposat "antiimperialisme" unidimensional i inculte només es preocupa quan hi ha víctimes d'accions armades dels EUA o Israel (quina casualitat, les potències que Catalunya podria tenir més de cara!), quan és França, estats musulmans o criolls, guerrilles terroristes, guerres civils de països llunyans amb genocidi (com Birmània), de cop i volta els nostres llunts i resabuts "anti-imperialistes" NS/NC, ni un comunicat, ni una manifa, ni res de res. De fet de moltes matances, si no hi són els ianquis o els jueus per enmig, no en tenen ni idea

Són provincians. I són idiotes. O idiotitzats (pels infiltrats que ens envia Madrid)

Mentre no acabem amb l'Estat espanyol actual, bipartidista, caciquil, inquisitorial, empeltat de nacionalcatolicisme, de militarisme i de borbonsisme i d'un espanyolisme delirant, no hi ha res a fer. La solució es diu Estats Units d'Amèrica, valedor de més de 30 independències nacionals d'ençà fa més de 100 anys, sobretot a Europa. Es tracta de matar eixa estructura terrorista, criminal, mafiosa, corrupta i embrutidora. Si volem sobreviure en tots els sentits (emocionalment, nacionalment, culturalment, psíquicament, espiritualment...) no tenim més alternativa que esquarterar i destruir el Monstre.

Probablement això no serà possible de fer-ho amb partits i menys amb els actuals partits, sinó amb una ampla pressió popular, de base, amb suport internacional fort (militar i diplomàtic). No estic parlant simplement d'independentisme, sinó més aviat de regeneració que fa ús del separatisme com a arma política per a trencar la Presó Global on ens han ficat des de fa segles.

Al 1945 el Consell Nacional Català va presentar la reivindicació catalana a la fundació de l'ONU a S. Francisco. Però no va continuar més la cosa, dissortadament. L'oposició a Franco estava fortament dividida i enfrontada i la part més sòlida era un PCE stalinista, amb fort suport de la URSS. Naturalment, en un context de Guerra Freda, Washington optà per la seguretat d'un franquisme dòcil abans que l'aventura d'un possible règim pro-stalinista hostil.

En política internacional no hi ha amics, sinó aliats, i això hauríem de tenir-ho clar quan parlem del tema en comptes de començar amb judicis morals o ideològics que no hi compten quasi mai. Però com que els catalans hem perdut el costum de governar, en comptes de pensar en clau realista tendim a pensar en clau ideologitzada-moralitzant, la qual cosa no s'aguanta i fa riure als qui realment toquen poder. Què poden pen-

sar de nosaltres? Que estem en la figueta, clar, i és qui allí és on ens passem any rere any.

El Departament d'Estat nord-americà reconeix les "ètnies" catalana, basca i gallega a la seva web: <http://www.state.gov/r/pa/ei/bgn/2878.htm>

Gràcies als USA, Cuba, Porto Rico i Filipines deixaren de ser colònies espanyoles. Gràcies en gran part al lobby irlandès als USA s'independitzà Irlanda d'un Estat fins i tot tradicional aliat dels USA (Anglaterra). Gràcies als USA s'independitzaren després de la Primera Guerra Mundial (per activa: Doctrina d'en W. Wilson) i després de la caiguda dels Estats stalinians (per passiva: deixar fer de l'administració Bush) multitud d'Estats: Polònia, Hongria, Txecoslovàquia, l'exJugoslàvia, l'exURSS...

A Catalunya el pensament ha d'entendre d'on vénen realment els trets i adaptar-se a un món que no para de canviar. No hi ha solucions màgiques a res, així com no hi ha culpables de tots els mals.

Tant de bo haguéssim seguit l'esforç del lobby català creat als EUA l'any 1945 per pressionar una mica el seu govern per aconseguir la independència de Catalunya en lloc d'apuntar-nos a aventures socialistes. Els jueus se'n van sortir molt millor.

Fins i tot fa l'efecte que ha fet més la diplomàcia EUA d'acostar-se i demanar a l'independentisme català -per qüestions de pressionar Madrid, normalment- que no pas a l'inrevés.

Com els espanyols ens obnubilen amb imbecilitats, l'independentisme català és una cosa molt immadura: de jovenets, de dèries i somnis. No és com els independentismes triomfants, sinó més aviat desigs boirosos. I com estem en Bàbia, les desgràcies se'ns amunteguen.

Però Espanya no és tan forta i tenen por de perdre les colònies intrapeninsulars. Respecte als USA, durant el segle XX hi ha hagut 4 vegades en què ha planejat sobre els caps catalans un possible ajut americà a la independència, 4!!:

1.- Quan en Wilson rebé una representació de la Lliga Regionalista i els oferí suport de tota mena per un aixecament independentista, cosa que els regionalistes rebutjaren;

2.- Durant la II Guerra Mundial, hi ha documents que indiquen que el famós desembarcament de Sicília, en un principi, estava preparat per ésser a Badalona, gràcies a la influència de catalans;

3.- Un cop mort Franco, l'Administració USA plantejà la qüestió independentista als principals polítics catalans del moment, en ells n'Heribert Barrera,

que no contestaren a la proposta;

4.- Si a Espanya guanyava el NO a l'OTAN, ja havia plans per separar Catalunya. Els americans ens han donat moltes oportunitats, però no les hem aprofitades NOSALTRES. A veure si no deixem escapar el proper tren.

Com va dir una professora universitària catalana que treballa a Anglaterra: la independència de Catalunya no és més difícil que la desaparició de la Unió Soviètica.

Anem a veure: no podem arreglar el món sencer si almenys no arreglem un poc la pròpia casa.

El nostre problema té un nom: Espanya.

Som massa dèbils i no podem alliberar-nos-en nosaltres sols fins i tot no podem ni sobreviure, al pas que anem.

Per això ens cal una ajuda exterior? On buscar-la?

Evidentment d'alguna potència forta i si de cas d'Estats veïns o enemics de Madrid.

França descartada perquè sempre ha estat aliada a Madrid: tenen els mateixos objectius (l'ocupació de nacions com Occitània, Euskalherria, Països Catalans, Còrsega, etc.), són potències jacobines i aliades quasi sempre des del s. XIII.

El Vaticà-Jerarquia Catòlica Espanyola és fidel aliat de Madrid i en concret de l'Oligarquia, des d'Alexandre Borja (Castella passà a ser el braç armat de l'Església Catòlica a Europa).

Pertant ens queden: Alemanya, EUA i Israel-lobby jueu. Rússia, Xina, Índia, Brasil queden molt remots i no tenen part en la política d'Europa Occidental.

Alemanya està lligada per pactes amb França.

Però EUA i els jueus, enemics tradicionals de l'Església Catòlica, d'Espanya i en part de França, sí que poden ser aliats. De fet EUA ha estat el principal valor de les independències arreu el món des de fa més d'un segle, començant per Filipines, Cuba, Porto Rico i Rep. Dominicana fins a Irlanda, països Bàltics, l'exJugoslàvia, etc.

Per tant, els espanyols (i els francesos) sempre intentaran de crear molt d'antiamericanisme (i en part i de retruc "antisionisme") entre les nacions dominades i les esquerres pròpies, a fi d'impedir una confluència amb EUA i els jueus.

I això és el que fan sempre. Llàstima que caiguem en el parany.

Jo no dic que EUA o Israel sien models (parlar d'ètica en política és com demanar una cuina sense cap greix), només dic que en política real no hi ha amics, sols aliats, i això és el que cal buscar: confluències i aliats amb sentit d'Estat català.

No anem d'arregladors del món, quan estem a punt de desaparèixer com a poble. Tinguem el coratge DE SOBRE-

VIURE.

26 de setembre de 1942: Myron C. Taylor, representant personal de Roosevelt davant la Santa Seu, envia al Secretari d'Estat Vaticà, Luigi Maglione, un memoràndum de l'Agència jueva per a Palestina que informa de les execucions de jueus a Polònia i als països de l'Est ocupats, i explica les deportacions a camps d'extermini de jueus d'Alemanya, Bèlgica, Holanda, França, Eslovàquia, etc. Taylor pregunta si el Vaticà pot confirmar aquests informes i, de ser així, "si el Sant Pare té suggeriments pel que fa a alguna manera pràctica en que les forces de l'opinió pública del món civilitzat podria ser utilitzat per a evitar la continuació d'aquestes barbaritats"

Com deia Prat de la Riba, l'imperialisme és la vitalitat i l'energia a vessar d'una nació, mentre que la decadència i la situació de colonització, com explica molt bé Arnold Toynbee, mestre de Batista i Roca i d'altres catalans il·lustres és la mandra, la corrupció, la incompetència, l'opressió interna i la desorganització existents en la nació dominada.

Com a catalans que pretenen la independència del propi país i la supervivència de la pròpia llengua i nació, caldrà plantejar amb realisme una geoestratègia que ho faci possible. I aquesta és un acostament a les tradicionals rivals de l'eix que ens estossina: Madrid-París-Vaticà, és a dir, a les grans potències protestants-germàniques (i als jueus). No fer-ho és limitar-se a la lírica i dir-ne política.

He dit adés que la realpolitik no té entranyes. Tanmateix, el President Wilson fou el que féu possible la independència d'una dotzena llarga de nacions a Europa després de la 1ª Guerra Mundial, fins i tot la d'Irlanda contra Londres -un aliat seu. I després de la caiguda del socialisme real igual. Clinton féu possible la independència de Timor front a Indonèsia, important aliada dels EEUU. I Clinton -especialista en minories nacionals i pròxim al wilsonianisme- també garantí la independència final de Bòsnia i Kosova. Tot passa per Washington, i a Washington hi ha un grup de pressió de wilsonians que són partidaris de les autodeterminacions nacionals, el cas del Parlament d'Idaho en favor d'Euskalherria n'és un exemple, gràcies també a la pressió dels basconordamericans. És la única eixida perquè no n'hi ha cap altra: Washington.

El que passa és que molts galeuscan, ni que llur fada madrina governàs a Washington continuarien essent antinordamericans *avant la lettre*, cosa que no és sinó un suïcidi polític.

A Washington juguen a pressionar Madrid (quan l'OTAN ho van fer al PsoE) amb el tema bascocalalà. Àngel Colom, quan manava a ERC, s'entrevistà amb l'Administració Clinton.

"El mateix Lluís Llach, si no hagués tingut aquest antiamericanisme procaç

(encara recordo aquella cançó -preciosa- que es titula: *Dona*. Ell li volia posar: *A les 50 estrelles!!!*). Bé, si hagués volgut actuar als EEUU, a part de guanyar més prestigi, hauria desvetllat moltes consciències cap a la llengua del cantant, i de retop cap a la internacionalització del problema de Catalunya. Com feren anys abans, quan jo era petit, bastants cantants cap al problema de Bangla-Desh. I si dic això d'en Lluís Llach, que consti que tinc també pràcticament tots els seus cd's. No faig com aquells que critiquen l'Avui i no el compren mai. Sembla que no en tenim prou amb dos enemics com França i Espanya, que encara n'hi ha que volen crear-nos-en més" (2001, Jordi Romaguera).

Els catalans els fan tornar antiamericans però no pas independentistes. Gandhi era independentista, i a través de la noviolència va alliberar l'Índia. Ací no són pacifistes són antianglosaxons, però no antiespanyols. Així, ho tenim més difícil.

Antiamericanisme = la forma més realista i hipòcrita d'afavorir a l'Espanya opressora de pobles

Els espanyols es veuen obligats a fomentar l'antiamericanisme, l'anglofòbia i l'"antisionisme" entre els independentistes de les nacions que ocupen per:

1) Desviar la culpa del nostre real genocida (Espanya) cap a una potència amb la qual no tenim cap relació directa (els USA)

2) Impedir que, si als USA els interessàs alguna vegada, per raons geopolítiques, la independència catalana, basca, etc., ens ajudassin a causa de l'antiamericanisme ferotge existent entre catalans, bascs, etc. (Naturalment només USA té poder per fer complir una independència a l'Estat Espanyol, i això és el que tem sempre Madrid: per això no entraren en cap de les dues Guerres Mundials).

L'estratègia de la intoxicació espanyola anti-anglosaxona i anti"sionista"

De cara endins els espanyols desvien la frustració cap a Catalunya. Nosaltres fem de boc expiatori, de pagar el *pato*, de jueus.

I de cara al món, desvien la frustració de l'esquerra i de les nacions ocupades cap a Estats Units o Israel.

Així Espanya sempre queda neta i pura, mentre que els valencians i els esquerrans són llançats justament contra els que podrien auxiliar la nostra nació front a l'ocupació i el genocidi cultural espanyol

A Barcelona, una manifestació contra les forces d'ocupació... d'Irak!!!. Ja la voldríem per a nosaltres aquestes manifestacions. Espanya no cal que pateixi amb aquests catalans.

I no se'n recorden del Kurdistan, sinó sols d'Iraq, és a dir, de l'Estat centralista genocida antikurd. Tenen mentali-

tat centralista encara que es diguin independentistes!

"El dret és més preciós que la pau, i lluitarem per les coses que més a prop han estat sempre del nostre cor: per la democràcia, pel dret d'aquells que se sotmeten a l'autoritat a tenir veu en llur propi govern, pels drets de les petites nacions, pel domini universal del dret mitjançant un concert de pobles lliures que dugui la pau i la seguretat a totes les nacions i doni a la fi la llibertat al món" (Edmund Wilson, 1895-1972, assagista estatunidenc).

Iraq, Sèrbia = Espanya

Kurdistan, Kosovè = Catalunya

USA protectora del Kurdistan contra els sunnites iraquians, contra Turquia i contra Iran. USA protectora de Kosovè contra l'Exèrcit genocida serbi.

¿USA protectora de Catalunya contra el PP, la COPE i cia? ¿Com? Si a Catalunya són anti-ianquis...(per infiltració espanyola).

Els progres "antisionistes" i "anti-imperialistes" vénen a dir el mateix que Hitler:

1941 December 11 In a speech to the *Reichstag*, Hitler attacks Roosevelt as a "warmonger" who is backed by the Jews and millionaires responsible for starting the war. He seizes this opportunity to vent the storehouse of anger that has built up in him over the previous three years against Roosevelt, who had ceaselessly attacked Hitler as a "gangster." (Shirer I; Duffy)

11 de desembre 1941: En un discurs al Reichstag, Hitler ataca Roosevelt i diu que li donen suport els jueus i milionaris responsables d'haver començat la guerra. És la seva oportunitat de descarregar la ràbia que dels tres anys previs contra Roosevelt, qui l'havia atacat contínuament com a "gàngster".

Les negociacions de Francesc Macià amb el Govern dels Soviets tingueren de durada, aproximadament, un mes, del 24 d'octubre al 28 de novembre de 1925.

El camarada Bukharin, famós teòric del comunisme, deixà des del primer moment ben assentada la premissa que la Internacional Comunista ajudaria el moviment català seguint les normes establertes de sostenir i ajudar tots els plets nacionals(...)

Mentrestant, restàrem a Moscou en espera del retorn de Trotski, que es trobava a Leningrad i amb el qual el Comintern creia interessant que Macià tingués una entrevista(...)

El delegat directe del Comintern que havia de venir a París no va venir mai, ni menys els milions llegendaris del Kremlin. I el període de les negociacions encara dura.

Macià, en aquell viatge, es va convèncer que els russos eren russos, i malgrat el seu revolucionarisme i el predicament de la llibertat dels pobles oprim-

its tan gallejada, el que pogués succeir a l'altre extrem d'Europa no els interessava, ja que no hi tenien res a perdre ni a defensar. Macià. (Ramon Arrufat. Editorial Fonoll.2007).

A nosaltres no ens interessien les utopies megalòmanes i fracassades del s. XIX que només porten sang i misèria, sinó un projecte possible: la nostra supervivència com a poble a través d'una independència garantida per la única potència que ens la podria garantir: els EUA

Fent antiamericanisme, estan tancant la darrera eixida a la llibertat que ens queda

EUA donà suport a Pakito perquè no tingué més remei i a canvi de contrapartides

A Grècia i altres països hi havia guerilles comunistes i guerra civil. Stalin havia imposat una dictadura negra als països que havia ocupat. Era la Guerra Freda. EUA necessitava bases militars

I què feia l'oposició antifranquista: es trobava totalment dividida i el grup més fort era el PCE stalinista. EUA no tenia cap interlocutor vàlid per a plantar cara a Franco, per un altre costat el franquisme, sempre realista, es mostrà absolutament submis i servil a Washington. EUA no podia muntar un colp d'Estat contra Franco si l'alternativa havia de ser un stalinisme, per tant, donaren suport a Franco.

Ara bé, recorde perfectament quan el 1976 el Borbó discursà a Washington davant el President EUA: fou la 1ª volta que parlà explícitament de legalitzar TOTS els partits. Es veu que a Washington li llegiren la cartilla del que havia de fer (fins aleshores seguíem en el franquisme, amb el genocida Arias Navarro de cap de govern).

Sovint critiquem els EUA, però ells van fer una guerra civil per alliberar els negres de l'esclavatge, mentre que més de 30 anys després, els espanyols encara tenien esclaus negres a Cuba (Espanya fou el darrer estat occidental a abolir l'esclavitud). Igualment podem dir amb moltes altres coses, com la llibertat de consciència, la separació de poders o Església-Estat, la "limpieza de sangre", etc. etc.

Els progress critiquen més EUA que Espanya, malgrat que Espanya ha estat sempre més reaccionària i tot just la que ens ha ben fotut. Això demostra com esteu de colonitzats per les transnacionals del somiatruitisme.

Mentre George W. Bush defensa Kosovo. Ja no cal patir, aquesta nació serà independent, segur!. Pot trigar un xic més o menys, però com diu el Xavier Roig i un servidor el Bush té moltes coses però no és tanoca. Diu el diari que Bush va mantenir una "llarga conversa" amb el president rus, Vladimir Putin –l'únic líder del G-8 contrari a la sobirania de Kosovo-, a qui va traslladar el seu entusiasme per aplicar aviat la resolució de l'ONU, favorable a la independència. La Merkel també diu que és urgent una

solució per a Kosovo. Cada cop posen més pressió a la comunitat internacional.

Els llatinoamericans donen la culpa de tot als nord-americans –quan, en realitat, el principal enemic són ells mateixos-. Nosaltres som tan ximplers que ens comportem com ells. Xavier Roig. (Ver-gonya!. AVUI. 17.08.07).

En general els mitjans de comunicació de Catalunya (que no pas els catalans), són, pel que fa als EEUU, el mateix que l'emissora de ràdio la Cope ho és per a Catalunya. Amb una al·lisonadora diferència. Els catalans farts d'aguantar impertinències, si tinguéssim la força suficient per esclafar físicament la Cope i els seus acòlits ho fariem. (I a més amb tota la raó del món). En canvi, els EEUU, que ho podrien fer amb nosaltres, sense problemes, no ens ho fan.

D'altra banda, és clar, aquells que volen impedir al preu que sigui la independència catalana, dominen el món mediàtic, i per tant van creant el pensament antiamericà, especialment entre catalans.

Aleshores algú em diu: -Oh, és que hi ha anglesos o alemanys que estan contra el govern americà. Sí, s'ho poden permetre, ells tenen els seus països independents i nosaltres no. Sempre és el mateix. Per això cal rebatre-ho amb la intencionalitat de les coses. La intencionalitat objectivada. Començar per treure la por dels catalans. Perquè Espanya intenta sembrar la por infundada, amb el tema de la balcanització, i llavors els catalans ja no s'hi veuen de cap ull. I per tant, si no comencem per partir de l'esperit català, no guanyarem mai. Només cal veure que a finals de novembre del 2007, en Woody Allen ja ha dit que no rodarà més a Barcelona per culpa dels mitjans de difusió. Veieu, que acabava de dir, quan he llegit les declaracions del cineasta jueu americà?. Els espanyols no paren i van empudegant fins fer tot el mal, tot ben planejat.

Hem de tenir en compte que Espanya amb la seva Constitució a la mà, pot entrar amb el seu Exèrcit en Catalunya o Euskalherria i provocar una catàstrofe sanguinària de la qual sempre ha estat mestra. Aleshores, amb què comptes per defensar-te?. Amb Terra Lliure, potser?. Si no comptes amb algú capaç de parar els peus als espanyols, no serveix de res ser independentista.

Per tant, si no tens una estratègia, amb les tàctiques corresponents, sense prejudicis, no tens res. Amb els que som creients i practicants, de l'independentisme actiu, no en tenim cap de perjudici. Ans el contrari. Ho dic i ho repeteixo, si hem de ser xinesos o russos, ho serem, fins a l'objectiu final. Qualsevol que ens pugui o vulgui ajudar serà benvingut. Però de moment amb els taiwanesos i els txetxens respectivament en el punt de mira de llurs colonitzadors, serà difícil que ho puguin ser, de models per a nosaltres. No serem pas nosaltres qui tancarem les portes a uns tercers. Cal tenir en compte, però, que els països

demòcrates, en tenir la seva, són els que afavoreixen la llibertat d'altri.

Per recuperar la dignitat nacional, cal tenir ben fermes les relacions internacionals. És imprescindible tenir suport internacional, tal com varen fer Irlanda, Cuba i tants i tants altres. Si no tens el suport dels Estats Units al teu costat, difícilment tindràs l'anelhada independència. És més, si la Marina dels Estats Units posa els dos portaavions Saratoga i Interprise (em sembla que es diuen), als ports de Barcelona i de Tarragona, i ordenen que se'n vagin els espanyols, aquests marxaran amb la cua entre cames. Tant si volen com si no. Només així França i Espanya s'emportaran els seus exèrcits cap a casa seva. En canvi, si els Estats Units diguessin que no hi ha independència, d'entrada, ja puc dir que ho tindriem molt més difícil, per no dir impossible. Per tant, què ens interessa?.

Enemistar-nos?. No ens hem tret ni Espanya, ni França de sobre, i volem anar contra una potència mundial?. Caldria estar molt malalt per acceptar això. Montenegro mateix ha tingut un bon camí perquè no és antiamericana. Va fer el front interior i el front exterior. Ara, en aquests anys Catalunya s'ha tornat antiamericana, doncs, malament rai. Una altra nació: A Albània el President nord-americà George W. Bush ha estat rebut amb tots els honors. Després de deixar el comunisme corrupte que tenien instal·lat dins la seva nació, veuen una esperança bona o dolenta –ja es veurà-, però de moment ja han dit el que no volen. Estem parlem d'Albània. Arreu funciona d'una forma anàloga. Què estem disposats a fer nosaltres?.

Encara recorde quan els serbis assassinaven bosnis i kosovars (de majoria musulmana) en massa i finalment, davant la passivitat de la Unió Europea, inter-

vingueren els EUA a través de l'OTAN, els nostres progress estaven també "indignats amb l'imperialisme ianqui i l'OTAN". Preferien el genocidi serbi.

I es quedaven tan amples. Va ser aleshores quan em vaig convèncer que s'havien quedat apardalats a la Guerra Freda i que l'OTAN no era pas pitjor que les nostres progress domèstics.

En fi, que els semblava correcte que els serbis "socialistes" i "víctimes de l'imperialisme", assassinaren en massa la població civil musulmana de Bòsnia i Kòsovo!!

Increïble però cert!

A voltes ho has de cavil·lar per entendre els meandres capritxosos i il·lògics de la nostra progressia, però em fa l'efecte que tot el que "pensen" és simplement dut per antiamericanisme simple, primari, ruc, de "palo y tente tieso": tant els fa els genocidis contra població civil, si els règims són infanticides, genocides o teocràtics... simplement es tracta de ser antiamericans, caigui qui caigui, i troni o nevi.

Això deixa clar el baixíssim nivell d'ús neuronal que tenen, aquesta pobra gent.

Hauríem de crear una ONG que els ajudara a pensar, perquè ho necessiten desesperadament.

Conclusions: per a gran part dels nostres rojos, pensar èticament és una cosa que no cal perquè l'antiamericanisme visceral, indiscriminat i sense matisos "soluciona" qualsevol problema de bàndol i de política internacional, en pla "receta milagrosa universal"

Espatarrant!

Curiositats: Spanglish http://members.tripod.com/%7Enelson_g/spanglish.html

Presentació a Girona del llibre Elogi de la transgressió (La Busca edicions)

a cura de Quim Gibert, coautor

Dia: Dissabte, 19 d'abril de 2008

Hora: 2/4 8 del capvespre

Lloc: Casal El Forn

Adreça: Carrer del Carme, 207, Girona

Presentació a Arenys de Mar del llibre Elogi de la transgressió (La Busca edicions)

a cura de Santiago Vidal, jutge de l'Audiència de Barcelona,
Ramon Vinyes, batlle d'Arenys de Mar i Quim Gibert, coautor

Dia: Diumenge, 20 d'abril de 2008

Hora: 2/4 1 del migdia

Lloc: Sala Noble de l'Edifici Calisay

Adreça: Riera Pare Fita, núm. 31 Arenys de Mar

El negoci de la violència de gènere

Ens trobem de nou davant un altre 8 de març i una altra vegada hem de parlar de la violència exercida contra les dones des de diferents fronts. A nivell laboral, per les pitjors condicions de treball i salaris i per la impossibilitat de conciliar vida laboral i familiar. A nivell judicial, per la criminalització del seu dret a decidir sobre la maternitat. A nivell publicitari, perquè es continua utilitzant la seua imatge com a reclam sexual. A nivell personal i col·lectiu, perquè continua patint la violència de gènere. En definitiva, són diferents maneres d'exercir violència contra la dona que encara avui estan presents. Un altre 8 de març en el qual malgrat tot açò, a nivell institucional la Direcció General de la Dona de nou ens amenitzarà el dia amb concursos de cartells, concerts i xerrades

Malauradament, respecte als maltractaments i femicidis perpetrats contra la dona per la seua parella o exparella, hem vist com els "plans de xoc", les "actuacions conjuntes", les "lleis integrals" i les "mesures pioneres" que els successius governs han posat en marxa per eradicar la violència contra les dones han suposat alguns avanços però evidentment no són la solució definitiva, donat que el nombre de dones assassinades cada any es manté o va creixent.

Però per què aquestes mesures no donen els resultats esperats? Doncs perquè no han anat acompanyades dels recursos materials i professionals necessaris per a la prevenció primària i l'atenció integral. L'administració crea la paradeta i ho deixa tot a mitges sense recursos. Sense anar molt lluny, hem vist com durant els mesos de febrer i març ha estat de vaga, i la mantenen en el moment d'escriure aquest article, el personal dels jutjats de violència contra la dona perquè es veuen desbordats i sense personal ni recursos. Demanen que es creen els equips d'atenció integral dels quals parla la Llei Integral i la resposta de l'administració ha estat culpabilitzar-los de posar en perill la vida de les víctimes i fins i tot han rebut amenaces d'expedientar-les. ¡Quina habilitat té l'administració per a fer caure en els professionals la responsabilitat de la seua pròpia inutilitat!

Una altra variant encara pitjor utilitzada per l'administració actual és la de crear la paradeta i llevar-se "el marró" de damunt privatitzant els recursos d'atenció a dones (cases d'acollida, centres residencials, centres dona 24 hores...) tal i com ho està fent en totes les àrees socials: centres per a persones discapacitades, centres de tercera edat, adopcions, centres de menors...

En lloc de crear centres públics que treballen en col·laboració amb les associacions de dones i altres moviments associatius, que són qui coneixen la realitat, deixa a les mans d'empreses privades la gestió dels recursos socials educació, sanitat, serveis socials... Aquestes empreses -que poden ser d'informàtica, empreses de construcció o altres varietats no especialitzades ni en serveis socials ni en violència contra la dona- es posen a gestionar (explotar) un servei que ha estat pagat per tota la ciutadania però del qual s'emporten els beneficis que obtenen del treball de les professionals, sense reinvertir els beneficis de nou en el servei. És a dir, extrauen d'un servei públic un benefici que no reinverteixen a millorar la qualitat de l'atenció al ciutadà/a i, per tant, espolien el servei.

Com és possible que una empresa qualsevol obtinga beneficis econòmics per atendre dones maltractades? És clar: reduint al màxim els recursos i els instruments necessaris per a treballar, els sous de les treballadores, la seua categoria professional... Si hi ha empreses interessades resultarà que és un bon negoci la violència?

L'administració, tan "sensible" a les necessitats humanes, els abona una quantitat mitjançant una subcontrata i l'empresa "gestiona" el servei, el qual funciona únicament gràcies al bon fer professional dels treballadors i treballadores. Aquestes empreses privades a la recerca del màxim benefici tenen el personal en pitjors condicions laborals que si es tractés d'un recurs públic i, per tant, la qualitat d'atenció a les dones es pot veure afectada. Si la qualitat no és òptima el recurs no serveix per a res, només per a treure estadístiques.

Aquesta "mercantilització" de les necessitats i els problemes humans que estan portant endavant els diferents governs i està consentint l'oposició provoca que d'una banda que les professionals es vegin impossibilitades per a realitzar el seu treball correctament i, de l'altra, que es troben limitades per posar remei a les necessitats de la població que atenen (limitacions que, d'altra banda, són impossibles de superar perquè són consubstancials a la lògica capitalista).

Però existeix actualment un altre tema important que fa del sistema social, econòmic i polític actual la principal trava per a la superació de la asimetria entre gèneres i la fi de la violència contra la dona. Es tracta de les retallades constants pressupostaries en inversió social: educació, sanitat, serveis socials, atenció de persones majors, atenció de

persones amb capacitats diferents, centres especialitzats per a tractament de toxicomanies... Aquestes retallades i l'eliminació paulatina de recursos, amb un objectiu econòmic clar, provoquen que de nou les dones romanguem a casa per falta de serveis públics i gratuïts per a la cura d'ancians, menors, persones amb discapacitats, persones amb addiccions etc. I torna a dependre econòmicament de la seua parella i a estar de nou sotmesa.

Unes quantes són les propostes que considerem necessàries per a disminuir les terribles conseqüències d'aquesta xacra social i, el que és més important, per a prevenir que es produeisca:

- Creació de recursos, serveis i prestacions per a intervenir en les víctimes, en els seus fills i la seva xarxa en general.

- Recursos que han de ser gestionats públicament perquè l'atenció social és un dret social adquirit, no una mercaderia de la qual uns quants poden treure beneficis.

- Serveis de qualitat amb professionals suficients i de llarga experiència i formació que treballen en equips interdisciplinaris consolidats.

- Cal una veritable avaluació i supervisió per part de l'administració pública de la qualitat dels recursos que estan funcionant.

- Cal contemplar mesures preventives, no sols pal·liatives. Fins ara la majoria de les actuacions van encaminades a "ajudar" la víctima una vegada ja ha estat víctima de la violència. No es posen en marxa, per exemple, programes que tinguin com a objectiu l'educació en la igualtat de sexe, d'ètnia, de cultural, d'opinió..., que eviten creences sexistes explotadores i justifiquen la submissió d'unes persones a altres.

- Es necessari preveure mesures encaminades a la totalitat de la població i no només a les víctimes, ja que açò últim suposa una nova victimització de la persona agredida. Molts i moltes són els actors que interactuen en les situacions de violència: l'agressor, la persona agredida, els fills i les filles, la resta de la família en la qual conviu, la xarxa social que l'envolta, etc. No és normal, doncs, limitar l'ajuda a tractar la dona apartant-la del seu entorn habitual i "amagant-la" en un centre d'acollida. Cal treballar amb els xiquets i xiquetes víctimes directes o testimonis de la violència per a evitar repeticions de les conductes apreses a casa. Cal treballar la prevenció i la protecció amb tots els familiars i amics que puguin estar impli-

cats i ser actors directes en la resolució de la problemàtica.

- Cal buscar una solució reeducadora per als agressors i no només el càstig. Cal anar més enllà i possibilitar que a més de la mesura punitiva, els agressors puguin rebre un tractament que possibiliti que no es tornen a repetir els actes violents en futures ocasions o amb possibles noves parelles.

- Els recursos destinats a la dona han de ser suficients: calen veritables salaris (no almoines) per a dones sense recursos, ajudes a la vivenda que no siguin temporals, centres de curta estada, guarderies gratuïtes obertes 24 hores al dia per a cobrir els diferents horaris laborals, que es pugui fer compatible de debò (i no només sobre el paper) la vida laboral i familiar...

- Insistim que els recursos especialitzats d'atenció a dones i els recursos socials en general no poden ser privatitzats sota cap argument; tot al contrari, han de ser públics i treballar en col·laboració amb els moviments associatius.

I per damunt de tot la lluita contra la violència de gènere no pot ser motiu de negoci capitalista ni de compra-venda electoral, sinó que ha de ser una tasca de tots i totes i sobretot ha d'estar incorporada en els objectius de totes les institucions i de tots els projectes i activitats, governi qui governi.

I hem de saber que cal un canvi en el model de sistema social, econòmic i polític actual que fomenta la violència de tota mena: de gènere, de fills a pares, el mooving, l'homofòbia, l'assetjament escolar, el racisme, la violència contra les persones majors, entre diferents religions... Un sistema que fomenta la competitivitat com a forma de relacions humanes, que ens explota supeditant la nostra vida a la feina, que crea molta frustració entre la gent jove i que crea por a allò diferent i desconegut. Un model social que creix destruint el medi i la resta d'essers vius del planeta, que ens aliena mitjançant els mitjans de comunicació oficials, les vacances finançades i els centres comercials... Resta, però, la decisió de la societat per portar a les institucions una majoria diferent que ho possibiliti.

Col·lectiu d'Unitat Popular (Maika Barceiro, Salvador Blanco, Encarna Canet, Antoni Infante, Jesus March, Antonio V. Martin, Antoni Terrones i Oscar Tortosa)

Independentisme

Joan Puig: Espanya no té pebrots d'enviar els tancs a assassinar 10 milions de catalans

"TODAY KOSOVO TOMORROW CATALONIA" Espanya i amb ella **"els Rajoys, els Zapateros, els Bonos"** de sempre han fet els trist paper davant la proclamació d'independència de **Kosovë**, diuen que no reconeixeran aquest nou País però no han estat capaços de al·legar davant dels seus col·legues europeus. És una prova més que el nostre País serà independent, si una majoria social i política ho decideix, i Espanya ho sap, i ho sap d'una manera molt clara, per això reaccionen d'aquesta manera. Putin és un demagog, però te raó, les fronteres a Europa resten obertes, i més obertes que mai, i Espanya sap que sense violència els

processos de sobirania, i el dret a decidir són drets inviolables. Ja són molts els precedents, i tots no són iguals, és cert, però tots van caminant pel camí de la sobirania, any darrera any augmenten els Estats a Europa, la diversitat ens fa grans, el tren dels nous estats segueix obert, qui estigui preparat serà reconegut per Europa. Ni **"els tanques"** dels **"Bono de torn"** tenen capacitat per impedir la voluntat dels pobles, el dia que ho tinguem clar serà possible. Amb tots els respectes què no te Kosovë? què no te Catalunya?

Reproduït de <http://blocs.mesvilaweb.cat/jpuig>

Església

El PP guanya les eleccions de la Conferència Episcopal

AMB ROUCO VARELA El PP guanya a les eleccions de la Conferència Episcopal. L'arquebisbe de Madrid, el conservador Antonio María Rouco Varela, ha estat elegit nou president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). El segon més votat va ser l'actual president, Ricardo Blázquez, el candidat més moderat, que no va arribar a la majoria absoluta necessària segons els estatuts. El candidat conservador va

obtenir 39 vots, davant els 37 de Ricardo Blázquez. El cardenal Rouco presidirà la jerarquia catòlica fins a 2011, després d'ocupar el càrrec de president de la CEE entre 1999 i 2005. Rouco va liderar les grans manifestacions contra les lleis de l'Executiu socialista sobre matrimoni

homosexual o l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania.

Reproduït de www.e-noticies.com

El militar espanyol que proposava enviar l'exèrcit a Catalunya revela que no era un cas aïllat

L'extint general en cap de la Força Terrestre de l'exèrcit espanyol, José Mena Aguado, alertava el gener de 2006 que l'exèrcit espanyol "podria haver d'intervenir" al Principat en cas que l'aleshores futur Estatut de Catalunya excedís els límits de la Constitució espanyola. Per Mena el debat sobre el redactat de l'Estatut podia tenir "greus conseqüències". Entre d'altres afirmacions, Mena deia que el

fet que una "comunitat autònoma" de l'Estat exigeixi el coneixement de la seva llengua pròpia era "una aspiració desmesurada" que "obligaria a les forces armades a regular el destí de l'autonomia, tal i com regula el destí d'alguns països estrangers". Mena Aguado fou cessat del seu càrrec pel ministeri de Defensa espanyol després d'haver fet aquestes afirmacions, amb l'argument que era "un cas aïllat"

dins el sistema militar espanyol, i que no es corresponia "amb el sentiment majoritari" a les forces armades espanyoles. Ara, però, Mena Aguado ha revelat que el seu advertiment i la preocupació pel desenvolupament de l'Estatut català el compartien els aproximadament 30.000 homes que tenia a les seves ordres en aquells moments, sobretot pel que fa a temes com la nació o la llengua.

Catalunya Acció - Internacional

Catalonia the next state in Europe

25 febrer 2008

Comunicat: Catalunya Acció celebra la declaració d'independència realitzada pel Parlament de Kosovo

Catalunya Acció es congratula pel naixement d'un nou estat en territori europeu i felicita la nova República de Kosovo per haver aconseguit la seva independència.

Conscients de la creació constant de nous estats a Europa sota l'emparedament internacional, Catalunya Acció crida a tots els catalans a treballar conjuntament i de manera coordinada i operativa per aconseguir el nostre alliberament nacional, que no és cap altre que la nostra independència. Per tant, i aprofitant aquesta favorable conjuntura internacional, Catalunya Acció es referma en els seus principis i plantejaments fundacionals, que són trencar amb Espanya i França i assolir un Estat propi per a Catalunya (Països Catalans).

Catalunya Acció reivindica i exigeix el compliment de la legislació internacional per a la nació catalana, emparant-se en l'article 1 de la *Carta de l'Organització de les Nacions Unides de 1945*, on hi diu textualment: "Els objectius de les Nacions Unides són [...] desenvolupar relacions amistoses entre nacions basades en el respecte del principi d'igualtat de drets i d'autodeterminació dels pobles, [...]" ratificat també en l'article 55, així com, en posteriors resolucions, convenis i conferències de caràcter internacional.

Per altra banda, **volem remarcar la valentia i el lideratge dels dirigents kosovars**, que conjuntament amb la voluntat popular, han portat tot aquest procés de manera

ferma i decidida fins a assolir el seu històric objectiu, la independència.

L'exemple de Kosovo ha de servir als catalans per visualitzar la importància vital de les relacions internacionals en un context de secessió política. La legitimitat no ve només de dins, sinó també de fora de les fronteres. Aquest país no ha aconseguit la independència perquè la legislació interna li hagi facilitat el procés, sinó tot el contrari. Si fos pel marc legal de Sèrbia, Kosovo no aconseguiria mai la independència. Ben al contrari, aquest nou estat es converteix en legítim i oficial a mesura del progressiu reconeixement internacional de la resta d'estats independents, començant pels Estats Units d'Amèrica. No és un detall insignificant: **el dret a existir d'un estat s'aconsegueix amb el reconeixement dels altres estats.**

Per últim, **Catalunya Acció vol denunciar la ineptitud i vulgaritat del Parlament colonial i de fireta del Principat**, que un cop més no està a l'alçada del poble que representa, ja que quan aquest li reclamava un pronunciament sobre la independència de Kosovo, alguns diputats dits nacionalistes i independentistes romanien en lloc desconegut, evitant així una moció sobre la qüestió. Aquest lamentable afer, de ben segur que no serà l'últim d'una classe dirigent, que evidencia un cop més la seva incapacitat de portar-nos cap a la nostra llibertat política.

Considerem doncs, que **cal un foc nou com a Kosovo, que ens porti a la independència i a una regeneració política i democràtica radical.**

Estat propi. L'estratègia III

Quant als escolanets de la plataforma pel “dret de decidir”, no se sap ben bé què, això de convocar els catalans a manifestar-se pels carrers, aproximadament cada 2 anys, amb consignes d’esplai parroquial perquè s’esbravin, és tant inoperant i eixorc com rentar el cap del ruc, si no va acompanyat d’un full de ruta de lluita diària i permanent. De fet l’enemic, constantment i en tots els fronts, fa tot el que pot per destruir i saquejar la Nació Catalana; no descansa ni el dia de Nadal.

El 18 de Febrer del 2006 la consigna de la “plataforma” era “som una nació”, és a dir que després de 28 anys i mig del “suárez cabró som una nació”, de la manifestació del Onze de Setembre de 1977 al passeig de Gràcia, hem perdut el “suárez” i el “cabró”. Com hem avançat eh? No correu tant que em marejo! Si això no és com fer donar tombs al ruc al voltant de la sínia, tot perdent catúfols i sense treure gens d’aigua, que baixi Déu i ho beneeixi; però, sobretot, que hi faci molt més que nosaltres!

En canvi, l’1 de desembre del 2007 la “plataforma”, sempre tant incisiva i radical – que tremoli l’enemic! –, ens

convocà, a remolc de “renfe”, per “decidir sobre les infraestructures”; però aquest cop, els manifestants no li férem cas i tiràrem pel dret cap a l’ESTAT PROPI. L’enemic ho veié claríssim; recordeu la històrica, cavernícola i “unagrandeylibre” editorial del diari “el país” l’endemà?.

Vet ací doncs, que, amb aquests escolanets del “dret de decidir”, ja tenim el complement de l’Anti-Estratègia per l’ESTAT PROPI, en forma pseudo-independentista – més avall veurem com són activament contraris a la Catalanitat – per acompanyar als titelles-col-laboracionistes d’Esquerra i d’Iniciativa; per cert, aquests últims, autèntics estiracordetes del psoe, això de la iniciativa no saben ni que és, o, més ben dit, no més saben retallar-la i coartar-la.

Senyores i senyors de la “plataforma pel dret de decidir”: Què vol dir això de decidir sobre les nostres infraestructures? Des de quan se li demana al lladre que, amb els diners que ens ha robat, ens deixi decidir què fer-ne d’una petita part?.

Què és aquesta collonada de demanar les balances fiscals? Que no ho veieu,

babaus de set soles, que el dia que us les donin seran falses? Encara no ho sabeu que els espanyols d’ofici sempre fan trampes i sempre menteixen? Sou masoquistes o imbècils? O és que preteneu passar temps i generar més frustració, enganyant als catalans amb falses i absurdes reivindicacions?.

Volem ser amos de casa nostra per decidir-ho tot. Des de les infraestructures viàries i ferroviàries, fins a la ubicació de la nostra ambaixada a Washington.

Volem L’ESTAT PROPI!, aquest és el mot d’ordre.

Però on, aquests escolanets del “dret de decidir”, arriben al sùmmum de la perversitat, és en la tàctica desnaturalitzadora i descatalanitzadora que fomenten d’un temps ençà; que si el multiculturalisme – que sempre vol dir potenciar totes les cultures del món menys la nostra – ens farà lliures, que si per assolir la Independència hem d’abandonar la “mania” de parlar sempre en català –, per cert, això ja li vaig sentir a Jordi Sánchez, ex portaveu de la Crida, fa uns 10 anys al local “Via Fora” de Gràcia –, que si patriotisme – no més

el català, és clar – rima amb fexisme, etc., etc.

Van tant d’acord i de bracet amb el titellam-col-laboracionista, a l’hora de xumar de la mamella catalana, que la “Bernadeta” portantveu dels escolanets (Mònica Sabata), en un d’aquests corals de gallines que, partits parlamentaris i entitats subvencionades, fan de tan en tan, més o menys va declarar: Les sinèrgies entre els polítics i els agents socials, ens faran assolir grans fites. A mi, digueu-me malpensat, però això de les “sinèrgies” em sona a tràfic de culs llogats i d’estómacs agraïts. De fet, la tal Sabata, després de plegar del CIEMEN, l’endemà mateix ja tenia “menjadoreta” a Unescocat.

I, naturalment, també s’entenen i estan d’acord, titelles-col-laboracionistes i escolanets, en la tàctica abandonista i liquidacionista de la Catalanitat. És una “nosa” tant gran i tant difícil de resoldre, que és millor coadjuvar a eliminar-la; tot plegat es tracta, ni més ni menys, que de “una obsessió de quatre caps calents”.

Antoni Gomis

vermelhet@hotmail.com

Agressions lingüístiques

S’intensifiquen les agressions racistes per part dels fatxes forasters del PP per motius lingüístics

Restaurante anticatalanista ROSER ALENYAR BLANES (Una clienta discriminada)

18 de febrero de 2008.- M’ha passat una situació digne d’escriure, de deixar constància. Per això escric aquestes paraules, també per desfogar-me davant de les ineptituds de persones intolerants i extremistes.

Transcorre al Bar M. (este diario prefiere que no aparezca en público el nombre completo del bar) d’Eivissa. Vaig anar a sopar divendres 15 de febrer amb quatre amics més (tots ells homes). S’eivissenc és sa llengua que feim servir entre naltros i la d’ells cap (1er protagonista de la situació, és el cambrer i l’amo). La segona protagonista, sóc jo, clar. –Me podries dur dos ganivets? Vaig dir-li al cambrer

–Què?–Me va dir ell dues voltes. I a la tercera: T’entenc però vull, per favor, que m’ho diguis en castellà. A la qual cosa em vaig negar perquè m’entenia perfectament. **En tot això els meus amics li xerraven eivissenc i cap problema.** Només la va prendre amb mi. Per què soc dona i no li vaig “satisfere”? .

Aquest personatge, més que persona, va començar a fer-me un discurs de la seva experiència professional, duia 8 anys vivint a Eivissa, també va estar per Barcelona... **i que jo era**

una mal educada perquè no feia el que m’havia demanat. A la fi, després d’aquella paranoia de discurs, ens va dur els ganivets per seguir sopant el que prèviament havíem demanat sense cap problema.

Als postres, vaig dir-li que era el tatem, **va dir-me que a mi no em parlava, ni m’atenia sinó me dirigia a ell en castellà.** No varem poder demanar postres, **em va convidar a sortir del bar I QUE NO TORNÉS MAI MÉS (això ho va dir en eivissenc) i els meus amics tampoc.** A la fi ens va convidar a sopar segurament perquè no feiem comptes de pagar-li.

PD: Una pena, ja no podré tornar a menjar sa seva carn rostida, segurament lo únic bo d’aquell bar.

Reproduït de www.elmundo.es

Espanya renuncia a jugar l'Obert de Nacions de rem per evitar l'enfrontament amb Catalunya

Durant tot aquest cap de setmana es disputa a la localitat de Castrelo do Minho (Ourense, Galícia) la regata de l'Obert de les Nacions, on l'organització ha convidat enguany la selecció catalana de rem olímpic. Aquesta invitació ha irritat tant la Federació Espanyola de Rem, que ha decidit retirar el combinat espanyol de la competició, per evitar un enfrontament entre Catalunya i Espanya.

La selecció catalana hi participarà doncs sense més problemes, i ho farà contra seleccions que estan lluitant per classificar-se per als propers Jocs Olímpics de Pequín 2008, com ara Suècia, Romania, Bulgària o Bèlgica. Així mateix diversos clubs de rem de força nivell d'Anglaterra, França, Portugal i Bèlgica també participen a l'Obert de les Nacions.

Comentaris:

–Això és el que han de fer els visigots: no participar enlloc. Doble triomf català: juguem nosaltres, i no juguen els nostres enemics; ara canvia la història.

–Espanya no participarà? Jo quina pena amb la il·lusió que em feia.

PD: A veure quan ho comencen a fer amb la resta d'esports.

–I per què carall no renunciem a escanayarnos? Carai.

Eroscatalà

[Cites](#) Gwen Stacy (29/02/2008)

Joel Joan, el seu cul i el sexe a la tele

“Com tots els actors, sóc un exhibicionista. Trobo que el cul és una zona molt eròtica. No sé per què l'amaguem. Igual que el sexe. M'encanta una frase del Perich: «La vida és una malaltia temporal de transmissió sexual». Negar la sexualitat és negar la vida. Una sèrie sense sexe és com un partit de futbol sense pilota. M'agrada el sexe explícit, les escenes compromeses on els actors no porten ni tangles.”

Joel Joan, actor, en una entrevista a El Periódico.

[Enquestes](#) Chinaski (03/03/2008)

Els catalans, o molt prolífics o molt poc

Pràcticament el 17% dels votants a la nostra última enquesta reconeixen haver practicat sexe amb més de cinquanta persones diferents. La dada contrasta moltíssim amb la segona franja més votada, l'11% que diu no haver-ho fet mai amb cap persona, i amb el 10% que diuen haver-ho fet amb una de sola. La resta d'opcions més votades són entre deu i quinze (9%), quatre (8%), tres (7%), cinc (6%), dues (5%), i entre quinze i vint (5%). La resta d'opcions estan per sota d'aquest percentatge.

des del mateix ordinador de casa. Evidentment que l'espectacle que es perd entre un pati de butaques i el teclat davant la pantalla, és brutal. Merche Mar ha estat possiblement la vedette de referència d'aquest local barceloní, i de pas del music-hall català. Des dels seus inicis, ja amb Johnson i Escamillo, Merche Mar ha participat en espectacles com *Rubias y morenas*, *La flauta del faraón*, *Las pícaras molineras*, *Bésame donde quiera*, *Taxi al Molino* o *Pluma y peineta*, el darrer que es va fer al Molino. Era el 1997, any del seu tancament, i des de llavors ha escrit llibres autobiogràfics (*El Molino, historias de una vedette*), ha participat en gires per la península ibèrica, ha estat a programes de televisió, i ha seguit tan actiu i atractiva com sempre. Si voleu contactar amb ella cliqueu [música i estrelles](#) i accedireu a la seva pàgina web.

[Premsa](#) Chinaski (29/02/2008)

Nicole Kidman s'apunta a la moda Monroe

Es veu que les imitadores de Marilyn Monroe es multipliquen a base de bé. La darrera ha estat l'actriu Nicole Kidman, que per compensar potser la fredor que transmet la seva imatge (i la llosa negativa d'haver estat casada amb un totxo com el Cruise durant tants anys), s'ha fotografiat per la revista australiana Harper's Bazaar al més pur estil Monroe. Els seus múltiples seguidors n'estaran contents, però

que no esperin veure més del què toca, sobretot perquè calia dissimular la panxota que deu fer. Ah, no és de beure cervesa australiana. Simplement està embarassada, diuen.

[Ocellota de la setmana](#) Henry Lee Lucas (03/03/2008)

Alícia

La grandíssima Alícia
És una veritable delícia
Una noia molt afable
Que ens la posa com un sabre
Al darrera hi correríem
Cridant allò de Carpe Diem
Per més ridícul que soni
Però abans que ho faci l'Antoni
(veieu a l'Alícia clicant [dolça melangia, jo també la menjaria](#))

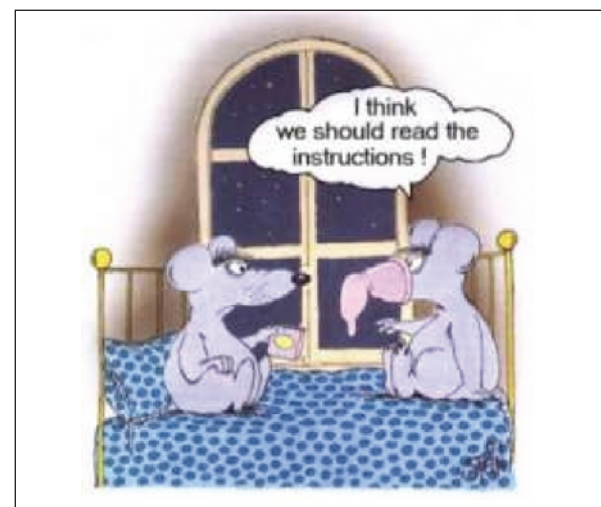
[Llegendes de l'erotisme](#) Henry Lee Lucas (05/03/2008)

Merche Mar, una gran vedette catalana

Quan això de l'erotisme anava molt més car del què és ara, locals com El Molino complien amb una funció, que ara qualsevol de nosaltres podem obtenir

[Humor](#) Otis Toole (02/03/2008)

Potser caldria llegir les instruccions!!!

[Sexe a Internet](#) Gwen Stacy (05/03/2008)

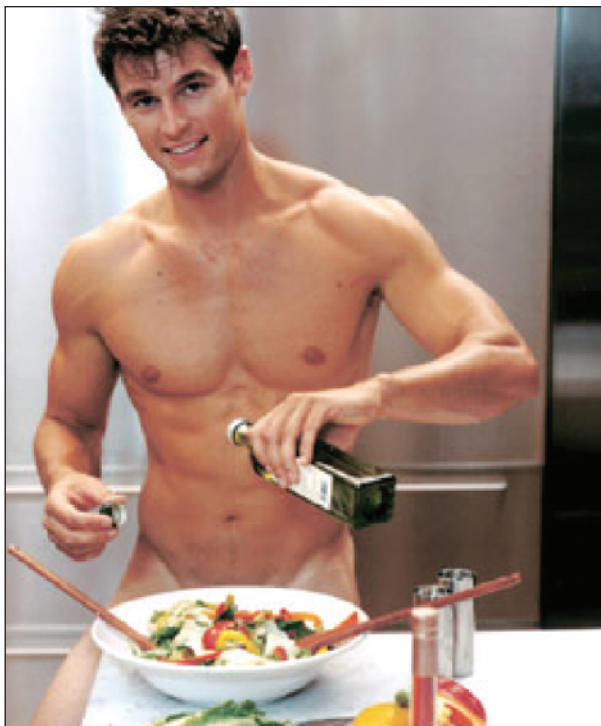
Muscles i lesbianisme

Una curiosa dualitat, sovint relacionada, és la del culturisme femení i el lesbianisme. Alguns dirien que una cosa porta a l'altre, però com que no sempre ha de ser així, nosaltres ja en tenim prou amb poder veure com es remou tant de muscle junt, i com arriben a zones m e n y s endurides...

[Pollastre de la setmana](#) Dolores Haze
(04/03/2008)

Pauet

En Pauet va nuet
Mentre cuina una amanida
Que li queda molt eixerida
Però on falta un bon fuet
Potser si el plat no fos tan alt
Li veuríem el pardal
I riuríem d'alegria
Per haver fet tan bona tria.

[Premsa](#) Jim Beam (22/02/2008)

3340 euros de multa a Paulina Rubio per una foto semi-nua

La cantant ha estat multada a Mèxic amb l'equivalent a 3.340 euros per haver-se fotografiat nua, tapada només per una bandera del seu país. Les fotos es van fer l'any 2002 per la revista Cosmopolitan en la seva edició espanyola, i mostren a la Rubio embolcallant-se de mexicanisme. La pròpia cantant ja ha demanat disculpes per si havia

ofès a ningú. Tranquil·la Rubio, si s'ofenen per la poca roba que portaves que els donin pel cul. Pitjor hauria estat que t'haguessis embolcallat amb l'espanyola, com la innomenable Ana Obregón (merda, ja l'he anomenat...).

[Premsa](#) Henry Lee Lucas (25/02/2008)

La novia de Matt Walsh al Playboy d'aquest mes

Justament pocs dies després que el Manresa hagi tallat el contracte del nord-americà Matt Walsh, la seva novia Lauren Anderson apareix al Playboy. La fantàstica senyoreta apareix, com és habitual en la

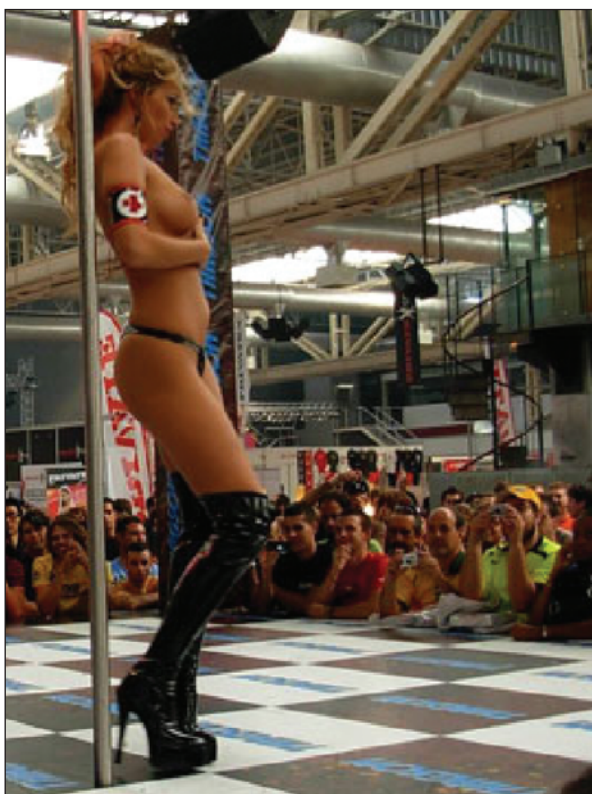
revista, molt escassament vestida. Entre les respostes a l'entrevista que li fan, explica que una de les pitjors experiències de l'estada a Catalunya, ha estat la mala relació que la seva parella ha tingut amb l'entrenador Jaume Ponsarnau. Quines coses!

[Actualitat](#) Humbert Humbert (25/02/2008)

El Festival de Cine Eròtic se'n va a Madrid

El Festival Internacional de Cine Eròtic de Barcelona, perdrà el seu referent barceloní per reconvertir-lo en madrileny. La sala Fabrik de la ciutat espanyola serà la seu de la propera edició, que se celebrarà del 26 al 28 de juny d'aquest 2008. La fuga del FICEB es veia a venir després dels problemes que la organització havia tingut amb el consistori de l'Hospitalet, un cop acabat el contracte que vinculava La Farga amb el festival. Mirat pel cantó positiu, els catalans tindrem a només tres hores de TGV el festival. Pel negatiu que amb tres hores podem fer-nos tantes palles i cardar tants claus a dins del tren que segur que ja no ens quedaran ganes d'anar al Fabrik aquest.

A Carles M. Espinalt

Làpida amb l'estelada col·locada al nínxol del Cementiri de Montesquiu de Besora (Osona) en ocasió del XV aniversari de la seua mort

Homenatge perenne

Tal dia com ahir de fa quinze anys, el cor del professor Carles M. Espinalt s'aturà. Tres mesos més jove que el meu pare també defensà Catalunya i la Llibertat a la Batalla de l'Ebre i aleshores, per segon cop en menys de deu anys, de nou em trobí orfe. Les pèrdues de les persones importants de la meua vida més endins les sento

com més temps passa del seu traspàs: potser és la meua manera subconscient de resistir, d'evitar l'oblit que és la mort definitiva.

Quinze anys! Aviat és dit. Quantes de coses que han passat en aquest lapse i, també quantes que encara no han esdevingut i haurien d'haver succeït ja. Si hi penso, involuntàriament em dic: tot això que s'han estalviat de no veure-ho; però indefectiblement redreço el tort perquè sé que seríem millor que no pas ara. Tinc la convicció que hi ha persones que per elles mateixes, amb el seu mesatratge o amb el seu lideratge, canvien el decurs de la història.

En Carles M. Espinalt és una d'aïtals persones. Eminència reconeguda sobretot a l'estranger, les matèries que dominava —Psicologia, Grafologia, Sociologia i Psicoestètica— les posà en els seus coneixements i accions al servei de l'alliberament de Catalunya i l'enaltiment del poble català. Fruit de l'estudi, la recerca, el treball de camp, l'anàlisi i la seua praxi professional des del 1957, Espinalt donà a la humanitat i en especial als catalans, la ciència Psicoestètica, presentada formalment en societat l'any 1971.

El professor Carles M. Espinalt preconitzava —per a assolir la plenitud individual, professional i afectiva— l'equilibri entre l'aspecte físic i el caràcter, l'adequació de la forma i el fons. Diagnòstica —en l'esfera col·lectiva— la malaltia de què pateix Catalunya per la manca de lideratge dels [suposats] caps de brot, i n'especificà el remei: la formació de dirigents. El sentit comú, millor dit, el seny preclar que mantingué tothora el Mestre Espinalt, malgrat del silenci interessat sobre la seua obra i enfront de la colla d'arrauxats que han dut el nostre poble a on som ara —a la inanició intel·lectual i material, a l'autoodi i al creixent menyspreu per part dels nostres veïns—, és l'estel que ens il·lumina als quins encara hi vinculem la nostra acció amb l'objectiu de la Independència de Catalunya.

enrichorras | dilluns, 3 de març

Després del 9M: Solidaritat Catalana del Segle XXI?

Voldríem equivocar-nos però el dilluns si tots els catalanistes i els sobiranistes no hem anat a votar amb més o menys il·lusió el panorama polític amb els que ens podem trobar pot ésser el més difícil des de la transició democràtica. Tot i que segurament es pot produir un resultat que permeti algunes formacions catalanistes salvar els mobles, tots hauríem de tenir clar que el proper dilluns es tanca un cicle polític. El fracàs de l'Estatut, l'actitud de l'estat i les seves forces polítiques vers Catalunya, la problemàtica del finançament i les infraestructures col·loquen a Catalunya, la seva classe dirigent i al capdavant la seva classe política en la necessitat d'aplicar un correctiu a les estratègies emprades fins al moment.

El camí, les lleis i els pactes de la transició s'han esgotat i les noves generacions que emergeixen i que no van participar en aquell gran pacte necessiten que aquest sigui reformulat o sinó caldrà inevitablement marxar decididament cap a un confrontació democràtica amb Espanya que pugui portar a Catalunya a ser una nació-estat en el marc de la Unió Europea.

El crèdit i les hipoteques amb els seus corresponents interessos que Catalunya i els Països Catalans podien tenir amb Espanya han estat pagats amb escreix i ara no només els sectors polítics més sobiranistes i la societat civil més catalanista reclamen que es doni un pas endavant sinó que també ho fan amplis sectors de la societat i del món econòmic i financer, que amb l'actitud poruga que encara els caracteritza, no deixen però de posar de manifest que ja no serveixen les maneres i normes de relació amb Espanya utilitzades en l'últim quart de segle.

Però el més greu de tot plegat és que superat el marc legal de la transició i més recentment l'intent de nou Estatut i el conseqüent fracàs que aquest ha comportat està deixant orfe el poble de Catalunya, que necessita i busca, potser d'una manera inconscient, nous líders que permetin retrobar de nou la il·lusió i el projecte polític que ara mateix no tenen. Quan en un país es produeix aquest buit polític i de lideratge és normal que els sectors més sensibilitzats busquin nous líders. I això ja s'està produint a Catalunya, Principat. Sinó com s'entén que personatges respectables del catalanisme com Jan Laporta o Alfons López Tena hagin assumit aquest rol?

Des del nostre col·lectiu tot i el gran respecte que ens mereixen les persones esmentades que estan fent una gran tasca patriòtica creiem que abans d'escollir els nostres referents cal construir el projecte que aquests han de liderar.

El nostre país necessita nous líders i nous referents però necessita més encara projectes clars i engrescadors que superin els enfrontaments personals, fratribes i partidistes en el que estan immersos els dirigents d'alguns dels partits tradicionals representants del catalanisme i del sobiranisme a Catalunya. Catalunya només ha estat forta i s'ha fet respectar davant de la metròpoli quan ha actuat unida. I això no s'aconsegueix únicament amb un o dos dirigents carismàtics sinó entenent tots plegats que només se'ns respectarà si tenim la capacitat de construir una nova solidaritat catalana del segle XXI que sigui capaç de defensar els punts fonamentals i irrenunciabls de la nostra construcció nacional davant de Madrid i Brussel·les.

Col·lectiu Joan Crexell

Agressions lingüístiques

Els policies forasters perden el judici contra el jove denunciat per xerrar menorquí

DIJOUS, 28/02/2008

Absolen el jove menorquí i la seva mare jutjats per parlar català

La policia els havia denunciat per 'desobediència a l'autoritat'

El jutjat número tres de Maó ha absolt el jove Eduard Coll i la seva mare Maria J. Castán d'una falta de 'desobediència a l'autoritat' a causa de la denúncia que els va interposar un grup d'agents de la policia espanyola a Maó. El jutge només ha valorat l'actitud que va tenir amb els agents, sense fer cap referència a que s'expressés o no en català. Una seixantena de persones els han mostrat el seu suport manifestant-se davant els jutjats.

Fa uns quants dies Coll va adreçar-se en català a una patrulla policial de carrer i assegura que el van respondre barroerament, negant-se a dir-li el seu número de placa. Fou per això que, acompanyat de la seva mare, es va apropar a la comissaria de Maó, on es va repetir la situació, l'1 de febrer. Els cinc funcionaris presents van negar-

se a atendre'l en català i va demanar que vingués el cap dels agents, que se li dirigís en èuscar, amb l'argument que també era 'una llengua oficial'. El mateix vespre, a Coll i la seva mare els va arribar la citació judicial. La policia afirma en la denúncia que Coll va proferir 'numerosas frases en catalán' de manera 'acalorada', 'chulesca' i 'agresiva'. Amics i companys seus s'han concentrat a les deu del matí davant el jutjat amb el lema 'Xerrar la nostra llengua no és delictu', amb el suport de Cas Vesins de Ferrieres, el PSM i les JEN, ERC, la CAL i l'Obra Cultural Balear.

Reproduït de www.vilaweb.cat

El rector fatxa de Capdepera que demana el vot per al PP ja va protagonitzar incidents a sa Pobla

El rector fatxa i integrista de Capdepera durant la seva etapa de rector de sa Pobla ja va protagonitzar diversos incidents com haver condemnat un cartell de la revetlla de Sant Antoni per considerar-lo obscè. **Mulet**, conegut per la seva mentalitat feixista i pròpia d'un aiatol·là d'Iran ara fa campanya a favor del PP des del full parroquial tot i emprant retalls del diari fatxa madrileny ABC.

Reproduït de www.diariodemallorca.es

CAPDEPERA El rector Miquel Mulet defiende que la hoja parroquial contenga noticias referentes a la política

T. OBRADOR/B. CAPÓ. CAPDEPERA.

El rector, desde hace tres años, de Capdepera, Miquel Mulet (Campos, 1947), defiende que la hoja parroquial que distribuye en las iglesias de Capdepera y Cala Rajada contenga noticias referentes a la política. Preguntado ayer por este periódico acerca de la conveniencia o no de mezclar la religión

con la política, Mulet afirmó: "Se tiene que poder mezclar. Lo que es público es público. La Iglesia tiene que poder hablar, de igual forma que las asociaciones de vecinos y otros colectivos. Igual que hacen los políticos con la propia Iglesia". No obstante, las dos últimas hojas parroquiales han sido cuestionadas por un considerable número de vecinos. En la vigente, se refleja un titular de un periódico que reza: "El ministro Soria promete a los jóvenes alcohol de calidad y preservativos gratis". Mientras que en la penúltima hoja parroquial apareció una entrevista a la directora general del Instituto de la Mujer, Rosa María Peris, publicada en otro medio de comunicación. En este caso, Mulet hizo una reflexión que incluía la siguiente consideración: "La sociedad tendría que amparar y valorar más a una madre con un hijo vivo que no a una madre con un hijo muerto o abortado". Preguntado por si sus mensajes van contra alguna formación política, contestó rotundamente: "No voy en contra de ningún partido".

Projecte home

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt; el director gerent de l'Institut Balear de la Natura (Ibanat), Domingo Bonnín; i el president de Projecte Home, Bartomeu Català, han visitat i explicat avui les tasques de repoblació forestal que persones acollides a la Fundació Nous Vents, vinculada a Projecte Home, realitzen a les finques de Aubenya (Algaida) i sa Caieta (Llucmajor).

Aquesta col·laboració entre la Conselleria de Medi Ambient i Projecte Home té com a objectiu la formació i inserció laboral en matèria mediambiental dels usuaris de la Fundació Nous Vents. El projecte s'inicià amb la signatura d'un primer conveni per a la producció de planta forestal (pi i alzina) a la comunitat terapèutica de ses Sitjoles entre novembre de 2005 i setembre de 2006, amb un import total de 119.329 euros.

Posteriorment, se signà un segon conveni amb vigència fins a finals de febrer de 2008 per a tasques de repoblació forestal a les finques afectades per incendis forestals i es començà a actuar a zones cremades de Randa (incendi del 8 d'agost de 2003). A aquesta repoblació s'hi han destinat 132.750 euros. En total, s'hauran invertit 252.079 euros en la repoblació de 6.361 plantes a un total de 8,8 hectàrees.

Prèviament als treballs, s'impartiren per part de l'Ibanat

unes Jornades Pràctiques de Repoblació Forestal per a conèixer el treball a realitzar, així com les tècniques a emprar, i prendre consciència de les feines de repoblació forestal.

Les espècies emprades en aquestes repoblacions han estat el pi (*Pinus halepensis*) i l'alzina (*Quercus ilex*). Amb aquesta intervenció s'aconseguirà obtenir una coberta arbòria consistent en pi (repoblat), alzina (repoblada i regenerada de forma natural per rebrot) i ullastre (regenerada de forma natural per rebrot).

Els treballs s'iniciaren a la finca de sa Caieta l'any 2006, amb una densificació a base de pi i alzina a una superfície de 3,3 hectàrees, en les quals s'han sembrat 1.768 plantes.

Les tasques continuaren durant 2007 i fins a finals de febrer de 2008 a la finca d'Aubenya amb la plantació de

3.222 arbres a una superfície aproximada de 5,5 hectàrees. En aquesta parcel·la s'ha continuat experimentant una prova de plantació d'alta densitat amb un protector anomenat "tub hivernacle microperforat", amb l'objectiu d'estudiar la conveniència de l'ús d'aquests tubs en zones de forts vents i elevada insolació.

El conseller ha destacat la importància de la col·laboració amb Projecte Home perquè suma repoblació forestal, educació ambiental i integració sociolaboral de persones desfavorides. A nivell general, Miquel Àngel Grimalt ha informat de què, durant la present temporada, la Conselleria, a través de l'Ibanat, ha aportat 200.000 arbres per a repoblacions forestals, dels quals 150.000 s'han sembrat a finques, 35.000 s'han lliurat a fires i altres 15.000 a ajuntaments.

El Govern illenc renova la seva web i activa IllesBalears.cat

Dimarts, 4 de març de 2008

El Govern de les Illes Balears va estrenar ahir el redisseny de la seva plana web, que inclou noves seccions i més dinamisme. El Govern Antich va aprofitar la commemoració del Dia de les Illes per, a més a més, anunciar que ha adoptat el domini .cat per a la plana web de l'administració balear. IllesBalears.cat des d'ara ja apunta al domini actual del Govern illenc (caib.es), tot i que en un futur aquesta redirecció deixarà

d'existir.

El Govern illenc compleix així el mandat aprovat pel Par-

lament de les Illes Balears (que també té el puntcat) a principis d'aquesta legislatura, amb l'oposició del PP. Aquesta oposició popular al puntcat va arribar com sempre a l'entorn "mediàtic" del PP a les Illes, que inclou els nostres amics d'"El Mundo - El Dia de les Balears", habituals lectors de Racó Català, a qui relacionen sovint amb la "conspiració" catalanista que ha acabat amb l'aprovació del .CAT i amb l'adopció d'aquest domini per part de les principals administracions il·lenques.

Escridassats diversos polítics catalans per emprar el català en un acte sobre Afinsa i el Fòrum Filatélico

Dilluns, 3 de març de 2008

Un acte amb diputats catalans que reunia prop de 250 afectats per l'escàndol d'Afinsa i Fòrum Filatélico i posterior intervenció del govern espanyol va degenerar ahir en una esbrancada contra els polítics que empraven el català. A l'acte hi van intervenir els candidats al Congrés espanyol Joan Puig (ERC), i Dolors Nadal (PP), l'exdiputada Carme Garcia (ICV-EUiA) i el representant de CiU Manel Silva. Tot i que la reunió estava pensada perquè els partits plantejessin les solucions al conflicte, ben aviat van començar les esbrancades dels assistents als diputats.

La primera en rebre una forta escridassada va ser, paradoxalment, Dolors Nadal, cap de llista del PP al Principat a les eleccions espanyoles, que afirma sovint que el castellà està discriminat a Catalunya. Després de ser xiulada per parlar en català, Nadal va decidir emprar el castellà, i els xiulets van desaparèixer. El torn va arribar aleshores a Manel Silva (CiU) que va fer la seva intervenció en castellà "per respecte als assistents", mentre el moderador de l'acte, de la plataforma d'afectats d'Afinsa, justificava els xiulets afirmant que molta gent no era del Principat. Posteriorment va prendre la paraula Joan Puig (ERC), que va dir que "per respecte" faria la seva intervenció en català, un fet que va com-

portar més xiulades. El moderador va advertir aleshores que no obligaria ningú a canviar de llengua, i després d'això el diputat Puig va continuar la seva intervenció en català, un fet que va acabar essent aplaudit pel públic assistent.

Tot i això quan la diputada d'ICV Carme Garcia va intervenir també en català, van tornar les esbrancades, fet que va motivar novament la intervenció del moderador, que va dir que "tot té un límit" i que "hi ha gent a Catalunya que porta molt temps aquí i que si no entén el català és perquè no vol". D'altra banda tots els representants polítics van criticar l'absència del PSC d'aquest acte d'informació als afectats pel cas.

Comentaris:

-A la mínima el PP i IC canvien la llengua, els suposats nacionalistes de CIU xerren en castellà "per respecte", quin respecte es mereix una gent que viu a Catalunya fa un munt de anys i que ens escridassa per xerrar amb la nostra llengua??? L'UNIC que va tenir la fermesa de no cedir a les pressions va ésser el representant de ERC, Joan Puig i aquesta fermesa i no cedir a les pressions es lo que necessitam a Madrid.

- CiU: Respectaran Catalunya ! Ja es veu ... què fa el representant de CiU quan xiulen la llengua catalana ? Parla en castellà directament ... i diu que ho fa "per respecte" !!! Venuts

Poesia

No esperem cap cosa bona

CLIMENT GARAU I SALVÀ

En Climent Garau va néixer a Lluçmajor l'any 1913. Per això, enguany farà els 95 anys, fent gloses, criticant o alabant aquelles coses que són criticables o que són d'alabar. És per això que, enguany que és el 800 aniversari del Rei En Jaume i li fan festa, també podríem fer una festa en honor d'en Climent.

Des de l'Estel, demanam als ajuntaments d'Algaida, on resideix i al de Lluçmajor on va néixer i habitar molts d'anys, a la banda de música de Lluçmajor on en Climent va tocar tota la vida, els glosadors de Santa Sirga de Manacor i altres institucions que s'hi vulguin afegir, li organitzin un homenatge durant aquest estiu que s'acosta. Telefonau a l'Estel que noltros podem organitzar aquest esdeveniment.

El món està ple d'artistes,
Industrials i traïdors,
Lladres i estafadors,
Malcriats i embuïstes.
En podríem omplir llistes
Dels venerables senyors,
Los solen fer alts honors,
Surten a les grans revistes.

A dins sa política entraren,
Perquè eren advocats,
Amb poca feina apurats,
Bona plaça no trobaven.
Amb so bon viure pensaven,
Sense cap preocupació,
Trobaren sa solució,
Dins sa política entraren.

Allà hi fa on estar,
Van dictant ses lleis que troben,
Han d'augmentar lo que troben,
Ningú los controlarà.
Parlen d'imposts rebaixar,
Però ho fan al revés,
Van afegint en es feix,
Que a sa gent ajupirà.

Van tallant des camaiot,
Que es nostres padrins deixaren
I que noltros conservàvem,
Seguíem es mateix trot.

Anam malament jo trob,
Defensant s'economia,
Es viure avui en dia,
Només viu be es miot.

En sa nova joventut,
Que dins Mallorca ha entrada,
Una passa llarga han dada,
No temen en es retruc,
Diuen: -hem de viure aquí,
No pensem en l'endemà
Sa vida hem de passar,
Alegre sense patir.

Es mando llargues ha dat,
Protegint sa corrupció,
Aquell lladre i matador
Serà ben poc castigat,
A dins sa presó tancat,
Li tenen molta atenció,
Un menjar superior,
I molt dignament tractat.

No perdeu temps en xerrar,
Que cap passa avançareu,
Ja l'heu feta anar a votar,
Es triomf, molt gros serà,
Sa gent ho està esperant,
Des modo que van penant,
Ho tenen mal d'aguantar.

Els CARA A CARA televisius

Si més no, els debats CARA A CARA dels caps dels 2 grans partits espanyols per TV serveixen per saber quí la té més dura.
FRANK DUBÉ (Febrer 2008)

Salut L'alcohol

QUÈ ÈS L'ALCOHOLISME ?

L'alcoholisme és una malaltia crònica, progressiva i de vegades mortal; és un trastorn primari i no un símptoma d'altres malalties o problemes emocionals. La química de l'alcohol li permet afectar casi tot tipus de cèl·lules en el cos incloent les que és troben en el sistema nerviós central. En el cervell, l'alcohol connecta amb els nostres responsables del plaer i altres sensacions desitjables; després de la exposició prolongada a l'alcohol, el cervell s'adapta als canvis produïts per el alcohol i es torna dependent de ell. Per les persones que pateixen d'alcoholisme, el beure es converteix en el medi principal a través del qual poden connectar amb persones, treball i vida. L'alcohol domina el seu pensament, emocions i accions. La gravetat d'aquesta malaltia està afectada per factors de classe genètica, psicològica, cultural i de dolor físic.

QUÈ CAUSAL'ALCOHOLISME?

El tan sols fet de prendre de manera regular i consistent durant un transcurs de temps pot ocasionar una sensació de dependència i símptomes de supressió durant els períodes d'abstinència; aquesta dependència física, no és la única causa de l'alcoholisme. Els estudis amb persones que pateixen malalties cròniques que han pres medicaments contra el dolor per molt temps, han demostrat que una vegada la persona resisteix el procés de supressió física, de vegades perd el desig per les drogues que estava prenent. Perquè una persona se torni alcohòlica, per lo general s'hauran de tenir en conte altres factors biològics, genètics, culturals, i psicològics.

QUI ÈS CONVERTEIX EN UN ALCÒHOLIC?

Una enquesta nacional realitzada en 1996 va revelar que 11 milions de estadunidencs de bevedors alcohòlics seriosos (cinc o més begudes per ocasió en cinc dies en un mes) en el mes anterior a la enquesta. Les persones amb antecedents familiars d'alcoholisme tenen major probabilitat de començar a prendre abans dels 20 anys i de convertir se en alcohòlics. Sense pensar, que qualsevol persona que comença a beure en l'adolescència corr un risc major actualment, 1,9 milions de joves entre les edats de 12 i 20 anys es consideren bevedors seriosos i 4,4 beuen

fins a embriagar se. Es encoratjador saber que en 1979 casi el 50 % dels joves entre els 12 i 17 anys consumeixen alcohol; el 1996 aquest percentatge havia baixat a 18,8%. Encara que l'alcoholisme es desenvolupa per lo general durant els primers anys d'adult, els ancians no n'estan exempts. De fet, en un estudi, el 15 % dels homes i 12% de les dones sobre l'edat de 60 anys prenen més que l'estandart nacional de consum d'alcohol. L'alcohol afecta el cos vell de manera diferent: les persones que mantenen els mateixos patrons de consum d'alcohol a mesura que envelleixen poden de manera fàcil desenvolupar dependència. La depressió i la ansietat poden desenvolupar una funció important en el desenvolupament de l'alcoholisme entre els ancians els qual de vegades estan subjectes a canvis de vida no desitjats, com la jubilació, la pèrdua d'un familiar o amic i problemes mèdics.

CAUSES QUE PROPICIEN L'ALCOHOLISME

Les principals causes que propicien l'alcoholisme són: les costums familiars, les pressions personals i socials, la publicitat exagerada i insinuant. Però en els joves principalment el que causa el beure, són els amics, doncs existeix molta tensió quan desitges que els teus amics t'acceptin. Però no és una cosa que es desitgi realment.

EL GÈNERE

La majoria dels alcohòlics són homes, no obstant això, la incidència de l'alcoholisme entre les dones ha estat augmentant durant els últims 30 anys. Prop del 3,9% dels homes són bevedors seriosos i el 1,9% de les dones; 22,8% dels homes beuen fins a embriagar se, comparat amb el 8,7% de les dones. En general, les dones joves amb problemes d'alcohol tendeixen a seguir els patrons de beguda d'alcohol dels seus pares. Les dones que son alcohòliques tendeixen a beure seriosament durant el període menstrual. Les dones tendeixen a tornar-se alcohòliques més tard en la vida que els homes; però, els problemes mèdics que desenvolupen ocorren casi a la mateixa edat que els homes, la qual cosa suggereix que les dones són més susceptibles a la toxicitat física de l'alcohol.

LES TRAÇES DE LA PERSONALITAT I EL TRANSTORN EMO-

CIONALS.

S'ha trobat en estudis que el alcoholisme està altament relacionat amb el comportament impulsiu, excitable i comportament que busca noves experiències, i que aquests patrons estan establerts prest en la vida, si es que no són heretats. Les persones que pateixen d'hiperactivitat de dèficit d'atenció, una malaltia a vegades hereditària, les traces són les mateixes, corren un risc major de l'alcoholisme. Els nens que posteriorment es converteixen en alcohòlics o que abusen de les drogues tenen una major probabilitat de tenir menor temor a les situacions noves, encara que existeixi un risc de perill. En una prova sobre el funcionament mental, els alcohòlics (principalment les dones) no mostraran cap dèficit de pensament, tanmateix, mostraran ser menys capaços d'inhibir les seves respostes que els no alcohòlics. Les persones severament deprimides o ansioses presenten un risc major de desenvolupar alcoholisme, tabaquisme i altres formes d'addicció.

El problema de l'alcoholisme en aquestos casos pot deures a l'automedicació de la ansietat o trastorns i depressió. S'ha de tenir en compte que aquestos canvis d'estat d'ànim són a vegades causats per l'alcoholisme i poden reduir-se després de la supressió de l'alcohol.

Altres temps es va pensar que una història familiar vinculada amb una personalitat passiva i necessitats de dependència anormals augmentaven el risc; però, els estudis no han suportat aquesta teoria.

ELS FACTORS SOCIO-ECONÒMICS:

S'ha pensat per molt temps que l'alcoholisme era més prevalent amb les persones amb nivells educatius inferiors i amb els aturats. Un estudi realitzat en 1996, va revelar que la prevalença de l'alcoholisme entre els adults de benestar social era del 4.3%, i al 8.2% era equivalent al percentatge en la població general, que es del 7.4%. Tampoc hi va haver cap diferència entre els afroestadunidens pobres i els blancs pobres. Entre els grups de baixos ingressos, va haver-hi tendències que diferien de la població actual. Per exemple, va haver-hi la mateixa quantitat d'homes que de dones amb problemes d'alcohol. El beure massa pot ser més perillós entre els grups d'ingressos més baixos; un estudi va trobar que era un factor principal en la major taxa de mortalitat de les persones, en particular els homes, en grups socio-econòmics més baixos comparat amb aquells grups de nivell més alt.

PERQUÈ ESTAN PERILLÓS EL ALCOHOLISME ?

Prop de 20.000 morts a l'any poden ser completa o parcialment atribuïdes a la beguda. Encara que les persones que tan sols prenen de dos a quatre begudes a la setmana presenten les taxes de mortalitat més baixes comparat amb els no bevedors i els bevedors empedreïts, el beure dos o més begudes alcohòliques al dia augmenta el risc de mort. A més, l'alcoholisme redueix la vida en 10 a 12 anys. Com més prest comenci a beure de manera exagerada una persona, major és el risc que corr de contreure malalties serioses més avant. L'alcoholisme pot matar de moltes maneres.

LA SOBREDOSIS:

El alcohol es una droga i les persones poden morir a causa de ella. Això es un perill especialment entre els adolescents que poden voler impressionar als seus amics amb la seva capacitat per beure alcohol perquè encara no poden mesurar els efectes.

ELS ACCIDENTS I LA VIOLENCIA:

L'alcohol juga un paper important en més de la meitat de totes les morts per accident d'automòbil. El prendre menys de dues begudes pot deteriorar la capacitat per conduir. També augmenta el risc de lesions accidentals per varies altres causes. En un estudi realitzat entre els pacients de una sala de urgències es va mostrar que un 47% dels que se trobaven en urgències varen resultar positius a les proves d'alcohol, i el 35% se trobaven ebres. Dels que estaven ebres, el 75% mostraven evidència de alcoholisme crònic. Aquesta malaltia es el principal diagnòstic en una quarta part de totes les persones que se suïciden: l'alcohol està implicat en un 6,7% de tots els assassinats.

CLASSES DE BEGUES:

Etilisme agut (embriaguesa), no es altra cosa que el conjunt de desordres causats per l'ingesta excessiva de begudes a base d'alcohol etílic. Entre les begudes alcohòliques en les que tenim una baixa concentració d'alcohol, són les begudes anomenades fermentades (pulque, cervesa, vi, sidra, xampagne) contenen de 3% a 10% d'alcohol. Les begudes destil·lades (tequila, mezcal, soto, xaranda) que contenen de 40% a 60% d'alcohol. Les begudes artificials (aperitius, cocktails, etc) que degut als olis essencials que contenen son mes perilloses.

Per a que hi hagi etilisme agut és necessari ingerir begudes alcohòliques a dosis fortes, variant els efectes subjektius i objectius dels individus, les dosis preses i la naturalesa de les begudes ingerides.

L'ACCIÓ DE L'ALCOHOL EN L'HIPOTÀLAM

Surt dels vasos sanguinis i toca de manera directa l'hipotàlam. Aquest insult de l'alcohol sobre l'hipotàlam és la causa de l'alcoholisme.

De quina manera afecta a l'hipotàlam i quines són les seves conseqüències? En general podem dir, que l'alcohòlic comença a ingerir begudes alcohòliques en l'adolescència. L'acció directa de l'alcohol en l'hipotàlam no es pot reparar. És la causa per la qual l'alcohòlic mai no podrà prendre alcohol d'una manera ocasional.

ETIOLOGIA I INCIDÈNCIA

L'etiologia es desconeix malgrat que existeixen hipòtesis des de diferents tipus de vista: Biològiques: defectes cromosòmics o genotocs possibles.

Socials: des de el punt de vista social i farmacològic, l'alcohol es l'únic fàrmac potent amb el qual és socialment acceptat autointoxicar-se.

Les possibles causes estan constituïdes per la creació d'hàbit i dependència que sol desenvolupar-se amb lentitud, en general s'inicia durant l'adolescència i la joventut, algunes vegades pel desig de lliurar-se d'angoixes o depressions, el que s'aconsegueix per un instant, però després d'haver-se passat l'efecte, es torna a caure en les mateixes condicions inicials. A més es desenvolupa la tolerància a la dosis ingerida, pel que posteriorment, per obtenir el mateix efecte, es requereixen majors dosis. D'aquesta manera es va creant hàbit i dependència de l'alcohol. El consum de les grans quantitats d'alcohol etílic sol acompanyar-se de toxicitat significativa i de lesió tisular, dels riscos de la dependència física i del perillós síndrome d'abstinència. A més, el termini *alcoholisme* s'aplica al desajust social que es presenta a les vides dels individus addictes i de les seves famílies. En general, els dos focus es reconeixen simultàniament, però ocasionalment, un predomina fins causar l'exclusió aparent de l'altre. Les dones alcohòliques han estat, en general, més propenses a beure en soledat, i a experimentar menys alguns dels estigmes socials. La incidència de l'alcoholisme entre dones, nens, adolescents i estudiants universitaris estan augmentant. La relació home/dona és, en l'actualitat de aproximadament de quatre entre un. En general, s'accepta, que el 75% dels adults nord-americans ingereixen begudes alcohòliques, i que un de cada deu experimentarà problemes amb l'alcohol.

HIPÒTESIS PSICOLÒGIQUES

Les hipòtesis psicològiques han assenyalat la freqüent incidència de certs trets de personalitat que inclouen qual-

itats esquizoïdes, depressió, dependència, impulsivitat hostil i auto destructiva i immaduresa sexual.

PSICOSIS

Síndrome de Kosakoff: Es caracteritza per un greu alteració de la memòria recent, generalment causat per una ingestió excessiva d'alcohol. Aquesta síndrome pot realitzar-se de forma insidiosa o súbita, seguint un episodi de *delirium tremens*. En altres casos, també es desenvolupa paràlisi acular i alteració del pensament.

ALCOHÒLICS ANÓNIMS

L'associació d'Alcohòlics Anònims (A.A.), és una comunitat estesa arreu de tot el món, formada per homes i dones que s'ajuden uns a altres a mantenir la seva sobrietat, i que comparteixen lliurement l'experiència de la seva recuperació amb altres que poden tenir problemes amb la beguda, i desitgen solucionar-los. El programa que A.A. suggereix es basa en dotze passes dissenyades per a la recuperació personal de l'alcoholisme.

Donat que tots els membres de l'associació són alcohòlics, existeix una comprensió especial entre tots ells: saben molt bé com es sent un malalt que encara beu, i han après a recuperar-se de l'alcoholisme en l'associació.

Els alcohòlics anònims continuen identificant-se com a alcohòlics, encara duent alguns anys sense provar l'alcohol alguns anys; no diuen que estan curats. Saben que quan una persona perd la capacitat de controlar la seva forma de beure, no podria tornar a fer-lo de forma controlada. Dit d'altra forma, mai no pot convertir-se en un ex alcohòlic.

Encara així, en A.A. pot arribar a ser un alcohòlic sobri, un alcohòlic en recuperació.

La comunitat funciona a través de 94.000 grups locals en 134 països. Varis centenars d'alcohòlics ja han obtingut la seva sobrietat en A.A., no obstant, els membres es donen compte de que el programa no sempre és eficaç per a tots els alcohòlics, i que alguns poden necessitar assessorament o tractament professional. A.A. es basa en la recuperació i sobrietat continuada dels alcohòlics individuals que recorren a la comunitat per a demanar ajuda, sense tractaments mèdics o psiquiàtrics; Comenten les seves experiències, recuperen la seva salut física, a més d'ajudar-se a mantenir també una ment sana i unes emocions equilibrades, posant en ordre els seus pensaments confosos, i a desfer-se de la carrega de negativitat dels seus sentiments.

Els membres d'A.A. mantenen el seu anonimats personal a nivell de premsa, ràdio, televisió i la resta de medis de comunicació social.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Finca a la carretera de Santa Maria a Pòrtol. 330 m. Sense tancar, bon accés, vista a la muntanya, se ven. Tel. 661 427 008

IMMOBILIARIAARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

Compartiria pis a s'Arenal amb dona d'una quarantena d'anys. Jaume Sánchez. Tel. 617 005 901

Cala d'Or, venc casa adossada, 96 m2. tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel 607 160 010

SERVEIS
PROFESSIONALS

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

RESTAURANTES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 625 048 266

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS IFONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658 970 701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. . Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Lluc-

major

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimalt-sl@hotmail.com www.itgrimalt-sl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgayamorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofo-ba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

PERSONALS

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abs-tenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792- 07080 Ciutat.

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620 776 181.

Es Lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interessats Telefonar 971 757 831 665 246 023.

COMUNICATS

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@.servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llait de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenhians a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluita

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

VENDES

Se ven piano (88) digital Roland multifuncional 1200€. Tel. 655 417 727 Joan.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Oli amb herbes i bitxo

Per a amanir pa torrat, amanides, etc.

Ingredients:

Oli, farigola, llorer, fonoll bord sec i bitxo.

Preparació:

S'introdueixen en un setrill uns brots de farigola, un parell de fulles de llorer, uns tronquets de fonoll secs i un o dos bitxos, trossets. Es deixa macerar durant uns dies. A mesura que se'n va traient, es va reomplint, mentre l'oli no perdi el sabor del compost.

Sopa d'all

Ingredients:

Alls, pa, pebre vermell, sal, oli i aigua.

Preparació:

Es tallen unes llesques de pa ben primes i es torren al forn. Es freguen amb una dent d'all i es posen als plats. Es fregeixen unes dents d'all pelades, en una paella amb oli; quan els alls tenen una mica de color, s'hi tira una bona cullerada de pebre vermell i s'apaga el foc. Es dona una bona remenada i es tira el contingut de la paella sobre el pa. S'escalfa el pa amb aigua bullint, que estigui al punt de sal. Es deixa revenir una mica el pa i es serveix.

Perdius a la vinagreta

Ingredients:

Perdius, cebes, alls, llorer, llimona, oli, vinagre, sal i pebre negre.

Preparació:

Es renten les perdius, es freguen amb mitja llimona i s'adoben amb sal i pebre mòlt. Es passen per la paella a poc foc, amb un bon raig d'oli i un pessic de sal i es deixen ofegar, tombant-les sovint, per a què no agafin color. Llavors es posen en una cassola amb oli nou, un raig de vinagre, unes quantes cebetes pelades, unes quantes dents d'all, una fulla de llorer, un pessic de sal i una mica de pebre mòlt. Es tapen i es deixen coure a poc foc, durant un parell d'hores. Mitja hora abans d'acabar, s'hi afegeix un bon raig de vinagre i es torna a tapar fins que acabi.

Faves de gitano

Ingredients:

Faves tendres, amb la tavella; oli, pebre vermell, fulles de menta fresca i sal.

Preparació:

S'enfilen les faves en uns filferros i es couen a la brasa, banda i banda. Quan són cuites, es treu el filferro, es trien les faves i es mengen amb una salsa feta amb l'oli, el pebre vermell i unes fulles de menta picades.

Panades de Pasqua

La pasta

Ingredients:

100 gr. de llard, dos gots petits d'aigua tèbia, dos d'oli, un rovell d'ou, un tros de llevat de forner (com una nou) i 500 gr. (aproximadament) de farina fluixa. La fórmula tradicional era amb 200 gr. de llard, una tassa d'oli, una tassa d'aigua, un rovell d'ou i farina, però embafa més.

Preparació:

Es fa escalfar l'aigua, així s'estovarà el llard. Es posa en un plat gros i s'hi barregen l'oli, el rovell d'ou i el llevat. Es remena bé i s'hi va afegint farina fins que la pasta ja no s'agafi als dits. Es deixa reposar una estona. Es formen unes cassoletes d'uns 15 cm. de diàmetre, amb les parets ben primes. Si no s'aguanten, es torna a pastar afegint-hi una mica de farina. També cal formar uns discs de pasta per tapar cada cassoleta.

El farciment

Es poden farcir de diverses maneres:

- Amb carn; magre de porc o carn de xai, tallada a daus petits i marinada durant la nit amb sal i pebre negre. A cada panada s'hi posa, a més, uns quants daus de cansalada i una ditada de sobrassada.
- Amb pèsols crus i un pensament de ceba (poquíssima) picada, també marinat, tot, durant la nit amb oli, sal i pebre negre. Uns quants daus de cansalada i una ditada de sobrassada, també.
- Amb pèsols i tonyina en conserva, amb pèsols i carn, o viceversa, segons les proporcions.

Es posa el farciment i es tapa cada panada amb un disc de pasta. Es tanca amb pessics cargolats a tota la vora. Cal fer una punxada o dues a la tapa per a què desvaporin. Si se'n fan amb més d'una classe de farcit, es marquen amb un retalló de pasta de forma diferent per a cada farciment, damunt la tapa, per poder conèixer-les.

Paella valenciana

Ingredients:

Una mica de carn (menuts i ales de pollastre, trossets de conill, guatlla, cansalada, etc.), tomàquet madurs, garrofes, mongetes tendres, pèsols, all, julivert, arròs del tipus bomba, safrà, sal, pebre negre, oli i aigua. També s'hi pot posar carxofes o altres verdures, bolets, cargols, anques de granota, etc. i, si es vol fer mixta, marisc, calamars, sípia...

Preparació:

La vigília es posen a remullar els garroffons. Una bona estona abans de començar la paella, es bullen en aigua sense sal. Es colen i s'hi afegeix aigua, fins a completar tres volums per un d'arròs, i es torna a fer bullir.

En un paelló valencià, amb una mica d'oli i un pessic de sal, es fregeix el tall, fins que sigui ros. S'hi posa progressivament. Com menys costi de fregir, més tard; cal que tot estigui al punt alhora. Llavors s'hi afegeix el tomàquet ratllat, els alls pelats, el julivert picat, els garroffons cuits i les mongetes tendres, a trossos. Quan el tomàquet és cuit, s'hi posa l'aigua, un bon pessic de safrà, sal i pebre negre. Quan l'aigua bulli fort, s'hi tira l'arròs.

Es reparteix simètricament el tall i l'arròs dins l'aigua, perquè després no es pot remenar gens. Cal que l'aigua bulli de tot arreu, però moderadament; si bull massa de pressa, l'arròs quedarà cru i, si bull massa lentament, quedarà sucós o covat. Per anar bé, cal que l'aigua duri fins que faci uns divuit minuts que cou l'arròs. Si s'acaba abans, s'hi pot afegir una mica d'aigua. Es coneix que les butllofes són d'oli i no d'aigua perquè brillen més i són més primes. Si sembla que sobrarà aigua, només es pot apujar el foc i esperar que s'evapori més de pressa. Durant els dos darrers minuts es farà el "torraet", l'agafat. Amb la flaire es coneix.

Francesc Antich visità l'Associació de la Tercera Edat Bona Gent

El passat dia 24 de febrer, l'Associació d'Amics de la Tercera Edat Bona gent (de la popular i marinera barriada de Santa Catalina) presentà el seu programa soció-cultural al 2008, amb una festa multitudinària a la qual assistiren un milenar de persones.

La festa durà tot lo dia

Va començar a les 13'30, amb un aperitiu.

A les 14 se serví un bon dinar de companyonia a base d'una selecció de plats de la nostra cuina mallorquina.

A les 4'30 hi va haver ball d'aferat a càrrec de l'orquestra Cristall.

A les 18'30, arribada del president del Govern Balear, Francesc Antich que fou rebut pel portaveu de l'associació, Pere Felip i Buades. N'Antich entrà a la seu catalinera del carrer del Ferro als acords de la Coral de Bona Gent que entre altres cançons interpretà *La Balanguera* i *Na Catalina de Plaça*. Els socis de l'entitat, posats drets, aplaudiren carinyosament, l'arribada del president del Govern, que se passejà per tot el local saludant a dreta i esquerra.

A les 18'45, concert a càrrec de la

Coral Bona Gent.

A les 19, En Francesc Antich inaugurà les exposicions de pintura a l'oli, pintura damunt tela, ceràmica, macramé, etc. amb treballs realitzats per socis d'edats compresos entre els 65 i els 90 anys. També s'inaugurà una magnífica exposició de vestits dels segles XVII i XVIII propietat de bona Gent, col·lecció única a tot Mallorca, per la qual Bona gent ha rebut ofertes milionàries per a la seva venda.

A les 19'15, exhibició de gimnàstica, balls mallorquins... a càrrec de les alumnes dels taller de la entitat.

A les 19'45, presentació de monitors i lliurament de diplomes.

A les 20, parlaments de Pep Company i Pere Felip (coordinador i portaveu respectivament, de Bona Gent) i de Francesc Antich, qui enaltí la gran labor social que ve desenvolupant l'entitat de la gent catalinera. El president fou obsequiat amb una placa de plata amb una dedicatòria en record de la seva visita. Les alumnes de pintura li lliuraren un monumental quadre a l'oli.

A les 20'30 se serví un sopar a base de productes mallorquins: coca amb ver-

dures, pa amb sobrassada... i una gran xocolatada amb ensaïmades.

A les 20'45 rifes de cossiols autòctons

A les 21 hores recital de gloses

A les 21'15 ball d'aferat fins les 22 hores.

El portaveu de Bona Gent Pere Felip i Buades, al finalitzar la festa, comentà per a l'Estel: "Actualment

tenim uns 5.000 associats, els quals tenen il·lusió, ganes de viure, són creatius com s'ha demostrat en les exposicions. La nostra pedra filosofal, la nostra columna vertebral és que **tots tenim un cor eternament jove**. Bona Gent, sense cap dubte és qualque cosa més que un club de tercera edat. Bona Gent és l'associació més activa, mes important i que millor servei dona de tot Europa".

Redacció

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

CLUB DELS QUE VAN NÉIXER CANSATS ESTATUT

- I. Es neix cansat i es viu per descansar.
- II. Estima el teu llit com a tu mateix.
- III. Descansa de dia per dormir de nit.
- IV. Si trobes algú descansat, ajuda'l!!
- V. El treball és cansanci.
- VI. No facis avui el que puguis fer per demà.
- VII. Fes el menys que puguis i el que hakis de fer, deixa que el fagin uns altres.
- VIII. De molts descans ningú ha mort mai.
- IX. Quant t'assaltin desigs de treballar, seu i espera que set passin.

**SI EL TREBALL ÉS SALUT,
VISCA LA MALALTIA!**